LINDA ADAMS

Cea care aduce fericirea

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION GEICU

ALCRIS
M94



Capitolul 1

Jasmine avu grijă să se oprească la câțiva metri de grupul adunat la cimitir în jurul coșciugului care se pierdea sub flori. Prefera să nu se apropie prea mult de mătușa Tess și de verișoara Paige, singurele așezate sub umbrele de soare de culoarea smaraldului. Ruptura cu ele și cu defunctul, unchiul Calvin Harding, o traumatizase prea mult pe Jasmine și dura de prea mult timp încât să spere că era bine venită aici. Fără să înainteze mai mult, se reculese pentru a asculta predica preotului, foarte hotărâtă să dispară imediat după terminarea rugăciunii.

Repetând în gând fiecare cuvânt din tot sufletul, Jasmine cedă tentației de a se întoarce spre Tess. Acești cinci ani nu o cruțaseră câtuși de puțin pe mătușa ei. Din ochii verzi ai Jasminei izbucniră lacrimi când văzu cât de slăbită și de rănită părea Tess. Șuvițe de păr cărunt îi brăzdau părul și mâinile ei firave îi tremurau.



Jasmine ar fi dat tot ce avea să poate fi așezată lângă Tess, pentru a-i alina durerea. Dar neștiind cum ar fi primită cea mai mică manifestare din partea ei, hotărî să rămână pe loc.

Aflând de moartea unchiului ei, Jasmine hotărâse fără cea mai mică ezitare să fie prezentă la înmormântarea acestuia și s-o susțină, în încercarea care o lovise, pe cea care o crescuse ca o mamă. În același timp, o speranță absurdă îi trecuse prin minte, aceea de a pune capăt blestemului care apăsa asupra ei în orășelul copilăriei sale.

Zărind-o deodată pe Jasmine, Cliff Cantrell simți cum îl cuprinde furia. Cum îndrăznea oare să apară aici, tocmai într-o zi de doliu atât de dureros ca aceasta?

Zveltă, îmbrăcată într-o rochie ușoară care spunea mult despre puțina durere pe care i-o provoca moartea unchiului Calvin, Jasmine nu se schimbase deloc. Cu cocul cuminte și părul auriu ca nisipul, își păstrase trăsăturile fine și delicate de la șaptesprezece ani. Și cei cinci ani care trecuseră îi sporiseră frumusețea.

Durerea și ranchiuna treziră din nou furia lui Cliff. Din cauza Jasminei Ross, Angie, sora lui mai mică, se odihnea de cinci ani într-un mormânt săpat pe colină, alături de părinții ei, decedați cu câțiva ani înaintea ei…

Cliff își dădu seama în clipa aceea că anii nu-i atenuaseră cu nimic tristețea. Ea îl copleși brusc, la fel de vie și de profundă ca în prima zi.

– Iartă-ne greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri… spunea preotul.



Astăzi, aceste cuvinte își pierdură tot înțelesul pentru Cliff Cantrell, care le pronunță ca un automat, fără să înceteze s-o privească pe aceea care-i pricinuise atâta durere.

Ca și cum devenea brusc conștientă de o ostilitate la adresa ei, Jasmine aruncă o privire în direcția lui Cliff. Ochii negri și cei verzi se întâlniră atunci cu o intensitate neliniștitoare. Era ca și cum, dintr-o dată, timpul se oprise în loc. Fascinată, Jasmine nu putu rezista tentației de a-l măsura pe Cliff Cantrell din cap până-n picioare.

Devenise o adevărată forță a naturii. Cu părul negru, îmbrăcat într-un costum închis la culoare nu mai semăna deloc cu fratele mai mare a lui Angie, prietena ei atât de regretată. Jasmine întoarse repede capul.

– Amin, încheie preotul, înainte de a intona un imn religios.

Rămasă țintuită locului, Jasmine își uită hotărârea. Dacă amintirile ei erau exacte, era vorba despre una din cântările preferate ale mătușii Tess. I se puse un nod în gât. Făcuse o mare greșeală venind aici, își dădea seama astăzi. Privirea schimbată cu Cliff fusese suficientă pentru a se convinge.

În momentul în care preotul spunea câteva cuvinte despre viața lui Calvin, Tess întoarse capul cu trăsăturile descompuse de durere. Cu inima bătând mai repede, Jasmine avu imediat reflexul de a se ascunde. O clipă prea târziu, totuși.



Într-un interval de timp care i se păru că durează o veșnicie, cele două femei se priviră lung, fără să clipească. Apoi, ca și cum uitase unde se găsea, Tess se ridică, făcu un pas în direcția Jasminei, apoi altul. Paige își privea mama cu stupefacție. Preotul se bâlbâi și un val de surprindere străbătu asistența.

Cât despre ea, Jasmine avea impresia că se transformase brusc în statuie de piatră. Tess se apropia. Persoanele de față încremeniră, recunoscând-o pe Jasmine și urmăriră înaintarea lentă a Tessei, întrebându-se cum se vor termina toate astea.

O speranță absurdă o cuprinse pe Jasmine văzând buzele mătușii schițând un zâmbet. Exact în momentul în care se avânta să se arunce în brațele întinse ale mătușii ei, aceasta se clătină brusc, păru că șovăie, apoi se prăbuși în iarbă.

Jasmine fu prima care reacționă. Căzând în genunchi, luă încheietura mâinii mătușii ei pentru a-i controla pulsul. Dar o cuprinse brusc o groază de nedescris. Sub degetele ei tremurânde, Jasmine nu simțea nimic. Inima Tessei încetase să bată. Apoi, ca venind de foarte departe, Jasmine auzi țipătul verișoarei ei și urmă învălmășeala.

– Cineva să-mi aducă trusa mea medicală! strigă doctorul Elliot întinzând-o pe Tess ușor pe spate.

Preotul o ajută pe Jasmine să se ridice, în timp ce doctorul îi căuta Tessei pulsul. După aerul lui ușurat, păru că în sfârșit îl găsise. Pe neașteptate, un urlet răsună în spatele Jasminei.



– Toate astea din vina ta!

Întorcându-se, Jasmine se trezi nas în nas cu verișoara Paige.

– Dacă mama moare… continuă aceasta pe un ton amenințător.

Incapabilă să-și termine fraza, își puse fruntea pe pieptul lui Cliff și izbucni în hohote de plâns. Bătând-o încet pe spate, acesta aruncă o privire circulară asupra asistenței. În expresia fiecăruia, găsi ecoul compasiunii pe care o inspira Paige și reproșurile adresate Jasminei.

– După părerea mea, ai face mai bine să dispari, îi spuse el pe un ton amenințător.

Jasmine aruncă o privire îngrijorată spre mătușa ei. Doi bărbați, care scoteau o brancardă pliantă din mașina doctorului, o obligară să se dea înapoi.

– Te implor, Cliff, gemu Paige, fă-o să plece!

– Ai auzit-o, Jasmine?

Adunându-și curajul, Jasmine nu-i dădu atenție și-l întrebă cu privirea pe doctor.

– Mătușa este în pericol?

– Nu știu, mormăi acesta întorcându-i spatele cu rea-voință. Paige, vrei s-o însoțești pe mama ta la spital?

Jasmine se retrase câțiva pași, în timp ce doctorul o instală pe Paige pe scaunul din față. Unul dintre bărbații prezenți oferindu-se să conducă, doctorul luă loc alături de Tess. În clipa următoare, mașina demara spre oraș.

Hotărâtă să nu rămână acolo, Jasmine alergă spre mașina ei, oprită ceva mai departe. Aproape că ajunsese



când auzi un zgomot de pași în urma ei. Nu fu nevoie să-l vadă pentru a ghici cine o urmărea. O mână de fier îi prinse umărul. Când se întoarse, întâlni fără surprindere privirea ostilă a lui Cliff.

– De ce ai venit aici?

Jasmine încercă în zadar să se elibereze.

– Să aduc un ultim omagiu unchiului meu, răspunse ea cu un pic de insolență.

Cliff îi dădu drumul.

– Înmormântarea s-a terminat. Poți să te întorci acasă la tine.

– Nu, mă duc la spital.

– Nimeni nu vrea să te vadă acolo.

În fața tulburării și amărăciunii evidente a Jasminei, Cliff se îmblânzi. Nu era nici o îndoială că Jasmine suferise în acești ultimi ani. Dar prefera să nu ia în seamă acest lucru. Jasmine era responsabilă de moartea surorii lui și nu-i va inspira niciodată decât ură și dispreț.

– Întoarce-te de unde ai venit, insistă el.

– Nu înainte de a mă asigura că Tess este în afară de pericol.

– A plâns destul din cauza ta, Jasmine, nu crezi?

Cruzimea acestor cuvinte tăie respirația tinerei femei. Cu curaj, ignoră totuși comportamentul acuzator al lui Cliff. Abia putea să creadă că, odinioară, inima acestui băiat începuse să bată pentru ea.

Întorcându-i brusc spatele, se pregătea să deschidă portiera când el i-o luă înainte.



– Nu te duce la spital, Jasmine. Toată lumea va fi contrariată. La ce crezi că te va duce răscolirea trecutului?

– Poate că ar fi un lucru foarte bun, replică ea sfidătoare.

– Tess este bolnavă. Dacă vrei să ai o altă moarte pe conștiință, atunci du-te.

Jasmine păli și mai mult. Apoi se instală la volan, fără să-i arunce o privire lui Cliff, care trânti portiera. La ieșirea din parcaj, în oglinda retrovizoare, găsi silueta nemișcată a lui Cliff care o privea îndepărtându-se.

***

Jasmine ieși din sala de odihnă a stației service unde se schimbase. Purta acum blugi, o bluză ecosez și cizme ușor prăfuite. Își desfăcuse părul care îi cădea în cascadă pe umeri. Deoarece nu se considera prezentabilă, cu ochii și nasul înroșiți de lacrimi, preferă să se lipsească de cină.

Își aruncă lucrurile pe bancheta din spate, forțându-se să nu se gândească la valiza cea mare pe care o burdușise cu inima plină de o speranță absurdă. Ce idee avusese să spere c-o să petreacă o săptămână aici! Timpul nu ștersese nimic din minciunile oribile ale trecutului pe care nu-și putea imagina să le dezvăluie, fără să pună în pericol sănătatea deja precară a mătușii ei. La înmormântare, ostilitatea fiecăruia îi dovedise că nimeni nu era mai hotărât astăzi s-o asculte, ca în urmă cu cinci ani.



În cele din urmă, Jasmine renunțase să se ducă la spital: Cliff avea în întregime dreptate. Să se simtă responsabilă de moartea celei mai bune prietene, la șaptesprezece ani, îi ajungea lui Jasmine. Alungă amintirile cărora nu le va îngădui niciodată să iasă la lumină, ceea ce nu le împiedica să-i tulbure adesea visele și să le transforme în adevărate coșmaruri.

Cu un oftat adânc, întoarse cheia în contact. Astăzi, Jasmine locuia în Colorado, la trei sute de kilometri sud de Cascade. Acolo, lângă Colorado Springs, trăia de trei ani de zile, în compania prietenei sale Ivanna Dayton, coproprietară a unei ferme – D & R – Dayton și Ross – unde amândouă creșteau cai. Jasmine administra ferma și participa la antrenarea cailor sălbatici; cât despre Ivanna ea se ocupa de reproducere și de concursuri hipice. Jasmine investise în această afacere majoritatea banilor moșteniți după moartea părinților ei și nu avusese de ce să regrete.

Ivanna fusese aceea care, în timpul uneia din numeroasele ei deplasări în Wyoming, aflase de moartea lui Calvin Harding și-i transmisese vestea Jasminei. Aceasta din urmă se hotărâse imediat să se ducă la înmormântare indiferent de ostilitatea care i se va arăta acolo. Calvin o alungase din Cascade, cu cinci ani în urmă, poruncindu-i să nu mai pună niciodată piciorul acolo. Cu lacrimi în ochi, Tess îl implorase pe soțul ei să revină asupra hotărârii lui. Dar acesta nu voise să audă nimic.



Amintirea încercării zadarnice a mătușii Tess îi sugerase Jasminei ideea nebunească să se ducă la funeraliile unchiului ei. Acum când Calvin n-avea cum să se opună, Tess și cu ea poate că ar putea să dea trecutul uitării. Jasmine își înțelegea astăzi greșeala.

La intersecția următoare, zări în oglinda retrovizoare o mașină a poliției. Verifică mașinal indicatorul de viteză. Nu depășise limita de viteză. În aceeași clipă răsună o sirenă. Sigură că nu comisese nici o infracțiune, Jasmine opri pe dreapta. Mare îi fu surpriza constatând că mașina poliției îi urma exemplul, oprind câțiva metri mai departe!

De îngrijorare, simți un nod în gât, reflex de care nu reușise încă să se dezbare, nici după cinci ani. Când un bărbat în uniformă se prezentă lângă portiera ei, se grăbi să coboare geamul cu gesturi neîndemânatice.

– Bună seara, domnișoară. Sunteți cumva Jasmine Ross?

Polițistul i se adresase pe un ton politicos, dar Jasmine clătină cu teamă din cap.

– Îmi pare rău că vă anunț atât de brutal vestea, dar sunteți așteptată la spitalul din Cascade. Avem ordin să vă escortăm până acolo în cel mai scurt timp.

O greutate imensă apăsa pieptul Jasminei. Brusc, se gândi la ce putea fi mai rău. Mătușa ei probabil nu supraviețuise atacului din cimitir.

– Aveți informații detaliate? întrebă ea, palidă.

– Din păcate nu, domnișoară. Dar am înțeles că este ceva urgent. Am avut noroc că v-am găsit. Ne temeam să nu fi trecut deja frontiera statului vecin.



Jasmine își stăpâni cu mare greutate lacrimile. La urma urmei, o asemenea grabă însemna poate că toate speranțele erau încă permise. O chemase oare Tess?

– Vă simțiți în stare să conduceți, domnișoară? se îngrijoră polițistul.

– Da, da, nu vă faceți griji.

– Sigur?

Compătimirea din ochii întunecați ai interlocutorului ei o liniști pe Jasmine. Șeriful care o interogase cu cinci ani în urmă, nu se arătase deloc la fel de omenos.

Cum Jasmine clătină din nou din cap, el se înclină.

– Foarte bine, domnișoară Ross. Să mergem.

***

La sosirea la spital, recepționera o informă pe Jasmine că mătușa ei se găsea la urgență unde era supusă unui tratament intensiv pentru inimă.

În ascensor, Jasmine apăsă pe butonul etajului trei, întrebându-se pentru a suta oară de ce familia folosise mijloace atât de extreme pentru a-i cere să se întoarcă la Cascade. În mod vădit, se aștepta în orice clipă la ce este mai rău.

Un val de vinovăție o copleși pe Jasmine. Șocul pe care-l pricinuise Tessei, prezentându-se la înmormântarea unchiului, să-i fi fost fatal mătușii ei? Jasmine își încleștă degetele: dacă nebuneasca ei intervenție va costa viața Tessei, niciodată nu și-o va ierta.



Ușile ascensorului se deschiseră și Jasmine se îndreptă direct spre biroul infirmierelor. Acolo fu îndreptată către o sală de așteptare aproape de serviciul unde se afla Tess. Pe coridor, Jasmine se pregăti cât mai bine pentru o primire ostilă din partea apropiaților.

Mabel Asner, o prietenă a mătușii, o zări prima.

– Iat-o pe Jasmine Ross, anunță ea.

Măruntа femeie privi cu un ochi critic blugii, cămașa și cizmele Jasminei. La intrarea acesteia din urmă, se făcu brusc tăcere în încăpere. Fără cea mai mică urmă de bun venit pe fețe. Mai toate privirile se îndreptară spre Cliff Cantrell, pândindu-i reacția.

Dar, sprijinit cu spatele pe peretele din fund, acesta nu arăta nimic din sentimentele lui, mulțumindu-se s-o măsoare pe Jasmine din cap până în picioare, cu atâta răceală încât pe aceasta o trecu un fior. Lângă el, Paige o privea cu același aer acuzator.

Jasmine simți cum o cuprinde mânia: la cimitir, toți sesizaseră repulsia lui Paige și o interpretaseră pe nedrept. Paige fusese totdeauna răsfățată, cu părul ei lung, cafeniu roșcat, cu ochii ei violeți și tenul de piersică. În oraș, înalta considerație ce i se atribuia Tessei se răsfrânsese inevitabil asupra fiicei ei. Pe nedrept: în afară de Jasmine și poate de Paige însăși, toată lumea se amăgea cu privire la adevăratul ei caracter.

Inspirând adânc, Jasmine traversă încăperea și se apropie de vărul ei.



– Cum se simte?

– Doctorul Elliot spune că starea ei s-a stabilizat în sfârșit.

– Cu siguranță, nu mulțumită ție, adăugă Paige.

– Nu m-am întors decât după ce ați apelat la poliție ca să mă găsiți.

Paige răspunse ironiei cu dispreț.

– Mama te-a chemat. Doctorul a găsit mai prudent să n-o contrazică, altminteri nu ți-aș fi permis să te întorci.

După murmurele celor din spatele ei, Jasmine înțelese că toți împărtășeau aversiunea lui Paige, dar că, soarta lovind-o pe Tess pentru a doua oară, nu țineau seama de sentimentele personale pentru a-și salva prietena.

– Când voi putea s-o văd?

– Dacă nu-ți rostește numele când se va trezi, niciodată.

Jasmine păli și mai mult. Teama, mai mult decât mâhnirea, deformau trăsăturile delicate ale verișoarei ei. Numai Jasmine cunoștea secretul pe care Paige îl ascundea în spatele ostilității și disprețului pe care le arăta. Înțelegea fără dificultate graba lui Paige s-o vadă dispărând.

– Te rog…

Era doctorul Elliot, care o invita pe Paige să-l urmeze pe coridor. Aceasta se ridică în picioare, cu grație și eleganță, rugându-l în tăcere pe Cliff s-o însoțească. Jasmine îi urmări cu privirea, cu umerii încordați și ceafa țeapănă.



Doctorul se întreținu câteva clipe cu ei, exact în fața ușii. Cu toate că Jasmine nu auzea nici un cuvânt, ea nu întârzie să fie liniștită privind soarta mătușii ei după furia evidentă a lui Paige.

Elliot o interpelă deodată pe Jasmine, cu animozitate.

– Veniți pe aici.

Cum ea se grăbi să-l asculte, Paige îl luă de braț pe Cliff și-l antrenă spre sala de așteptare vecină.

– N-o veți vedea mai mult de cinci minute, declară Elliot. În starea ei, nu trebuie contrazisă cu nici un preț.

– Puteți conta pe mine.

– Simpla dumneavoastră prezență poate cauza agravarea stării ei. Dacă veți vedea că emoția este prea intensă, vreau să ieșiți imediat. Ați înțeles?

Jasmine se stăpâni cu mare greutate. Cu ce drept îi vorbea doctorul pe tonul acesta?

– Înțeleg perfect, răspunse ea cu ostilitate.

– Bine, se învoi el, în mod vizibil fără tragere de inimă. Adresați-vă uneia dintre infirmierele de gardă înainte de a intra. Camera 223.

Fără să mai întârzie, Jasmine merse pe culoar, forțându-se să nu ia în seamă zgomotul pașilor care se apropiau de ea. O clipă după aceea, Cliff o ajunse. Nu schimbară nici un cuvânt până când infirmiera nu le dădu permisiunea să intre.

– Sunt cu ochii pe tine, Jasmine, zise atunci Cliff.

Ea își ridică brusc capul. Avertismentul spunea multe despre aversiunea pe care o resimțea pentru ea.

– Dacă vrei, murmură ea înainte să intre.



Capitolul 2

O dată ajunsă în camera în care se odihnea mătușa Tess, Jasmine avu câteva secunde de ezitare, în fața complexității aparatelor. Zărind-o pe Tess culcată pe unul din cele patru paturi, își reținu cu greu lacrimile. Un număr imposibil de apreciat de tuburi erau conectate la trupul ei plăpând.

Bâzâitul permanent al aparatelor scoteau în evidență gravitatea stării ei.

Jasmine aruncă o privire neliniștită spre infirmiera care o însoțea. Cum aceasta îi adresă o înclinare din cap încurajatoare, Jasmine întinse mâna pentru a o atinge ușor pe cea a mătușii ei.

– Sunt aici, mătușă Tess.

Tess clipi din pleoape.

– Draga mea…

În fața blândeții zâmbetului ei abia schițat, inima Jasminei se strânse de durere.



– Tu… mi-ai lipsit, articulă Tess cu greutate.

Jasminei îi trebui multă tărie să nu izbucnească în plâns.

– Și tu la fel, mătușă Tess.

– Te… rog, nu mai pleca. Eu… te vreau… cu mine.

– Îți promit, afirmă Jasmine fără cea mai mică ezitare.

– Camera ta a rămas… exact așa cum ai lăsat-o.

După o pauză atât de lungă, Tess trebui să se odihnească un moment.

– Vreau să te întorci acasă.

Lacrimile încețoșară vederea Jasminei. Îi era imposibil să se întoarcă la ferma Harding Ring, dar era momentul s-o contrazică pe mătușa ei? Aceasta nu știa nimic despre viața Jasminei. Și momentul era prost ales să-i expună situația.

Infirmiera atinse ușor umărul Jasminei, care se aplecă imediat pentru a săruta obrazul mătușii ei.

– Sunt obligată să te las, mătușă. Odihnește-te bine în noaptea asta. Trec din nou să te văd mâine dimineață.

Cum Tess se cufunda deja în somn, Jasmine lăsă ușor mâna mătușii pe pat înainte de a se îndepărta pășind cu spatele. Pe coridor, își dădu seama că tremura din tot corpul.

– Fiți liniștită, slăbiciunea ei se datorează în mare parte tratamentului intensiv la care este supusă, îi explică infirmiera.

Jasmine n-avea decât o întrebare să-i pună.



– O să supraviețuiască?

– Starea ei este staționară. Dar nu voi putea să vă răspund afirmativ decât peste patruzeci și opt de ore. În orice caz, dorința de a vă revedea cu orice preț este un semn bun.

Prea emoționată ca să continue conversația, Jasmine se îndepărtă aproape alergând pe culoar. În starea ei de confuzie, uitase de Cliff care încă o aștepta. Se forță să-și stăpânească lacrimile. Durerea ei era prea mare, prea personală ca să-i dea frâu liber în fața unui martor atât de ostil.

– Așadar, ce ți-a spus?

Jasmine trecu prin fața lui fără a spune un cuvânt, căutând o batistă în poșetă pentru a-și ascunde tulburarea. Dar ajungând pe palierul scării, nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Culmea ghinionului, constată că nu mai avea nici o batistă!

– Ține.

Jasmine simți cum Cliff îi strecura una între degete. Repede, îi întoarse spatele, cu ceafa țeapănă.

– Mulțumesc.

Cliff privi tremurăturile necontrolate pe care i le provocau Jasminei hohotele reținute de plâns, reproșându-și că scena nu-l lăsa total indiferent. Dar Jasmine știuse întotdeauna să-l înduioșeze, chiar când era copil. O cută amară apăru pe buzele lui, în timp ce-și lăsa privirea să rătăcească peste silueta grațioasă a tinerei



femei. O vie emoție îi strânse inima, pe care o alungă imediat, preferând să nu se întrebe despre adevărata ei natură.

Ca și cum sesiza nervozitatea lui Cliff, Jasmine își șterse repede ochii, înainte de a se întoarce.

– Am să-ți restitui batista, declară ea vârând-o în poșetă.

Fără să aștepte răspuns, se pregăti să-l părăsească pe Cliff când el o opri.

– Cel puțin, știi unde o să-ți petreci noaptea?

Jasmine se întoarse spre el, surprinsă.

– La motel, unde am dormit noaptea trecută. Fii liniștit, Cliff. N-am de gând să cer ospitalitate dragei mele verișoare.

– Țineam să mă asigur că nu vei încerca să profiți de ea. Este mult prea vulnerabilă în acest moment.

– Dacă aș fi în locul tău, Cliff, m-aș ocupa de treburile mele.

O sclipire ostilă jucă în ochii lui Cliff.

– Este exact ce intenționez să fac. Și crede-mă, cât timp ai să fii în oraș, am să fiu cu ochii pe tine.

– Paige riscă să nu înțeleagă i-o întoarse Jasmine.

– Fii fără grijă, tu ești ultima pe care ar avea motive să fie geloasă.

– Poate nu geloasă. Riscă mai degrabă să fie îngrijorată.

Subînțelesul vibră în tăcerea deodată grea și apăsătoare. Furia sclipea în ochii lui Cliff.



– De data asta, nu mai ai șaptesprezece ani, Jasmine, zise el pe un ton amenințător. La cea mai mică năzbâtie, ai să dai socoteală. Și crede-mă, am să veghez personal să se facă dreptate.

Sentimentele de trădare și de nedreptate care dormitaseră în Jasmine de cinci ani de zile, ieșiră deodată la lumină.

– S-a făcut. Dar să fii foarte sigur că n-ai să mă acuzi pe nedrept și de data asta.

Răsucindu-se pe călcâie, ea se îndreptă spre ascensor cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Câteva minute mai târziu, trebui să se oprească la o cafenea, atât de tare îi tremurau picioarele. Incapabilă să înghită ceva, se mulțumi cu un pahar cu oranjadă căruia îi găsi un gust îngrozitor de amar.

Astăzi, nu putea decât să se bucure că-și înăbușise în adâncul sufletului durerea pe care i-o pricinuise unchiul Calvin, cu cinci ani în urmă, luând partea lui Paige. Fusese incapabil să admită că scumpa lui fiică putea fi diferită de imaginea pe care o prezenta întotdeauna despre ea. Majoritatea prietenilor comuni ai lui Paige și ai Jasminei căzuseră și ei în cursă. Când și Cliff se alăturase totuși acestora, Jasmine crezuse că o să moară de supărare.

N-o cunoștea deci prea bine? Timp de șapte ani, Jasmine și Angie fuseseră cele mai bune prietene de pe pământ. Și Jasmine îl idotalizase întotdeauna pe Cliff. Nici măcar o dată nu-l mințise. Atunci când toți o acuzaseră pe



Jasmine de moartea lui Angie, de ce nu-i luase apărarea? Din cauza acestei trădări, Jasmine pierduse totul: prietenia, dragostea, căminul și trecutul.

Ea se ridică pe neașteptate și se îndepărtă fără măcar să-și fi băut complet băutura. Dacă nu era vinovată de dispariția lui Angie, nici nu putuse salva viața sărmanei nefericite. Grozăvia acestei realități o va obseda pe Jasmine toată viața.

***

– Astăzi arăți mai bine, mătușă Tess, murmură Jasmine.

Prezența ostilă a lui Paige în cameră o stingherea pe Jasmine. Trecuse o săptămână de la spitalizarea Tessei. Abia ieri părăsise serviciul de urgență. Medicii se arătau optimiști, chiar dacă prelungeau convalescența mai mult decât era normal, din pricina doliului care o lovise.

Curând Jasmine trebuia să se gândească să se întoarcă acasă. Dacă s-ar fi lăsat după privirea ucigătoare a lui Paige, verișoara ei era nerăbdătoare s-o vadă luându-și tălpășița.

– Mă simt mai bine, Jasmine, răspunse Tess cu tandrețe. Să te știu revenită mi-a dat multă tărie, să știi.

Jasmine își încrucișă mâinile, stânjenită. La fiecare vizită a ei, Tess se exprima ca și cum Jasmine se întorsese definitiv în Cascade. Dezmințirile ei prudente îi provocau



Tessei atâta suferință încât Jasmine nu insista deloc, temându-se prea mult să nu afecteze sănătatea și așa precară a mătușii ei. Dar timpul o presa. Nu putea să amâne la nesfârșit momentul în care să-i vorbească despre asta.

– O să vină o coafeză să-ți spele părul și să te coafeze, mamă, o anunță Paige. O să te simți imediat mai bine.

– Mi-ai spus deja, Paige, replică Tess fără s-o scape din ochi pe Jasmine. Acum, aș vrea să discut despre ranch cu Jasmine. Vrei să nă lași singure un moment?

Paige păli.

– Mamă, te rog…

Tess i se adresase cu o iritare care o ului pe Jasmine.

– Am discutat destul despre asta ieri seară, Paige. Să nu revenim la această problemă. Agenția ta de manechine ți-a promis un contract pe termen lung, într-o săptămână. Bănuiești că nu se pune problema să rămân singură să mă ocup de toate. Din câte mi-a spus Jasmine despre munca ei, va putea să-mi facă multe servicii.

Jasmine nu-și putu ascunde surpriza. Într-o străfulgerare, își aminti întrebările Tessei, aproape toate centrate mai mult pe capacitățile ei profesionale decât pe viața ei în general. Dată fiind primirea ce i se făcuse, Jasmine se dovedise reticentă să comunice cel mai mic detaliu privind noua ei existență. Acum, cu Paige în cameră, n-avea nici o dorință să dezvăluie, chiar și Tessei, că era coproprietara unei ferme specializate în creșterea cailor.



– Voi fi obligată să-ți cer ajutorul, Jasmine, începu Tess, cu un aer grav. Calvin era infirm de aproape patru ani și ferma n-a încetat să se degradeze. A trebuit să ne dispensăm încetul cu încetul de personalul nostru. Din doi oameni care ne-au rămas, unul a demisionat acum câteva săptămâni, cât despre celălalt, bea de dimineața până seara și nu pot conta pe el. Jasmine…

Jasmine voia s-o ia înaintea întrebării care nu va întârzia să urmeze, dar mătușa ei ridică mâna, impunând tăcere.

– Cineva trebuie să mă înlocuiască, Jasmine, sau voi pierde totul. Și Calvin a investit prea mult în această fermă ca acum să mă dau bătută.

Lacrimile încețoșară blânzii ei ochi cenușii.

– Ghicesc ranchiuna ta față de Calvin, dar crede-mă, mi-ai face un mare serviciu ajutându-mă să repornesc Ringul.

Paige nu-și mai putu stăpâni nemulțumirea.

– N-avem nevoie de ea, mamă.

– Tu poate n-ai, dar eu, da! afirmă Tess pe un ton care nu admitea nici o replică.

Jasmine nu-și credea urechilor. Tess o ruga nu numai să rămână, ci să preia niște responsabilități uriașe, chiar pentru un fermier experimentat. Și ea însăși avea încă atâtea lucruri de învățat!

Ca mărime, D & R și Harding Ring erau la fel. Dar dacă Ring era în declin de mai mulți ani, Jasmine nu era deloc



încredințată că va putea redresa situația. De altfel, D & R era administrată în comun; pentru a salva Ringul, trebuia să se descurce singură. Prima reacție a ei fu să refuze.

– M-aș mira să fiu la înălțime, mătușă Tess, începu ea, neîndrăznind s-o refuze cu brutalitate.

– Dimpotrivă, o să faci treaba perfect. Și vei fi în sfârșit din nou acasă, lucru la care visez de când Calvin te-a alungat.

– Mătușă Tess, îți trebuie cineva mult mai experimentat decât mine!

Cu atât mai mult dacă eforturile ei vor da greș, locuitorii din Cascade vor fi prea bucuroși s-o umilească. Cu nici un preț nu trebuia să primească provocarea.

– Liniștește-te, Paige a propus să plătească reparațiile și personalul. Dar dacă…

Paige turba de furie. Ea dădu frâu liber indignării.

– Iertare! După părerea mea, era vorba de un șef de echipă care să țină treburile în mână. Nu sunt deloc convinsă că Jasmine este potrivită. De altfel, ea se ocupă de cai, nu de vite. Și apoi, o fermă este o treabă de bărbat.

Tess ridică din umeri.

– Haide, draga mea, tu o cunoști pe Jasmine. Ea îl secunda deja pe tatăl tău și pe oamenii lui când tu te mai jucai cu păpușile. Crede-mă, o consider în întregime competentă.

La încrederea pe care i-o arăta Tess, Jasmine simți un nod în gât.



– Pentru că mă obligi, mamă, declară Paige, aruncând înapoi lungul ei păr cu o atitudine de sfidare, am să fiu deschisă: n-o vreau pe Jasmine aici.

Oboseala Tessei păru să dispară dintr-o dată. Ea își privi fiica drept în ochi.

– Paige, tatăl tău a greșit alungând-o din casa noastră. De atunci, n-a trecut o zi fără să regret că am cedat. Acum că s-a întors…

Tess luă mâna Jasminei și-o strânse la piept.

… sunt gata să fac orice să te păstrez. Jasmine, te implor, înainte de a lua o hotărâre, promite-mi să arunci o privire asupra fermei. Și vino să mă vezi după aceea.

Jasmine își adună în sfârșit curajul ca să vorbească.

– Chiar dacă aș accepta, mătușă Tess, te-ai gândit la ostilitatea lui Cliff?

– Întocmai, mamă! se grăbi să întărească Paige. De fiecare dată când se va încrucișa cu Jasmine, va trăi un infern.

Scandalizată, Jasmine se întoarse spre Paige, care o măsura din cap până în picioare cu o privire dușmănoasă și acuzatoare. Dintr-o dată, decizia ei fu luată.

– Foarte bine mătușă Tess, spuse ea cu calm. Am să fac un tur al fermei. Dar mai întâi, aș vrea să schimb două vorbe cu Cliff.

Fața Tessei se destinse.

– Mă duc să-l chem.

– Nu. Lasă-mă pe mine să fac asta.

Tess înclină ușor capul.



– Înțeleg. Am încredere totală în tine.

– Dar ca lucrurile să fie clare între noi, mătușă: această înțelegere nu este decât provizorie. Am să mă străduiesc să-ți găsesc un șef de echipă competent, apoi am să plec.

Tess încuviință. Nimic nu-i putea stăvili entuziasmul.

– Bineînțeles, Jasmine.

Nici una dintre ele nu văzu teama care întunecă frumoasa față a lui Paige.

***

Ranchul Orion, mult mai mare decât Ringul, se învecina cu acesta la sud. Jasmine ar fi putut mult mai simplu să meargă călare, ca altădată. Dar familiaritățile pe care și le putea permite odinioară dispăruseră o dată cu Angie.

Jasmine se aștepta la o primire dintre cele mai reci din partea lui Cliff. Dar pentru moment era prea furioasă ca acest lucru s-o preocupe.

Cum îi promisese mătușii, se dusese la Harding Ring și făcuse turul de inspecție. Înfățișarea deteriorată a casei și a construcțiilor o șocase. Aveau mare nevoie să fie zugrăvite. Locul în care se țineau vitele, din apropierea grajdurilor, erau invadate de bălării. Acoperișul șurei, din care lipsea un număr impresionant de țigle, proteja prost paiele și unele legături mucegăiseră. În grajduri domnea o murdărie dezgustătoare. Peste tot, Jasmine descoperise urmele neglijenței și nepăsării.



Îl întâlnise pe Art Boles, singurul lucrător al fermei. Imediat, purtările lui repezite și respirația mirosind a vin o scandalizaseră. Întrebările Jasminei nu primiseră decât răspunsuri evazive și voit lipsite de precizie. Exasperată, sfârșise prin a înșeua un cal pentru a inspecta ea însăși împrejurimile.

Toate împrejmuirile aveau nevoie să fie reparate. Vitele aproape redevenite sălbatice, în mod vădit nu mai văzuseră țipenie de om de mai multe săptămâni. Indignarea Jasminei culmină când numără nu mai puțin de trei viței nemarcați. După mărime, se născuseră deja de ceva timp.

La întoarcere, Jasmine încredințase calul lui Art Boles care-i scosese șaua în silă, în timp ce ea se îndrepta spre hangarul unde erau depozitate utilajele. La început totul i se păruse în ordine. Până în momentul când descoperise motorul secerătoarei, demontat și abandonat pe un banc, nu departe. În câteva zile trebuia cosit și balotat fânul, iar secerătoarea era de nefolosit. Și după toate aparențele de mai mult timp.

Jasmine ieșise din hangar cuprinsă de furie. Boles trecuse imediat în defensivă, aproape agresiv.

– Cum credeți că pot să mă descurc singur? mormăi el. Și ce vă interesează pe dumneavoastră? De altfel, cine sunteți?

– Se pare că ați uitat, dar v-am răspuns la toate întrebările acum câteva ore, domnule. O să vedem curând dacă vă meritați salariul care vi se dă în fiecare săptămână.

Art Boles se încruntase.



– N-am să vă dau dumneavoastră socoteală.

Jasmine nu putuse decât să clatine din cap.

– Pentru moment aveți dreptate, dar fiți atent, situația ar putea foarte bine să se schimbe. În care caz pot să vă asigur că nu veți întârzia să ajungeți șomer.

Fără un cuvânt în plus, Jasmine se întorsese la mașina ei, furioasă la gândul că Tess continua să-l plătească pe acest incapabil. Hotărârea ei era luată: se va ocupa de Ring. Era evident, Tess avea mare nevoie să fie ajutată, măcar pentru a-l concedia pe Art Boles și a angaja un fermier priceput și doi sau trei lucrători conștiincioși. Cât despre Cliff, va trebui ca el să-i suporte prezența în regiune timp de câteva săptămâni. Jasmine nu se îndoia nici o clipă că Ivanna se va descurca fără greutate, în tovărășia șefului lor de echipă, Derek Bailey.

Peste câteva minute, Jasmine luă cotitura bine cunoscută și parcă în fața casei familiei Cantrell. Concepută în armonie cu împrejurimile, frumoasa fermă fusese construită cu arborii crescând pe teren. Jasmine intrase de nenumărate ori în ea. De aceeași vârstă și amândouă orfane de foarte mici, Angie și Jasmine fuseseră de nedespărțit. De câte ori nu-i invidiase Jasmine, pe prietena ei și pe fratele ei mai mare! Cu toate acestea, făcuse foarte repede o slăbiciune pentru el. De atunci, visa cu ochii deschiși la Cliff, la vremea când începuse să-și descopere farmecele feminine. În ziua când se hotărâse să-l pună la încercare, înțelesese că era mai bine să nu joace anumite jocuri cu el.



La acest gând, Jasmine simţi nişte furnicături plăcute pe buze. Chiar la un pas de o discuţie care promitea să fie furtunoasă, nu-şi putea stăpâni bătăile inimii. Cliff avusese prea mare importanţă în viaţa ei încât să reuşească să alunge complet anumite amintiri. Şi oricare va fi rezultatul acestei vizite, Cliff va putea conta din partea ei pe o iubire veşnică.

Mânia Jasminei se potoli, la gândul că prezenţa ei poate redeştepta supărarea lui Cliff. Îşi promise deci să-i facă acest serviciu mătuşii Tess, fără să-l deranjeze pe Cliff.

Lăsând cheile de contact pe scaun, deschise portiera şi coborî din maşină, sperând că adierea călduţă a serii îi anunţase sosirea. Considerase mai prudent să nu-i ceară lui Cliff permisiunea prin telefon, să-i facă o vizită. Dar nici nu dorea să-l ia prin surprindere.

Ajunsă pe peron, ezită să bată la uşă. Apoi, adunându-şi curajul, era pe punctul să se avânte când uşa se deschise dintr-o dată.

– Bună seara, Cliff.

De la înălţimea lui de un metru nouăzeci, el o măsură pe Jasmine din cap până în picioare. Nu părea deloc surprins dar, în ochii lui, Jasmine citi o sfidare.

– Dacă eşti de acord, aş vrea să-ţi vorbesc, continuă ea.

Ca să-şi dea curaj, Jasmine se hotărâse să nu se gândească decât la amintirile frumoase ale trecutului. Cliff şi cu ea fuseseră foarte apropiaţi altădată, şi chiar dacă el



trădase prietenia lor acuzând-o pe Jasmine de moartea surorii lui, circumstanțele la acea vreme, îi îndepărtaseră.

– Cliff, te implor, insistă ea, văzând că nu părea dispus s-o invite să intre.

Secundele trecură, apoi Cliff se îndepărtă în sfârșit și-i făcu semn Jasminei să-l urmeze.

În momentul când trecu pragul, Jasmine crezu că se întoarce cu mulți ani în urmă. Nimic nu se schimbase. Doar portretul ei dispăruse de pe placa de deasupra șemineului. Tristețea și regretele care n-o părăsiseră vreodată pe Jasmine reapărură mai dureroase ca niciodată.

Ea se întoarse prompt spre Cliff, dar nu văzu nici un semn de afecțiune pe fața lui. Deodată, o cuprinse o dorință de a-i dezvălui cum se desfășuraseră lucrurile în realitate. Minciuna pe care Cliff o susținea de cinci ani de zile va supraviețui oare acestei încercări?

Imaginea obsedantă a Tessei prăbușindu-se în cimitir o readusese pe Jasmine la realitate. Dacă ar fi declarat azi că Paige era singura responsabilă a accidentului, nu risca să agraveze starea deja precară a sănătății mătușii ei?

Aceleași obstacole ca în trecut o reduceau la tăcere și astăzi. În ochii tuturor va rămâne pentru totdeauna mincinoasa demnă de dispreț care, uitând tot ce datora unchiului și mătușii ei, îndrăznise s-o acuze pe draga lor Paige, ca să se disculpe de o crimă pe care ea însăși o comisese.

Își ridică bărbia cu mândrie.



– Paige trebuie să-ți fi explicat de ce sunt aici, începu ea.

– Azi dimineață, într-adevăr. Se pare că Tess ți-a cerut să conduci ferma un timp, adăugă Cliff cu cinism și amărăciune.

– Așadar, așteptai vizita mea.

– Mai mult sau mai puțin.

– Țin să te previn că m-am hotărât să accept.

– Nici nu poate fi vorba.

Jasmine își vârî mâinile în buzunare.

– Ba da, Cliff. Ringul este în pragul falimentului. Până voi găsi pe cineva capabil să administreze ferma, am să mă ocup eu de ea. Este în joc viitorul Tessei.

Cliff scoase un mic râs ironic.

– Și crezi că vei putea redresa situația?

Jasmine ridică bărbia cu curaj.

– Mai mult decât numeroșii prieteni și vecini ai mătușii mele, în orice caz.

Sarcasmul subînțeles nu păru nicidecum să-l ofenseze pe Cliff.

– Tess este mult prea mândră ca să accepte ușor o mână de ajutor.

– Ea a fost întotdeauna așa, admise Jasmine. Cu toate acestea, mi-a cerut ajutorul și nu i-l pot refuza.

Cliff rămase impasibil, văzând bine efortul pe care-l făcea Jasmine pentru a-i ascunde adevăratele ei sentimente. Acești ochi mari verzi nu reușiseră niciodată să ascundă în întregime tot ce se petrecea în frumosul cap



al proprietarei. Cliff o tachinase suficient în privința asta! Până în ziua în care relațiile lor evoluară spre jocuri mai subtile…

Cliff încercă deodată o senzație de frig. Prefera să nu trezească nici una din aceste amintiri cu Jasmine. Dar cu cât se străduia să păstreze distanța, cu atât mai puțin reușea. În locul tinerei adolescente de care fusese îndrăgostit, regăsea o tânără femeie melancolică și serioasă, care părea că niciodată nu zâmbea și nu-și permitea nici cel mai mic gând ușuratic. Fără voia lui, o mare îngăduință îi risipi amărăciunea și-i zdruncină cele mai adânci convingeri.

– În cazul acesta, am impresia că avem amândoi interesul să păstrăm cu prudență distanța,declară el totuși.

Jasmine simți dintr-o dată tot atâta ușurare câtă suferință. „Nu urmăresc să-ți fac rău!“ ar fi vrut să-i strige.

– Tess va fi foarte ușurată, se mulțumi să răspundă.

– Mulțumesc.

După o ultimă privire aruncată bărbiei lui ferme, Jasmine se răsuci pe călcâie și ieși în tăcere din încăpere.



Capitolul 3

A doua zi dimineață Jasmine se trezi devreme, hotărâtă să-i telefoneze Ivannei înainte ca ea să plece.

Ivanna și Jasmine lucrau împreună de un an, într-o mare fermă din Kansas, când Ivonna îi propusese Jasminei să-și pună în comun talentul și banii pentru a întemeia propria lor întreprindere. În acea vreme, Jasmine îi destăinuise de mult Ivannei necazurile ei. Prietenia necondiționată a Ivannei și încrederea în ea contribuiseră din plin la ușurarea Jasminei de durerea pricinuită de respingerea brutală a familiei și prietenilor.

În dimineața aceea, când Jasmine o puse pe Ivanna la curent cu situația, aceasta se arătă foarte înțelegătoare.

– Rămâi cât timp este necesar. Dacă trebuie, Derek și cu mine vom angaja mână de lucru.

Spontanietatea răspunsului ei o mișcă pe Jasmine, care zâmbi.



– Mulțumesc, Ivanna. Am să te răsplătesc pentru asta.

– Haida-de! Tu ai fi făcut la fel pentru mine, nu? Păstrează-ți curajul, este tot ce-ți cer.

– Nu te nelinişti. Am avut timp să înțeleg multe lucruri, în cinci ani de zile.

– Verișoara ta la fel, nu mă îndoiesc, i-o întoarse Ivanna. Și îmi închipui că întoarcerea ta trebuie s-o fi făcut mai degrabă nervoasă. Așa cum o cunosc, va fi de două ori mai meschină. Tu știi deja de ce este capabilă, pentru a salva aparențele!

– Fii fără teamă, am să fiu atentă. Încă o dată, mii de mulțumiri.

– Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni.

– N-am să uit. Peste o săptămână!

Nu-i trebui Jasminei decât zece minute pentru a-și strânge lucrurile și a depune cheia camerei la recepție. Era încă devreme pentru a-și vizita mătușa, dar Jasmine reuși cu toate acestea să ajungă în camera ei prin intrarea infirmierelor de gardă. Doctorul Elliot abia își terminase examinarea și o dojeni puțin pe tânăra femeie.

– Vizitele nu sunt permise decât peste două ore.

Dumnezeule, cât se îmblânzise, în câteva zile! Jasmine îi adresă un zâmbet și acesta sfârși prin a-i răspunde la fel.

– Nu rămân decât cinci minute, promit.

El mormăi mai mult de formă.



– Numai să nu devină o obișnuință, îi aruncă acesta ieșind din cameră.

Tess înțelese imediat de ce nepoata ei era atât de nerăbdătoare s-o vadă.

– Rămâi! spuse ea cu un zâmbet radios pe buze.

– Da. Dar numai câteva săptămâni, adăugă cu prudență Jasmine. Cel mult o lună. Nu pot să-mi neglijez mai mult treburile mele.

Tess își încruntă sprâncenele.

– Dacă iubești atât de mult caii, Ring se poate transforma cu ușurință, să știi.

– Vom vedea, mătușă Tess.

Cunoscând gustul mătușii ei pentru bunul-simț al oamenilor pământului, Jasmine consideră oportun să citeze o zicală învățată în copilărie.

– Să nu vindem pielea ursului din pădure.

Tess zâmbi la rândul ei.

– L-ai văzut pe Cliff?

– I-am făcut o vizită la Orion, ieri seară. N-o să ne facă necazuri.

Jasmine n-avea nici o îndoială în această privință. Tensiunile dintre ei vor fi inevitabile, dar el nu va căuta să-i pună bețe în roate, era sigură.

Tess se așeză confortabil pe cele două perne.

– Perfect. Dacă treci pe la contabil în această după-amiază, veți pune la punct formalitățile care îți vor da acces la diferitele mele conturi. Ar trebui să fie totul gata, nu ai decât de semnat. Când ai de gând să te instalezi?



– Astăzi. De altfel, trebuie să te las căci am o grămadă de cumpărături de făcut pentru aprovizionarea fermei. Se pare că nu mai este nimic acolo.

– Da, după accidentul meu, Paige stă la niște prietene și n-a considerat util să reumple frigiderul. Oh, Jasmine, un ultim lucru…

Tess păru că ezită câteva secunde.

– Orice vei decide în privința lui Art Boles, ai toată aprobarea mea.

Jasmine zâmbi pentru a o liniști pe mătușa Tess. S-ar fi lipsit bucuroasă să-l concedieze pe sărmanul individ. Dar nu-și putea permite luxul să întrețină un incapabil. Ring cerea o muncă și o disponibilitate în orice moment. Strângând mâna Tessei într-ale sale, Jasmine se aplecă s-o sărute.

– Am să-ți telefonez, dacă nu voi avea timp să trec în seara asta pe la spital.

***

– Sper pentru tine că te-ai gândit bine, înainte de a-l da afară pe Art Boles.

Cu o țigară în mână, Paige o privea pe Jasmine cu ostilitate. Aceasta ridică ochii din registrele contabile pe care se străduia să le aducă la zi, și-și aminti scena penibilă de după-amiază când semnase concedierea ultimului angajat al fermei Ring.



– Nu era bun de nimic.

– Poate, dar singurul care accepta să lucreze pentru tine!

Jasmine își lăsă calm stiloul.

– Ce vrei, Paige, de fapt?

– Să-ți vorbesc.

Cu pași nepăsători, verișoara Paige intră în cameră și se așeză pe colțul biroului.

– Ce ai să-mi spui nu mă interesează, îi aruncă Jasmine cu răceală.

Paige o măsură cu aroganță.

– Tocmai, poate că așa este. Gândește-te că dacă nu ajungem să ne înțelegem, tu și cu mine, mama riscă să-și piardă ultimele puteri.

– Te temi, cumva?

Degeaba triumfase Paige asupra Jasminei, în urmă cu cinci ani, și se găsea astăzi de partea bună a baricadei, nu părea defel liniștită. Vinovăția și antipatia i se citeau pe față.

– Trebuie să-ți fi dat seama cât de precară este sănătatea mamei.

– Ce mult îți convine! murmură Jasmine aranjând registrele pe etajeră.

– Un scandal ar putea s-o ucidă, insistă Paige.

Luptând să-și domine mânia, Jasmine se întoarse spre verișoara ei.



– Înțeleg unde vrei să ajungi.

– Perfect!

Dar entuziasmului lui Paige îi urmă o deprimare care o uimi pe Jasmine.

– Fără îndoială, ție nu-ți pasă, Jasmine, dar crede-mă, îmi pare rău.

Șocul o reduse pe Jasmine la tăcere.

– Înțelege-mă, eram îngrozită la ideea ce o să mi se întâmple dacă recunoșteam că eram la volanul acelei mașini blestemate, acum cinci ani, continuă Paige, Admiram tăria ta, siguranța și curajul tău. Atunci mi-am zis: „Ea se va descurca de zece ori mai bine decât mine". Cliff era prietenul tău, eram sigură că te va ierta mai ușor. Nici o secundă n-am bănuit că tata te va alunga.

Șovăi, înainte de a încheia.

– Dacă asta te poate consola, să știi că m-aș fi denunțat, în cazul când Cliff s-ar fi hotărât să te dea în judecată.

Jasmine nu-și credea urechilor. În mod instinctiv, ghici că era prima care primea o astfel de confesiune din partea lui Paige. Cu toate acestea, știa de asemenea că Paige n-o va repeta în fața nimănui.

Întărită de această convingere, Jasmine clătină din cap cu dispreț.

– Nu cred un cuvânt, răspunse ea în sfârșit. N-ai fost în stare să mărturisești adevărul nici măcar propriilor părinți. Așa că nu veni să-mi spui că ai fi avut curajul să înfrunți judecătorii și casa de corecție!



– În fond, poate că ai dreptate, i-o întoarse Paige pe un ton tăios, furioasă fără doar și poate, că Jasmine nu mușcase din momeală. Încearcă să înțelegi: mi-aș fi stricat viața chiar înainte s-o fi început. Tu n-ai avut niciodată ambiție.

– Așadar, viitorul meu nu conta, concluzionă Jasmine cu amărăciune. Calvin și Tess te adorau, Paige. Ei te-ar fi iertat. Cum ai putut trăda până într-atât încrederea lor?

Paige roși, strivind nervoasă țigara în scrumieră.

– Vezi-ți de treburile tale și gândește-te la ce ți-am spus în legătură cu mama. Sper pentru tine că n-ai intenția să rămâi prea multă vreme pe aici.

***

Jasmine își petrecu următoarele două zile cu scoaterea paielor mucegăite din hambar pentru pregătirea apropiatei sosiri a baloturilor din acel an.

Pentru că un mecanic repara secerătoarea, profită de ocazie și-i ceru să arunce o privire asupra bătrânei camionete roșii a fermei. Toate reparațiile costară mai mult decât prevăzuse, dar nu se putea lipsi de nici unul din aceste utilaje.

Până acum, anunțurile Jasminei pentru a angaja un fermier experimentat nu duseseră la nimic. Primise câteva telefoane din orașele vecine, dar nimeni nu se putea



elibera înainte de două sau trei săptămâni. Neputând face nimic, decât să aștepte, Jasmine începu să cumpere materialele care îi lipseau.

Munca ei solitară la fermă o absorbea atât de mult încât aproape uitase neajunsurile întoarcerii ei în micuța comunitate din Cascade. Degeaba făcea zilnic vizite mătușii, n-avea contact cu nimeni altcineva. Astfel încât la prima ei vizită la magazinul de fierărie, pentru a cumpăra sârmă ghimpată și stâlpi, o aștepta o surpriză foarte neplăcută.

Sosise printre primii clienți după deschiderea magazinului, dar lucrătorul însărcinat să ia comenzile se ocupa de toată lumea cu excepția ei. Prea contrariată de disprețul deliberat care i se arăta, Jasminei îi trebui ceva timp înainte să reacționeze.

– Mi se pare că era rândul meu, zise ea deodată.

– Așteptați-vă rândul domnișoară, îi replică el.

Acestea fiind zise, el invită să se apropie o persoană aflată exact în spatele ei.

– Tocmai asta am și făcut, insistă aceasta din urmă ridicând vocea suficient ca să fie auzită de toți.

Tensiunea creștea; conversațiile liniștite din magazin se întrerupseră brusc.

– Îmi trebuie cincisprezece rulouri de sârmă ghimpată și o sută de stâlpi de lemn, continuă Jasmine.

Hotărârea tinerei femei îl făcu pe vânzător să se simtă stingherit. El începu să tușească. Jasmine îi văzu privirea



atrasă de o persoană din spatele ei. Nu trebui să se întoarcă pentru a înțelege că în magazin era Cliff. Neauzind ușa de câteva minute, înțelese că el nu pierduse nimic din manevrele vânzătorului. Dumnezeu știe de ce, asta îi dădu tăria de a-l măsura cu dispreț pe acesta din urmă.

– Se pare că încasările dumneavoastră vă permit să pierdeți un client. Ei bine, este un lucru făcut.

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie și se pregătea să iasă când bărbatul o întrebă:

– Ați spus o sută de stâlpi și cincisprezece rulouri, domnișoară Ross?

În aceeași clipă, Jasmine realiză dispariția lui Cliff. Vânzătorul își schimbase instantaneu atitudinea și se agita acum în jurul ei ca o albină, mâzgălind în carnetul lui de comenzi.

– Dacă vreți să treceți pe la casă, domnișoară. După aceea garați camioneta în curte și cineva o va încărca. Și… încă o dată, toate scuzele mele.

Reconfortată de această primă victorie, Jasmine se duse la casă cu zâmbetul pe buze și capul sus, fără un cuvânt pentru nimeni.

Din fericire, trecerea pe la magazinul alimentar se desfășură fără incidente. Când se opri la bancă să-și deschidă un cont personal, era aproape ora unu și Jasmine alese să ia prânzul la Cristy's, un mic restaurant la periferia orașului. Aici se serveau cele mai bune fripturi și cele mai bune înghețate din regiune. De îndată ce intră îl



zări pe Cliff, în tovărășia a trei bărbați, în fundul sălii. Nu părea s-o fi văzut.

Jasmine se instală cât mai departe de masa lor, bucuroasă că regăsește un loc cândva atât de familiar. Era mult timp de când nu pusese piciorul la Cristy's. Cu toate acestea, nu se schimbase nimic, nici măcar Laureen, chelnerița care pe vremea aceea însenina zilnic cu buna ei dispoziție micul restaurant. Totuși, când chelneriță o identifică pe noua clientă se opri un moment, păru că se gândește o clipă, apoi cu buzele strânse, sfârși prin a-i arunca meniul pe masă și se îndepărtă.

Îi fu de-ajuns Jasminei o singură privire pentru a constata că la Cristy's se serveau aceleași mâncăruri. Totuși, trebui să aștepte vreo zece minute înainte ca Laureen să reapară prin preajmă.

Jenată și furioasă, își simți obrajii luându-i foc. Peste tot în jurul ei, privirile o evitau. Cu excepția uneia, a lui Cliff care o zări în sfârșit. Jasmine o surprinse pe Laureen pândind aprobarea acestuia din urmă. Nu-i trebui mai mult Jasminei să ia o hotărâre.

Cu demnitate, se ridică, apoi se îndreptă cu calm spre ieșire, având grijă să nu trădeze nimic din tulburarea ei. Nu l-ar fi crezut niciodată în stare pe Cliff să-și folosească influența pentru a-i pricinui o astfel de neplăcere în public. Era totuși a doua oară în ziua aceea.

Cascade, la fel ca micile comunități rurale din regiune, nu scăpa de legea prejudecăților și de forța convingătoare a bărbaților. Un mare număr de persoane, dacă nu



majoritatea, sfârșiseră prin a se convinge de vinovăția Jasminei. Întorcându-i spatele, considerau fără îndoială că rămâneau fideli memoriei lui Angie. Jasmine încercă din acest motiv cu atât mai multă amărăciune.

Întoarsă la camionetă, porni în grabă la drum. Ce putea schimba din această stare de lucruri? Nimic. Cu cât va redresa mai repede Ringul, cu atât mai repede se va întoarce în Colorado.

Trecea prin vecinătatea fermei Orion când zări în oglinda retrovizoare o mașină de teren argintiu cu negru care o urmărea. În timpul celor câteva secunde de neatenție, trebuie să fi trecut peste un obiect ascuțit, deoarece mașina începu să se clatine în toate sensurile, simptom tipic pentru o pană de cauciuc. Furioasă Jasmine încetini și trase cu prudență pe dreapta. Mașina de teren trecu în trombă pe lângă ea fără măcar să se oprească.

„Ei bine, se poate spune că este ziua mea norocoasă," se gândi Jasmine cu amărăciune trântind portiera. Pentru Dumnezeu! Trebuia tocmai astăzi să facă pană când camioneta era încărcată cu materiale! Oricum, înainte de a începe vreo reparație, trebuia să descarce tot! Ce pacoste!

Resemnată, Jasmine se înarmă cu răbdare și începu să dea jos stâlpii și rulourile de sârmă, unul câte unul.

O jumătate de oră mai târziu, încerca în sfârșit să se ocupe de pneu când un zgomot de motor îi atrase atenția. Mașina de teren, zărită adineauri în oglinda retrovizoare,



se apropia. Spre marea surpriză a Jasminei, aceasta încetini și se opri cu totul. Jasmine îl recunoscu atunci pe șofer.

Judecând după mina pocăită a lui Cliff, trebuie să se fi simțit obligat să se întoarcă pentru a-i propune ajutorul. Dar purta ochelari de soare, astfel că Jasmine nu-și dădu seama dacă o privea cu ostilitate.

Se întoarse la treabă, fără măcar să-l salute, când el puse o mână pe umărul ei, rugând-o în tăcere să se îndepărteze.

– Lasă, mă ocup eu, spuse ea, n-am nevoie de ajutor.

Fără să-i răspundă, Cliff se apropie de rulourile de sârmă ghimpată sprijinite de camionetă. Jasmine se întrerupse din nou.

– Cliff, mi se pare că ți-am cerut să mă lași în pace, insistă ea.

Cliff se redresă.

– N-am nici timp, nici răbdare să vorbesc degeaba, Jasmine.

Siguranța lui Cliff, ca și bunele lui intenții, zdruncinaseră convingerea tinerei femei. Ridicându-se încet, își șterse fruntea în timp ce Cliff făcu rapid înconjurul camionetei, controlând fiecare cauciuc.

– Acesta nu-i cu nimic mai bun ca cel pe care vrei să-l schimbi, remarcă el, o dată inspecția terminată. N-ai nici un interes să-l păstrezi.

Vestea o consternă pe Jasmine, care n-avea decât o roată de rezervă. Din două una: ori mergea pe jos vreo



zece kilometri cărând roata defectă s-o ducă și s-o înlocuiască apoi la întoarcere, sau accepta ajutorul lui Cliff. Balanța înclina net spre a doua soluție, cu atât mai mult cu cât, întorcându-se, Jasmine era sigură că va găsi furate baloturile de sârmă și stâlpii. Abandonându-și mândria, își lăsă mâinile în jos și ridică ochii spre Cliff, clătinând încet din cap. Dar contrar oricărei așteptări, el îi întoarse spatele și păru că vrea să se înapoieze la mașina lui. Jasmine îl ajunse din urmă, hotărâtă acum să meargă până la capăt.

– În schimbul unei plăți, accepți să mă remorchezi până la Ring?

– Păstrează-ți banii, mormăi el.

– Nu-mi pot asuma riscul să mi se fure materialele, insistă Jasmine.

Cliff ridică din umeri cu ostilitate.

– Bineînțeles, nici nu se pune problema.

Cu aceste cuvinte, se aplecă pentru a desprinde roata de rezervă fixată în spatele propriei lui mașini.

Înțelegându-i intenția, Jasmine roși până în vârful urechilor, pradă unei confuzii extreme.

– Este… foarte amabil din partea ta, bâigui ea.

– N-o fac pentru tine, replică el cu răceală.

Jasmine se încordă, cu impresia că primise o palmă. Se întoarse repede la locul ei, singurul mijloc de a-și ascunde lacrimile. Unindu-și eforturile, le trebui mai puțin de zece minute pentru a termina treaba.



– Uită ce ți-am spus adineauri, Jasmine, declară deodată Cliff, cu o blândețe neașteptată. Deoarece nu era adevărat.

Un sentiment straniu o copleși pe Jasmine. Dar acest pas al lui Cliff spre ea era mult mai greu de suportat decât disprețul lui. Vederea i se încețoșă și trebui să-și plece capul.

– Mulțumesc Cliff, reuși ea să articuleze.

În tăcere, trecură la încărcarea rulourilor de sârmă ghimpată și a stâlpilor în spatele camionetei. Această treabă fiind terminată, Jasmine se pregătea să ia loc la volan când degetele lui Cliff o apăsară ușor pe umăr.

– În legătură cu ce s-a întâmplat în oraș, începu el, n-am nici un amestec.

– Știu. Îți mulțumesc încă o dată pentru ajutorul tău.

Jasmine n-avea decât o dorință: să pună o distanță cât mai mare între ea și el. Cu greutate se strădui să zâmbească, dar nu se putea hotărî nicidecum să-l privească drept în ochi pe Cliff.

– Am să-ți înapoiez roata de schimb cât mai curând posibil.

Cum el își dădu seama că o ținea încă de braț, se dădu înapoi.

– Și în același timp batista, încercă el să glumească.

– N-am să uit, promise ea.

– Să știi, Jasmine, nu este ușor să te știu revenită printre noi.



Mărturisirea fusese rostită cu atâta blândețe încât Jasmine fu răvășită. Timp de câteva minute, cei cinci ani îngrozitori care trecuseră se șterseră și privi îndelung fața lui Cliff. Descoperi pe ea o suferință, o nostalgie și o solicitare pe care o recunoscu și o înțelese. O fracțiune de secundă, se apropiaseră din nou unul de celălalt, ca și cum Angie nu dispăruse niciodată și nici Jasmine nu părăsise orășelul.

Și apoi, speriată brusc că propriile ei sentimente îi ascundeau ura pe care ar fi trebuit s-o sesizeze la Cliff, Jasmine oftă adânc.

– Nici mie nu-mi este mai ușor Cliff. Acestea fiind zise, întoarse repede capul și se grăbi să trântească portiera. Îl rugă în tăcere pe Cliff să plece și să se îndepărteze. Ce mai aștepta? Era disperată să-l vadă plecând până când se hotărî în sfârșit. În mare grabă, Jasmine puse contactul și așteptă ca el să-și dea la o parte mașina care-i bara drumul.

În clipa următoare pornea la drum.



Capitolul 4

Cu fața la adăpost de razele soarelui sub borurile largi ale pălăriei, Jasmine conducea pentru a cincea oară spre hambar tractorul cu remorca încărcată cu paie. Eficacitatea utilajelor moderne n-o făcea să deplângă mai puțin lipsa verișoarei ei.

Dacă aceasta nu era pe cale să frunzărească liniștită o revistă de modă, se consacra fără îndoială ședinței zilnice de jogging. Dacă Paige ar fi condus măcar tractorul în timp ce ea ar fi stivuit baloții de paie, ar fi câștigat un timp prețios și ar fi fost scutită de o oboseală inutilă. Dar de la începutul săptămânii, Paige găsea întotdeauna câte un excelent pretext ca să se sustragă.

Nu numai că încerca o adevărată aversiune pentru muncile agricole, dar părea incapabilă să pregătească o mâncare acceptabilă pentru Jasmine și pentru ea însăși. Se mulțumea cu salată de lăptuci și brânză, dar Jasmine avea nevoie de o mâncare evident mai consistentă ca să-și



refacă forțele la încheierea unei zile de lucru care începea în zori și nu se termina niciodată înainte de sfârșitul zilei. În aceste condiții, nu era de mirare că Jasmine devenea din ce în ce mai irascibilă. Ea nu mai putea suporta cinele cu sandvișuri în fața televizorului. Și ca să îndrepte lucrurile, i-ar fi trebuit mai mult timp și energie, pe care nu le avea.

Aceste nemulțumiri nu făcură decât să sporească animozitatea dintre cele două verișoare. Devenea evident că Paige, fără s-o atace deschis, căuta prin toate mijloacele s-o descurajeze pe Jasmine. Ferindu-se să-și manifeste cea mai mică nemulțumire, Jasmine n-avea decât o dorință, s-o vadă în sfârșit pe Paige plecând. Cu noroc, poate mâine…

Se scursese deja o săptămână de când Jasmine cumpărase sârma ghimpată și stâlpii, dar nu avusese deloc timp să întreprindă reparațiile cele mai urgente, peste vizitele zilnice la vite. Culmea ghinionului, nu vrusese să-i angajeze pe cei doi bărbați pe care-i primise ieri: primul avea un cazier judiciar încărcat, lucru care ar fi riscat s-o îngrijoreze pe Tess; cât despre al doilea, aerele lui de lăudăros și criticile față de foștii patroni n-o încurajaseră pe Jasmin să-l angajeze.

Răspunseseră și alții la anunț, dar unii, aflând că în primele săptămâni vor munci sub ordinele unei femei, preferaseră să se retragă. Numai trei dintre ei acceptară să se deplaseze pentru o întrevedere, dar încă nu fusese fixată o dată.



Jasmine termină de descărcat remorca apoi porni spre casă să-și facă un sandviș și să-și umple un termos cu apă proaspătă înainte de a se întoarce pe câmp.

Se pregătea să plece din nou când auzi un zgomot de motor. O clipă după aceea, camioneta lui Cliff se opri la jumătatea drumului între casă și hambar. Jasmine se simți imediat vinovată că încă nu dusese la Orion roata de rezervă împrumutată de la Cliff în ziua când făcuse pană. Și batista! Coborî în grabă s-o caute la subsol.

În timp ce urcă din nou în bucătărie, auzi vocea suavă și ușor răgușită a lui Paige.

– Ea nu este câtuși de puțin mai pricepută decât Art Boles, să știi. Mă întreb cu ce-și ocupă timpul. În afară de facturile care se îngrămădesc, nu se vede nici un rezultat al muncii ei. Dacă cel puțin mama ar vrea să deschidă ochii! Dar nu-i nimic de făcut, ea nu vrea să audă nimic! Sper că Jasmine își va recunoaște incompetența înainte ca mama să nu sufere prea mult, de data asta.

Cu obrajii îmbujorați de furie, Jasmine urcă ultimele trepte și trânti cu violență ușa subsolului. Paige, cu mâna pe brațul lui Cliff, tresări și se îndepărtă. Purta un costum de jogging de culoare galben pai care i se mula perfect pe corp. Jasmine avu o strângere de inimă apropiată de gelozie constatând cât de potriviți păreau să fie Paige și Cliff.

– Dacă ai reuși să te scoli înainte de prânz, Paige, ai avea poate o idee mai precisă despre felul cum îmi ocup



timpul, remarcă ea apropiindu-se. Ține, Cliff, batista ta. Dacă ai un minut, încarc imediat roata de rezervă în portbagajul tău.

Fără să mai adauge ceva, se răsuci pe călcâie și se strădui să rămână surdă la șușotelile verișoarei ei care-l conducea pe Cliff spre salon. Cu termosul umplut, duse gustarea și o puse pe scaunul tractorului. Punea roata în camioneta lui Cliff când acesta i se alătură.

– Împrejmuirea țarcului tău s-a prăbușit în partea de nord și vreo cincisprezece vite au șters-o, o anunță el.

Jasmine își uită imediat nemulțumirea.

– De unde știi?

– Pentru că pasc liniștite pe pășunea fermei mele.

Îngrozită, Jasmine făcu rapid un calcul. Niciodată nu va avea timp să facă totul.

– Mi-a mai rămas puțin fân de pus la adăpost, Cliff. Și la meteo s-a anunțat o furtună, seara asta.

Cliff i se adresă cu o voce aspră.

– Ascultă, Jasmine, Tess te-a angajat pentru a administra ferma. Dacă nu te simți în stare, ar fi mai bine să te gândești să te reciclezi.

Un fulger de furie trecu prin ochii verzi ai Jasminei, în timp ce consecințele căldurii, a muncii îndârjite și a stresului ultimelor zile se năpustiră asupra ei.

– Dacă te consideri capabil să faci mai bine singur și cu atât de puțini bani, fără să mai vorbim de criticile care nu se opresc să curgă din toate părțile, atunci dovedește-o!

Cu degetul arătător, bătu toba în pieptul lui Cliff.



– Până atunci, ori aduci înapoi acele vite la Ring şi repari împrejmuirea în locul meu, ori le laşi să pască şi-mi trimiţi factura. Îmi pare rău, am treabă.

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele şi se căţără pe tractor. Se îndepărtase deja câteva sute de metri şi Cliff încă o urmărea cu privirea.

***

Jasmine suferea prea mult de oboseală şi de singurătate ca să rămână multă vreme furioasă. Îndesând în hambar ultima încărcătură de fân, în seara aceea, nu se mai gândea decât să intre sub duş ca să scape de praful ce i se lipise de piele.

Cel puţin reuşise să pună la adăpost ultimul balot de paie. Traversa curtea spre grajduri, unde îi rămăsese să dea de mâncare cailor, când primul fulger sfâşie cerul, urmat de un tunet. Imediat după duş, se va ocupa de contabilitatea pe care fusese constrânsă s-o neglijeze puţin în ultimele zile.

Gândul de a petrece o bună parte din ziua următoare pentru a găsi locul prin care scăpaseră vitele la Orion n-o încânta deloc. Avea atâtea probleme mai urgente de rezolvat!

Cu o strângere de inimă, trimise un gând mătuşii ei, pentru care n-avusese timp să-i facă vizita zilnică. Paige plecase, totuşi, şi ea nu-şi putea permite să-şi rărească atât de mult vizitele. Şi cum se vor desfăşura



lucrurile când Tess va ieși din spital și se va întoarce la fermă? Paige și Jasmine vor trebui cu siguranță să angajeze o infirmieră pentru a avea grijă de ea în timpul zilei.

– Și dacă în plus cineva va putea să se ocupe de menaj și de bucătărie câteva ore pe zi, ce ușurare ar fi! se gândi Jasmine cu voce tare.

Abia formulat acest gând, se simți vinovată. Mătușa ei nu prevăzuse cu siguranță aceste cheltuieli suplimentare. Totuși, dacă Jasmine nu putea dispune astfel de banii ce-i fuseseră încredințați de Tess, nimic n-o împiedica, în schimb, s-o facă din propriul ei cont. Dar cu toate bunele păreri pe care tot orașul Cascade le avea despre ea, mai bine să renunțe imediat; avea deja greutăți să angajeze un șef de echipă și lucrători pentru fermă. Așa că o menajeră…

Intrând în bucătărie Jasmine zări o foaie de hârtie roz în mijlocul mesei. Citea mesajul verișoarei ei când auzi zgomotul atât de familiar al camionetei lui Cliff. Ascunse repede în buzunar notița prin care Paige o anunța că plecase la New York și se grăbi să încuie ușa ce dădea spre curtea din spate. Grăbindu-se, va fi curând sub duș și va pretinde că n-a auzit nimic.

Câteva minute mai târziu, apa caldă pătrunse în părul îmbibat de praf al Jasminei și șiroi pe trupul cu mușchii istoviți. Avea impresia că o să întârzie o veșnicie, atât de bine îi ușura încordarea brațelor și umerilor mângâierea



jetului de apă. Când apa începu să se răcească, semn că rezervorul se golea, Jasmine puse capăt cu părere de rău acestui tratament revigorant.

Ieșită de sub duș, își puse un halat de baie și începu să-și descâlcească părul lung și ud, gândindu-se la cina ce urma să încheie seara, chiar dacă trebuia să se mulțumească astăzi cu o pizza rece și neîncălzită.

Cizmele o făcuseră atât de mult să sufere toată ziua, încât coborî la parter în picioarele goale. Se lăsase noaptea și furtuna care făcea ravagii sporea și mai mult întunericul. Jasmine împinse ușa bucătăriei când văzu lumina aprinsă. Ciudat… Își amintea totuși că urcase direct la duș, adineaori.

– Sper că n-ai să te superi că am intrat.

Cliff era instalat confortabil la masă, picior peste picior și pălăria agățată de mânerul unui dulap.

– Ce faci aici? întrebă Jasmine, strângând instinctiv pulpanele halatului.

Cum Cliff o măsura din cap până în picioare întârziind asupra picioarelor care nu erau acoperite în întregime de la ieșirea din baie, se simți roșind.

– Sunt unul sau două lucruri despre care aș vrea să-ți vorbesc.

Jasmine făcu o mutră ironică.

– Nu-ți da osteneala, cred că ghicesc.

Deloc dispusă să-l menajeze, după modul în care Paige și cu el o trataseră la prânz, Jasmine se duse la frigider.



– Te previn că n-am nici un chef să suport încă un discurs despre incompetența mea sau despre cheltuielile mele nesăbuite.

Întorcând spatele ușii, scotoci printre diferitele feluri de mâncare din frigider.

– Câți ani ai, Jasmine?

Dându-și seama că el se apropiase, tânăra femeie îi aruncă o privire ostilă în timp ce se îndrepta. Dar inima ei bătea mai repede, atât de mult o tulbura apropierea lui Cliff. Trecură câteva secunde. Deodată, camera îi păru Jasminei minusculă și ar fi jurat că-i lipsea aerul. Niciodată o prezență masculină n-o tulburase în asemenea măsură.

Afară, furtuna bântuia și mai tare, barometru al tensiunii care urca în jurul lor. La tunetul următor, ferestrele și podeaua vibrară, în acord cu tremurul interior al Jasminei.

Tunetele își sporeau intensitatea când Jasmine își aminti seara aniversării cu Angie la ferma Orion, în urmă cu șase ani, când reușise să-l atragă pe Cliff într-un pâlc de copaci ce se zărea din curtea interioară…

***

Avea șaisprezece ani pe vremea aceea, aproape șaptesprezece. Neținând seama de obiecțiile Tessei, își cumpărase o rochie de jerseu alb foarte mulată pe corp, cu un decolteu îndrăzneț, cu intenția de a-i demonstra lui Cliff că era de acum înainte femeie. Cele câteva sărutări



schimbate cu colegii de aceeași vârstă, îi dăduseră încrederea în sine și venise momentul să-l pună la încercare.

Să-l sărute pe Cliff era pentru ea o adevărată aventură. Ce momente pasionante petrecuse imaginându-și acest prim sărut! Dar Cliff era atât de înalt, atât de puternic, atât de matur, încât era în același timp speriată.

– Să nu mergem mai departe, declarase el brusc, luând-o de mână.

O privise cu atâta intensitate încât Jasmine crezuse că o să leșine. Dar cum el păruse că nu vrea să-i lase mâna, ea își recâștigase siguranța.

– Nu m-ai invitat la dans, seara asta, se fandosise ea pe un ton de reproș. Îndrăznise să se apropie cu un pas, aproape obligându-l pe Cliff s-o ia în brațe. Venise clipa să-și strecoare brațele în jurul gâtului său, ca în visele ei cele mai nebunești. Cliff o sărutase. În clipele acelea idilice, se crezuse în paradis. Dar foarte repede, lipsa de entuziasm a lui Cliff o șocase. Când se dăduse înapoi, el râsese de mutra ei abătută, fapt pe care-l luase drept o insultă. Cliff își bătea joc de ea! Se îndepărtase imediat cu un pas sau doi, atât de furioasă ca și cum ar fi fost pălmuită.

– Vino aici, îi ceruse el luând-o din nou în brațe. Știi că ești puțin prea tânără ca să vrei să seduci un bărbat de vârsta mea? Dacă înveți bine lecția seara asta, vei avea înțelepciunea să aștepți un an sau doi înainte să reînnoiești această delicioasă experiență.



Acestea fiind zise, puse din nou stăpânire pe buzele Jasminei, cu o asemenea pasiune de data asta, încât simțise că n-o mai țineau picioarele. Când acele clipe minunate luară sfârșit, Jasmine rămăsese ca paralizată de emoție și atât de tulburată încât trebui să se agațe de Cliff ca să nu cadă. Stupefiată, i se păru că-l aude murmurând câteva cuvinte.

– Dar, între noi fie spus, mă întreb care dintre noi doi a primit o lecție în această seară.

Totuși, după felul în care o respinsese pentru a-i cere să se ducă să se alăture celorlalți, Jasmine trăsese concluzia că se înșelase. Și când el reapăruse, câteva minute mai târziu, se comportase ca și cum nimic nu se întâmplase.

***

După această aventură penibilă, Jasmine nu se mai apropiase niciodată de nimeni la mai puțin de un metru.

Ieșind brusc din apatia ei, tuși ușor pentru a-l induce în eroare.

– Ce… ce spuneai?

La început, Cliff nu răspunse nimic și Jasmine tremură și mai tare văzându-l că se apropie și mai mult. Ar fi putut jura că urma s-o sărute și această perspectivă o tulbură. Cum putea să se gândească la așa ceva, el care o credea vinovată de moartea surorii lui? Văzând mânia alterând trăsăturile lui Cliff, Jasmine ghici că se răzgândise.



– Te-am întrebat câți ani ai.

– De ce îmi pui această întrebare? se miră Jasmine, în defensivă.

– Douăzeci și doi de ani? insistă Cliff.

– Uneori am impresia că am optzeci, mormăi Jasmine.

Îndreptându-se după ce închisese ușa frigiderului, Jasmine alungă cu un gest al mâinii ultimele urme ale amintirilor evocate, pentru a se preocupa din nou de cina ei. În serile următoare poate va lua masa la restaurant, în oraș, ieșind de la spital. Pentru astăzi, se mulțumea cu un pahar de lapte și câteva felii de pâine prăjită cu unt.

– Pentru vârsta ta, ai trăit multe, remarcă el într-un efort de a se arăta diplomat.

– Așa-i viața Cliff, i-o întoarse Jasmine cu o urmă de ironie. Și ea așteaptă rareori să fii destul de bătrân sau de inteligent ca să ne lipsim de învățămintele ei.

Trecând prin fața lui Cliff, îl atinse ușor în mod intenționat. Dar el își reținu atât de brusc respirația încât ea își regretă imediat provocarea. Ca să-și ascundă tulburarea, deschise un dulap și scoase un pahar pe care-l puse lângă coșul de pâine, o farfurie și un cuțit.

– Acum vrei să-mi spui motivul vizitei tale?

– Paige mi-a spus că ai respins doi oameni care au răspuns la anunțul tău. Aveai ceva să le reproșezi sau n-a fost decât un capriciu?

Jasmine căută laptele și dulceața în frigider.

– I-am explicat lui Paige de ce am preferat să nu-i angajez. Ar fi fost de altfel prima care ar fi făcut scandal



dacă o făceam. Dar cunoscând-o pe Paige, trebuie să-și fi spus că deformând cât de puțin adevărul, ți-ar furniza o excelentă ocazie să vii să mă copleșești cu reproșuri.

Înainte de a continua, îi întoarse spatele și începu să-și pregătească un sandviș.

– Dacă vrei să arunci o privire pe C.V.-ul lor, nu te jena. Pentru că pari hotărât să-ți vâri nasul în treburile mele, fă-ți propria părere.

O tăcere grea se lăsă în bucătărie. Până și furtuna păru că se potolește. Cu gesturi țepene, Jasmine încheie de pregătit cina, reținându-și cu mare greutate lacrimile de nostalgie și de furie. Și când se gândea că într-o vreme crezuse în prietenia și încrederea neclintite ale lui Cliff. Se amăgise cu iluzii!

Nici măcar o singură dată nu-i dăduse șansa să-i explice, după accident. O crezuse pe Paige, o fată pe care o cunoștea de mii de ori mai puțin decât pe Jasmine, care nu se jenase să mintă pe față sau să profite de cea mai neînsemnată situație, în modul cel mai abject posibil. Inclusiv în circumstanțele cele mai tragice: moartea lui Angie. Jasmine rămânând mai multe zile în comă, Paige își imaginase fără îndoială că nu va supraviețui și că, în consecință, minciuna ei nu va afecta pe nimeni. În timp ce Jasmine lupta să rămână în viață, versiunea evenimentelor potrivit lui Paige, avusese destul timp să se răspândească și să se ancoreze solid în mințile oamenilor.

– Dacă am ajuns aici, reluă Jasmine, scoasă din fire, să mergem până la capăt și să verifici de asemenea



contabilitatea! Să vezi tu singur toți banii sărmanei mele mătuși, pe care mă distrez să-i risipesc! Haide, vino!

Aruncând cuțitul de unt în chiuvetă, se îndreptă cu pași hotărâți spre birou. Când Cliff o ajunse din urmă, ea aprinsese deja toate luminile.

Fără să se ocupe de el, scoase din sertare și din dulap facturile, chitanțele și registrele de conturi la care avusese intenția să lucreze, imediat după cină. Apoi luă de pe colțul biroului cele două C.V.-uri și le adăugă celorlalte. Când înălță capul, tremura din toate încheieturile, dar mândria o împiedica să-i arate lui Cliff altceva decât furie.

Trăgând fotoliul, îl invită pe Cliff să se așeze.

– Să terminăm, vrei?

Cliff îi puse o mască impenetrabilă.

– Această mascaradă nu este necesară.

– Oh, ba da, chiar insist! exclamă Jasmine. A venit timpul să deschizi puțin ochii și ca cineva să se hotărască să dezvăluie mașinațiile lui Paige.

Fără ezitare, împinse teancul de hârtii spre Cliff.

– Totul este aici. Și cum vizita ta era complet neprevăzută, n-am avut nici timpul să modific sau să ascund absolut nimic.

Cum Cliff rămânea imobil, ea luă primul C.V. și-l citi cu voce tare, adăugând la lectura ei impresiile adunate în timpul discuției cu cel interesat. Apoi, deschizând registrul de conturi, îl informă pe Cliff ce bani rămăseseră în cont, înainte de a-i enumera cheltuielile care fusese obligată să le facă precum și lista celor care, pentru moment, trebuia să aștepte.



– Adaugă la acestea că nu putem avea nici o idee despre eventualele pierderi de vite, dat fiind că inventarul din primăvară era incomplet. Persoana responsabilă a neglijat să marcheze vitele – și în consecință să le numere și să le vaccineze, presupun. Ah, era să uit, continuă ea pe un ton caustic, nu mai avem decât doi cai acceptabili, și va trebui să-i vindem pe ceilalți în pierdere. Ceea ce nu mă împiedică să le caut înlocuitori. Altceva: dacă noi…

– Nu ți-am pretins atât, o întrerupse în fine Cliff.

– O.K.! Atunci încetează să mă pândești, tu și cu Paige. N-o să-mi mai porți pică, acum că sunt ușor copleșită de muncă și că am aerul că vreau să-mi ruinez mătușa. Dar să fii sigur, așa cum ți-am mai spus, am să plec imediat ce găsesc un șef de echipă și doi lucrători competenți.

Cliff o fixă cu insistență. În timpul interminabilului monolog al Jasminei el sfârșise prin a înainta și a privi hârtiile pe care ea i le punea în față.

– Eu venisem să te văd tocmai în legătură cu asta. Cred că am găsit un mijloc să te ajut.

Jasmine îl privi cu neîncredere.

– Care?

– Mă însărcinez să-ți găsesc oameni. Până atunci, pot să-ți trimit trei sau patru dintre ai mei, cu jumătate de normă.

Jasmine îi spuse prima obiecție care-i trecu prin minte.

– Ar trebui să-ți dai seama și singur că n-am mijloacele să plătesc atât de mult.

– N-am să fiu pretențios. Paige acceptă deja să preia unele cheltuieli în contul ei, cu condiția să părăsești ferma.

Jasmine clătină din cap, dezgustată de josnicia verișoarei ei.



– Şi mătuşa Tess, v-aţi gândit la ea?

Cliff se înşelă asupra sensului întrebării.

– Paige m-a înştiinţat că se va duce să stea câteva săptămâni la prietena ei Mabel Asner, la ieşirea din spital. De acum până atunci, la Ring, totul va trebui să intre în ordine.

Jasmine îşi înăbuşi cu greutate amărăciunea.

Cliff părea foarte dornic ca ea să accepte propunerea pe care Paige şi cu el, cu siguranţă, o discutaseră îndelung. Că el adera cu atâta uşurinţă la maşinaţiile lui Paige, dovedea cât de apropiaţi erau unul de altul. Dar în fond, poate că merita să fie astfel înşelat de complicea lui.

– Dacă-ţi urmez sfatul, aş putea să plec… să zicem mâine? zise Jasmine cu un aer nevinovat.

Cliff păru uşurat de reacţia ei. Jasmine continuă:

– Ştii, îmi închipui că mătuşa Tess nu doreşte nicidecum să se debaraseze de mine.

Nici Paige, nici Cliff nu se gândiseră la supărarea Tessei dacă Jasmine îşi scurta brusc şederea.

– Un lucru este sigur, continuă Jasmine, nu trebuie în nici un caz să-i provoc un şoc brutal.

– După părerea ta, în cât timp ai putea pleca fără riscul s-o superi?

Insistenţa lui Cliff o sfâşie pe Jasmine. Hotărât lucru, el n-avea decât o grabă: să se descotorosească de ea. Tristeţea pe care Jasmine reuşise s-o alunge în tot acest timp o copleşi din nou.

– Pari ciudat de nerăbdător, reuşi ea să articuleze.

Cliff o măsură, cu expresia lui impenetrabilă.



– Posibil.

– Mă urăști atât de mult?

La aceste cuvinte, Cliff nu-și mai stăpâni mânia.

– Poți înțelege de ce, nu?

Ca și cum își reproșa că-i vorbise cu atâta bruschețe, scoase un oftat adânc, încercând în mod vădit să se calmeze.

– Ce crezi despre propunerea mea?

– Am să mă gândesc. Dar am să fiu sinceră cu tine: prefer categoric să rămân. Pentru binele mătușii Tess.

Cliff își întoarse o clipă privirea.

– La ce bun să te încăpățânezi, Jasmine? declară el. Paige și cu tine vă detestați, jumătate din oraș îți întoarce spatele și nu mai ai un singur prieten în regiune. Atunci?

Jasmine hotărî să nu ia în seamă insulta.

– Îți dai seama, continuă el, că ai greșit acceptând oferta Tessei. Trebuia ca ferma să riște falimentul numai pentru că, pe această cale ocolită, speri să compensezi…. Celelalte lucruri? Este absurd. Nu se șterge astfel trecutul. Sper pentru tine că vei redeveni rezonabilă înainte de a fi prea târziu.

– Este tot ce ai să-mi spui?

– Cred că da.

– Atunci, fii amabil și întoarce-te acasă.

Jasmine reuși să rămână impasibilă până când Cliff îi întoarse spatele și ieși din încăpere. Când zgomotul pașilor lui se îndepărtară în sfârșit, Jasmine se lăsă să cadă pe scaunul biroului ei și nu mai încercă să-și rețină lacrimile.



Capitolul 5

Un cer albastru plutea deasupra Wyomingului, norii grei din ultimele trei zile plecați de mult timp spre alte orizonturi. Domnea o căldură înăbușitoare în mijlocul acestei după-amieze, dar o briză ușoară mișca pinii care umbreau mormântul lui Angie.

De multă vreme dorea Jasmine să facă această vizită, fără să poată vreodată să-și pună planul în aplicare; rănită grav în accidentul care-i fusese fatal lui Angie, Jasmine nu putuse participa la înmormântarea ei; mai târziu, după ieșirea din spital, unchiul Calvin îi interzisese accesul în cimitir.

La gândul că astăzi ar fi sărbătorit a douăzeci și treia aniversare a lui Angie, durerea Jasminei spori. Privind numele gravat pe piatra funerară, Jasmine își simți inima grea.

– Bună ziua, Angie.

Închizând repede pleoapele pentru a-și reține lacrimile, își aminti imaginea unei tinere fete de



șaptesprezece ani, o fată cu părul negru și creț, cu ochi căprui și un zâmbet mereu gata să i se citească pe buzele roșii. De câte ori pufniseră în râs punând la cale o farsă destinată să-l scoată din sărite pe Cliff! El sfârșea de fiecare dată prin a izbucni în râs și niciodată nu se supăra.

– La mulți ani.

Așezată turcește pe iarbă, Jasmine începu să pună pe mormânt, unul câte unul, cei douăzeci și trei de trandafiri pe care-i adusese. Când termină, cu brațele încrucișate, căzu într-o profundă meditație.

***

Cliff își gară camioneta la umbra unui castan, la intrarea în cimitir, înainte de a porni pe drumul atât de dureros, de familiar. Astăzi, o durere și mai grea îl apăsa, când evoca sărbătorile de aniversare după care Angie se dădea în vânt, când era în viață.

Murind, luase cu ea toată bucuria de a trăi a lui Cliff. Cu timpul, acesta crezuse că durerea lui se alina, încetul cu încetul. Dar întoarcerea Jasminei îi redeschisese vechile răni, de zece ori mai dureroase de data aceasta.

În momentul în care Cliff se îndrepta spre locul unde se odihnea Angie, zări mașina Jasminei parcată ceva mai departe. Cu buzele strânse, aruncă imediat o privire în direcția cavoului familiei. Ce naiba făcea Jasmine aici?

– Îmi pare atât de rău Angie, murmură Jasmine izbucnind brusc în hohote de plâns. N-am avut puterea… De altfel, era poate deja… prea târziu pentru a te reîntâlni.



Tăcu, luptând să alunge dureroasele amintiri. Timp de multe minute, lacrimile continuară să-i șiroiască pe obraji, până când, în sfârșit, înălță capul și privi numele gravat pe mormânt.

Încetul cu încetul, durerea se potoli; suspinele se calmară și Jasmine începu să se liniștească. Să vină să se reculeagă la mormântul lui Angie o ușurase, dându-i ocazia să-i ceară în sfârșit iertare prietenei ei. Jasmine era sigură că primise această iertare. Și, cu toate că certitudinea nu-i ușura cu nimic responsabilitățile, putea de acum înainte să se simtă împăcată cu ea însăși.

Jasmine inspiră adânc, nicidecum conștientă de o prezență ostilă la doi pași de ea.

– Îmi lipsești încă și o să-mi lipsești veșnic, Angie.

Un zgomot în spatele ei o făcu deodată să tresară. Recunoscând cizmele lui Cliff, Jasmine ridică încet capul.

Cliff privi îndelung lacrimile care sclipeau încă pe obrajii și în ochii Jasminei. Recunoscând mașina Jasminei, își promisese mai întâi să-i ceară socoteală și s-o alunge de aici. Dar auzind ultimele cuvinte pe care i le adresase surorii lui defuncte, ceva se clătinase în el. Cuvintele și comportamentul ei îl obligau la unele reflecții de care s-ar fi lipsit bucuros, redeschizând răni pe care le crezuse cicatrizate pentru totdeauna și care-i provocau una de cu totul altă natură.

În trei săptămâni, părerea lui despre Jasmine se schimbase considerabil. Găsea cu toate acestea nedrept ca



sora lui să fi plătit cu viața un moment de rătăcire trecătoare al Jasminei. Și sentimentele pe care i le inspira încă Jasmine îi păreau o veritabilă trădare.

Jasmine se ridică în picioare înainte de a se întoarce spre el. Cu teamă, văzu degetele lui Cliff crispându-se pe buchetul de flori pe care-l adusese. Și totuși, când privirile lor se întâlniră, amărăciunea și îndoiala pe care i le citi în ochi, făcu să-i țâșnească din nou lacrimile.

Fără ca nici unul să scoată un cuvânt, se priviră astfel câteva secunde. Apoi, Jasmine se întoarse și se grăbi spre mașina ei.

***

Jasmine se descotorosi de stâlpul rupt pe care-l înlocui cu unul dintre cei pe care-i procurase cu atâtea dificultăți din magazinul de fierărie din Cascade. Era abia ora zece și se făcuse o căldură toridă. Dar Jasmine nu se gândea decât la convorbirea telefonică de ieri, cu Cliff.

– M-am gândit la propunerea ta, îi declarase pe un ton cât mai detașat posibil. Și mă întrebam dacă, eventual, ai accepta un compromis.

– Ce compromis?

– Vreau să iei asupra ta găsirea unui șef de echipă și a două ajutoare pentru Ring, cu condiția ca eu să fiu aceea care iau decizia finală.



Urmase o tăcere apăsătoare. Dar obiecția la care se așteptase Jasmine nu venise. Și când Cliff îi reamintise a doua lui propunere de a-i trimite provizoriu mână de lucru de la Orion – o acceptase.

– Dar, să nu zici că nu ți-am spus, Cliff: continuu să mă ocup de Ring până la noi ordine!

Trecu o veșnicie înainte ca el să răspundă în sfârșit.

– Îți amintesc că Paige nu va investi nici un ban decât cu condiția să părăsești ferma.

Jasmine își strânse puternic pleoapele, dar sfârșise totuși prin a se enerva.

– Îmi dau seama că Paige și cu tine sunteți grăbiți s-o șterg cât mai repede. Dar nu uita totuși că mătușa Tess este departe de a împărtăși nerăbdarea voastră. Ea nu va înțelege nimic dacă am s-o șterg englezește, fără nici o explicație. În consecință, dacă accepți compromisul meu, trimite-mi unul sau doi oameni care să mă ajute să refac împrejmuirile stricate de-a lungul Orionului. Un al treilea va fi binevenit să meargă să arunce o privire asupra vitelor din sud.

Își trase răsuflarea înainte de a încheia:

– Spune-le băieților tăi că eu încep lucrul la ora șapte. Și să-și aducă gustările cu ei.

Fără să aștepte răspunsul lui Cliff, Jasmine puse receptorul în furcă.

La sosirea ei la hotarul cu Orion, dimineața, puțin înainte de ora șapte, doi oameni ai lui Cliff o așteptau deja. Ei îi ieșiră înainte, cu mâna întinsă.



– Franck Cassey, domnișoară. Și el este Bill Jonson. Ei își duseră ușor mâinile la borul pălăriei, în semn de salut.

– Stăpânul ne-a trimis să vă dăm o mână de ajutor.

Jasmine nedescoperind decât un adânc respect în atitudinea lor, se simți imediat relaxată.

– Vă mulțumesc dinainte pentru ajutorul vostru.

Toți trei începură să lucreze fără întârziere, cu atâta tragere de inimă încât înaintea serii împrejmuirea era în întregime reparată. Dar regretul diminua ușurarea pe care ar fi trebuit s-o simtă Jasmine. Își reproșa că-i vorbise atât de aspru lui Cliff, la telefon, fără să-i menajeze sentimentele. După ce-l întâlnise la cimitir, amărăciunea pe care o surprinsese în ochii lui o obseda. Pentru cineva care o considera responsabilă de moartea lui Angie, Cliff o trata cu multă îngăduință și nu va trebui să uite niciodată. Dar, în aceeași situație, ea va fi capabilă de tot atâta indulgență?

Trebuia cu orice preț să încerce să se facă iertată, fără să mai evoce în mod inutil trecutul. Ca și cum cerul hotărâse să-i ușureze sarcina, văzu deodată camioneta lui Cliff apropiindu-se. Fără îndoială, venea să spună două cuvinte oamenilor lui.

Când el puse piciorul pe pământ, Jasmine îi scrută cu atenție fața, dar expresia lui Cliff rămânea de nepătruns. El înaintă spre oamenii lui fără să arunce o privire tinerei femei care își reluă lucrul întrerupt pentru o clipă. În fond, spera ca el să vină să-i vorbească înainte de plecare. Dorința îi fu îndeplinită.



– Cassey se va duce să verifice vitele înainte de a se însera, zise Cliff apropiindu-se.

– Mulțumesc Cliff.

Jasmine avea atâtea lucruri să-i spună încât nu știa cu ce să înceapă. Dar, mai cu seamă, nervozitatea o împiedica să vorbească.

Cliff clătină din cap. Apoi, înainte de a ajunge la camionetă, Jasmine se avântă.

– Cliff! E ceva ce aș vrea…

El luă o atitudine aproape oastilă, nicidecum în defensivă.

– Îmi pare rău că m-am enervat ieri seară, continuă Jasmine. Înțeleg că ești nerăbdător să mă vezi plecată. În locul tău, aș simți același lucru.

Incapabilă să susțină privirea lui Cliff, își plecă ochii.

– Te-ai arătat foarte indulgent față de mine. De aceea, ai cuvântul meu: mă întorc acasă îndată ce vei găsi un șef de echipă. Să știi că îmi pare rău că prezența mea te incomodează atât de mult, pe de-o parte, iar pe de altă parte am de gând s-o informez pe Tess despre plecarea mea cât mai curând posibil. Asta îi va da timp pentru a se obișnui cu acest gând, înainte de a părăsi spitalul.

Când Jasmine termină acest discurs, Cliff rămase un moment fără glas. Ea putea să jure că-și ascundea cu greutate emoțiile.

– Poate am găsit pe cineva. L-am sunat în dimineața asta. Pentru moment este ajutor de șef de echipă la o fermă din apropiere de Sheridan. Cunoaște la fel de bine



caii și vitele și tocmai caută să se apropie de sora lui, care locuiește la Laramie. Ringul ar putea să-l intereseze.

Jasmine schiță un zâmbet sincer spre Cliff.

– O.K., vreau să-l întâlnesc, dar ne-am înțeles că eu sunt cea care decide, preciză ea cu fermitate.

Cliff nu-și ascunse nemulțumirea.

– Aș vrea să rezolvăm această problemă cât mai repede posibil, mormăi el agasat. De ce faci să dureze?

– Ai fost de acord, adu-ți aminte, Cliff.

– Ce treabă!

– Dacă tu crezi că acest acord n-are valoare, de ce mi-ai trimis doi din oamenii tăi?

Cliff o măsură cu răceală.

– Pentru că sunt în stare de orice concesie ca să te văd în sfârșit plecată.

Jasmine păli. O asemenea dovadă de dușmănie îi frânse inima, obligând-o să-și plece capul pentru a-și ascunde durerea.

– Tu… hm… iartă-mă, Cliff, am de lucru.

Ca și cum nu dorea decât să pună o cât mai mare distanță posibilă între ea și el, Cliff îi întoarse spatele și se îndreptă spre camioneta lui.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Jasmine începu să sape locul unde plănuise să pună următorul stâlp, fără să vadă că hârlețul ateriza doar la câțiva centimetri de un șarpe care se apropiase fără știrea ei. Șuieratul lui agresiv îi parveni abia cu câteva secunde înainte ca o durere vie să-i străbată încheietura mâinii stângi.



Îngrozită, recunoscu atunci un șarpe cu clopoței. Uluită, Jasmine văzu reptila îndepărtându-se imediat după ticăloșia comisă. Scoțându-și rapid mănușile de lucru, le aruncă la pământ apoi își deschise manșeta cămășii ca să constate rezultatul.

Cliff tocmai se instalase la volan și se pregătea să demareze când o zări pe Jasmine scoțându-și mănușile și suflecându-și mâneca de la cămașă. Era întoarsă cu spatele, totuși ghici că se întâmplase ceva neobișnuit; dar nu se mișcă imediat, crezând că s-a înșelat.

Jasmine aruncă o privire neliniștită în direcția lui, când o cuprinse un val de durere. Încheietura mâinii se umflase deja. Nu era așadar vorba de o „mușcătură uscată" – adică fără venin – era realmente o mușcătură veninoasă. La naiba! Dintr-un minut în altul își va pierde cunoștința. Trebuia să acționeze! Jasmine se îndreptă spre camioneta Ringului.

„Calmează-te" își comandă ea. Să intre în panică nu servea la nimic. Împotriva hotărârii ei, grăbi pasul, apoi se surprinse alergând. Ajunsă la destinație, căută cu febrilitate în trusa de ajutor produsele de îngrijire urgentă în cazul unei mușcături de șarpe. Nu existau!

– Jasmine?

La auzul vocii lui Cliff, se întoarse tresărind și văzu că i se alăturase și o observa cu un aer întrebător. Înăbușindu-și impulsul de a-i cere ajutor, îi făcu semn să plece, apoi își continuă căutările. „N-am nevoie de nimeni", își repeta ea. Era atâta timp de când se descurca



singură, neavând încotro. Niciodată nu resimțise teama singurătății sau chiar spaimă, în afară de aceea de a se atașa de cineva cum era Cliff și de a fi disprețuită sau urâtă.

Degetele ei se strânseră în sfârșit în jurul cutiuței pe care o căuta și se grăbi s-o deschidă.

– Jasmine, nu-mi răspunzi?

Când puse mâna pe umărul ei, Jasmine tresări atât de tare încât conținutul cutiei se împrăștie pe jos.

– Vezi-ți de treburile tale, îi ordonă ea.

Dar Cliff rămase surd la protestele ei.

– Să vedem asta, zise el luând brațul Jasminei și obligând-o pe tânăra femeie să se întoarcă spre el.

Jasmine tresări, dar nu se gândi să se împotrivească.

– Pentru Dumnezeu, Jasmine. E serios! exclamă Cliff recunoscând rana.

Fără nici o ezitare, el îi chemă pe Franck și Bill, care veniră în fugă.

– Pot să mă descurc foarte bine singură, protestă Jasmine.

– Bill, ia mașina mea și anunță spitalul că venim cu o mușcătură de șarpe. Grăbește-te! Franck, încearcă să găsești vietatea aia nenorocită, să avem o idee despre mărimea ei!

În timp ce oamenii lui se grăbeau să-i execute ordinele, Cliff ridică mai mult mâneca Jasminei pentru a lega un garou deasupra cotului ei ca să împiedice astfel veninul să se răspândească.



– N-am nevoie de ajutorul tău, protestă Jasmine văzând cum Cliff stropea rana cu antiseptic.

– Jasmine, e grav.

– Asta cade mai curând bine pentru tine, nu? i-o întoarse ea.

– Ce tot spui? mormăi el.

Spunând asta, sfâșie punga de plastic a bisturiului sterilizat și se pregăti să facă două mici incizii de fiecare parte a mușcăturii, pentru ca veninul să se poată scurge.

– M-ai înțeles perfect, răspunse Jasmine. Paige și cu tine sunteți nerăbdători să scăpați de mine. Iată o ocazie nemaipomenită!

Cliff rămase o clipă încremenit, înainte de a scutura încet din cap.

– Nu în felul acesta, Jasmine. Și tu o știi foarte bine.

Prinzându-i bărbia, el își cufundă privirea în ochii ei.

– Să nu mai spui niciodată așa ceva.

Jasmine începuse să delireze sau era oare tandrețe ceea ce vedea pe trăsăturile lui Cliff, în clipa aceea?

– Cum te simți, Jasmine?

– Merge, răspunse ea cât mai demn posibil.

Dând drumul bărbiei, o mângâie ușor pe obraz cu un început de zâmbet.

– Acum, direcția spital!



Capitolul 6

Îmbrăcată, Jasmine aștepta în camera de spital infirmierul care-i propusese s-o conducă la fermă. Petrecuse aproape o zi și jumătate în serviciul anti-otrăvuri al spitalului. Imediat ce sosise, o infirmieră și un medic îi îngrijiseră mușcătura de șarpe. Antiveninul fusese administrat la timp, dar medicul preferase s-o rețină douăzeci și patru de ore sub observație.

Cliff nu întârziase decât pe durata examenului. Înțelegând că Jasmine rămânea până a doua zi, își luase rămas bun și nu mai reapăruse de atunci.

Jasmine nu era deloc obișnuită să rămână atâta timp inactivă. Simțind nerăbdarea cuprinzând-o, aruncă o privire rapidă pe ceasul din perete. Era ora cinci după-amiază! Infirmierul întârziase aproape o oră! Se pregătea să-l sune, când ușa se deschise. Crezând că sosea în sfârșit, se întoarse.



– Ah! Tocmai…

Surâsul ei de bun venit se șterse când îl recunoscu pe Cliff. Atingându-și ușor borul pălăriei Stetson, acesta o privi îndelung din cap până în picioare pe Jasmine, care începu să tremure.

– Ești mai bine?

Uimită că avea încă un asemenea efect asupra ei, Jasmine își stăpâni emoția. Cliff nu i se păruse niciodată atât de înalt și de atletic.

– Da. Sunt destul de mulțumită că mă întorc acasă. Infirmierul Collins trebuie să mă însoțească la Ring.

– Tocmai am vorbit cu el. Dacă nu te supără, am să te însoțesc eu.

Fără să-i lase timp Jasminei să răspundă, îi arătă mica geanta de voiaj pe care o ținea în mână.

– M-am gândit că o să-ți facă plăcere să treci s-o îmbrățișezi pe Tess. De aceea, ți-am adus ceva să te schimbi.

Privirea Jasminei trecu de la geantă la Cliff. De ce se amesteca? Se dusese personal la fermă ca să scotocească prin lucrurile ei? Doar gândindu-se la asta, avu darul s-o facă să se simtă stingherită.

– Ești… amabil, bâigui ea privind mica geantă de voiaj pe care i-o întindea. Nu va dura mult.

Se retrase în cabinetul de toaletă al camerei, mulțumită să scape de hainele de lucru. La vederea lenjeriei adusă de Cliff, roși până în vârful urechilor. În schimb, pantalonii albi de in aleși de el se potriveau de



minune cu seara caldă de vară. Atent, avusese grijă să-i aducă o bluză de dantelă de culoarea caisei, ale cărei mâneci lungi vor ascunde Tessei bandajul de la încheietura mâinii. Se gândise chiar să-i aducă trusa de machiaj.

– Încă o dată mii de mulțumiri, Cliff, spuse ea revenind în cameră. Mătușa Tess s-ar fi necăjit tare mult dacă nici în seara asta n-aș fi trecut s-o văd.

Lăsară geanta de voiaj a Jasminei în biroul infirmierelor înainte de a urca la etajul Tessei. Fu uimită când Cliff o însoți, dar se stăpâni să-i pună cea mai mică întrebare. În pofida acestui repaus forțat, se simțea obosită și deși se bucura să-și vadă mătușa, era nerăbdătoare să se întoarcă la Ring.

– Jasmine! exclamă Tess, încântată.

Zâmbetul ei se lărgi și mai mult când văzu cine o însoțea pe nepoata ei.

– Și Cliff!

Înainte de a se apleca s-o sărute pe mătușa ei, Jasmine trebui s-o salute mai întâi pe Mabel Asner, venită să-i facă o vizită prietenei sale. Jasmine ar fi jurat că în fața mâniei scandalizate a Mabelei, Cliff își ascunsese un zâmbet.

– Voi sunteți… hm… împreună? întrebă aceasta din urmă.

Ah, bârfitoarele, toate sunt la fel! Mabel știa întotdeauna cine pe cine frecventa, cine cu cine se va căsători, cine de cine divorța, și așa mai departe fără să omită nici un detaliu picant din viața personală a



fiecăruia. Dar acum își mărturisea neștiința și mai cu seamă surpriza. Cliff păru că vrea să se joace cu bătrâna curioasă.

– Da, și vom lua cina împreună, seara asta, Jasmine și cu mine.

Dacă vestea o ului din plin pe Mabel Asner, ea îi provoca un șoc mult mai mare Jasminei. Dacă sesizase o schimbare subtilă în comportamentul lui Cliff, după sosirea ei, de acum înainte nu mai exista nici o îndoială posibilă.

– Cum te simți astăzi, mătușă Tess? se informă ea pe un ton detașat.

Conversația se întoarse rapid asupra pronosticurilor optimiste ale medicului. Apoi Jasmine își luă rămas bun de la Tess, promițându-i să treacă s-o vadă din nou a doua zi.

– Mabel și-a ratat ocazia, observă Cliff sosind la mașină. Ar fi trebuit să fie ziaristă la un ziar de scandal de două parale.

Jasmine nu-i întoarse zâmbetul. Limba otrăvită a lui Mabel îi pricinuise odinioară mult rău, ale cărui efecte se făceau simțite și astăzi.

– În cazul acesta, de ce ai spus că vom cina împreună? În mai puțin de o oră, toată regiunea va fi la curent!

Cliff deschise portiera Jasminei și o ajută pe tânăra femeie să se urce. El așteptă să se instaleze la volan pentru a-i răspunde.

– Dacă am încerca să ne destindem, amândoi, și să examinăm lucrurile, să spunem, în mod diferit?

Jasminei nu-i venea să-și creadă urechilor.



– S-ar spune că regreți amabilele tale cuvinte de ieri, îl ironiză ea.

Cum Cliff nu răspundea decât printr-un zâmbet, ea oftă, luptând cu emoțiile pe care el știa atât de bine să le trezească în ea. Nu se putea mulțumi să rămână pasivă, fără să clarifice situația.

– Cliff, reluă ea, dacă aș fi fost atentă, acel șarpe nu m-ar fi mușcat. Dacă nu m-ar fi mușcat, ai fi fost scutit de acest proces de conștiință și ai fi continuat să mă determini să plec.

Cliff rămânând impasibil, Jasmine simți crescându-i nervozitatea, cu atât mai mult cu cât Cliff începuse să se angajeze pe strada restaurantului Silver Spoon, un mic restaurant foarte plăcut, unde îndrăgostiților din Cascade și din împrejurimi le făcea plăcere să se întâlnească. Când se opriră, Jasmine scutură din cap.

– N-am nici un chef să mă afișez aici, Cliff. Vorbesc serios, insistă ea.

El o privi îndelung înainte de a-și pune din nou centura de siguranță și a porni la drum. Tăcerea nu fu ruptă decât o dată ce mașina lui Cliff se opri în fața fermei.

– Îți mulțumesc încă o dată, Cliff.

Fără să aștepte ca el să vorbească, Jasmine coborî din mașină ascunzându-și cât mai bine tulburarea profundă. Cliff coborî la rândul lui pentru a deschide portbagajul unde pusese geanta de voiaj a tinerei femei. Se pregătea s-o ia când el i-o luă înainte. Spre marea surpriză a Jasminei, o însoți chiar până la intrare, în spatele casei.



– Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi ceri, murmură el în sfârșit.

O adâncă neliniște o cuprinse pe Jasmine, atât de mult se temea să ia atențiile încă inexplicabile ale lui Cliff drept manifestări sincere de afecțiune și prietenie.

– O.K.!

– Bine, dacă-mi dai voie, vreau să trec pe la hambar să mă ocup de două sau trei lucruri înainte să plec.

– Lasă, am să le fac eu însămi, mâine.

– Nu. Tu trebuie să te odihnești.

Neliniștea Jasminei spori și mai mult.

– Cliff, nu te mai ocupa de mine, te rog.

Tonul rugător îmblânzi expresia de pe chipul lui Cliff.

– Tocmai, este nevoie, replică el simplu.

Fără să mai adauge nimic, Cliff se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre grajduri. Jasmine îl urmări cu privirea înainte să intre în bucătărie. Istovită și tristă, cu picioarele moleșite de oboseală, se întinse pe canapeaua din salon și se cufundă foarte repede în somn. Dormea de puțin timp când surveni coșmarul, mai mult amintire decât vis. Și de data asta, Jasmine retrăi ca în prima zi cele mai mici detalii sfâșietoare ale acelei după-amieze de primăvară când Angie își găsise moartea….

***

– Sincer, Jasmine, conduci ca o cizmă! exclamă Paige cu nerăbdare.



Crima pe care i-o reproșa Paige verișoarei ei era că vrusese să se oprească la stop pentru a privi conștiincioasă la dreapta și la stânga înainte de a porni din nou.

Angie, așezată între cele două verișoare îi trase un cot discret Jasminei și cele două schimbară o clipire de ochi complice. În colțul ei, Paige se îmbufnase, bătând în podea cu nerăbdare.

Jasmine și Angie împrumutaseră camioneta cea nouă a unchiului Calvin pentru a merge s-o ia pe Paige din oraș, de la o prietenă. Seara, Paige avea o întâlnire „care-i va schimba viața", cum spunea ea în fiecare sâmbătă, fapt ce explica nerăbdarea ei de a se întoarce acasă și iritarea în fața a ceea ce considera exces de prudență din partea verișoarei ei.

Simțindu-se susținută de Angie, Jasmine respecta limita de viteză, poate chiar mai scrupulos ca de obicei. Exact în momentul când urmau să iasă din oraș, Angie tuși ușor.

– M-aș opri cu plăcere să beau ceva, zise ea cu un aer nevinovat.

Jasmine înțelese imediat intenția ei de a se distra pe seama lui Paige.

– Și eu, întări ea, punând în funcțiune semnalizatorul.

– Ați putea aștepta până acasă! exclamă Paige încrucișându-și brațele, scandalizată.

Dar Jasmine nu-i dădea nici o atenție și când, câteva minute mai târziu, opri în fața unei benzinării, Paige fierbea.



– Tu ce dorești, Paige? întrebă Jasmine, fără să pară că remarca dispoziția verișoarei ei.

– Nimic! Grabiți-vă, este tot ce vă cer!

Râzând pe sub mustață, lui Angie îi trebui o veșnicie să aleagă, apoi să numere banii, pentru a plăti. După aceea, își făcu o bucurie din a se întoarce să cumpere un baton de ciocolată. Când Jasmine și Angie se întoarseră în sfârșit la Paige, ea se găsea la volan. Considerând că o neglijase destul, Angie și Jasmine își reluară docile locul pe banchetă, cu Angie la mijloc.

În culmea enervării, Paige demară în trombă, ignorând regulile elementare de siguranță rutieră pentru a recupera timpul pierdut. Jasmine se pregătise să sugereze să-și pună centurile de siguranță, uitate din cauza plecării precipitate, dar camioneta trecu brusc peste un dâmb. Ea vărsă o bună parte din cutia de cola și uită imediat sfatul ei prudent.

Câteva minute mai târziu, pe drumul accidentat pe care Paige îl urmase ca să scurteze drumul, denivelările terenului o făcură să piardă controlul mașinii.

Camioneta se năpusti cu o viteză amețitoare spre râpă.

Jasmine scoase un țipăt.

Apoi se făcu întuneric.

Jasmine fu trezită de o durere vie la cap și de mirosul grețos de benzină. Camioneta era răsturnată cu roțile în sus, în fundul râpei, la câțiva metri de ea. În mod instinctiv, se apropie. La fiecare respirație o durere insuportabilă îi trecea prin tot corpul, atât de



pătrunzătoare încât o orbea. Ca prin ceață, o zări pe Paige lungită în spatele camionetei. Dar nici urmă de Angie. O spaimă cumplită o copleși în valuri succesive și, în ciuda agoniei, continuă să înainteze, luptând cu umbrele negre care nu încetau să-i încețoșeze vederea. În sfârșit, își atinse scopul. Ceea ce văzu atunci, într-o ultimă sclipire de luciditate, îi smulse un urlet de groază.

***

Cliff percepu ca venind de foarte departe un geamăt surd, exact în momentul în care se pregătea să întoarcă cheia în contact. A doua oară, înțelese că ceva nu era în ordine. Coborî imediat din mașină și se grăbi spre casă. În timp ce ezita să intre, țipătul Jasminei ajunse la el.

Gâfâind încă după cursa lui, Cliff o găsi pe tânăra femeie întinsă pe canapea, mișcând capul la dreapta și la stânga, cu fruntea lucind de transpirație.

– Angie, trezește-te… gemea ea.

Auzind-o rostind acest nume, Cliff făcu ochii mari, ca paralizat. Jasmine părea să caute ceva, cu mâinile, aproape să-l atingă.

– Te implor Angie, trezește-te…

Un fior îl străbătu pe Cliff când recunoscu disperarea sfâșietoare în prada căreia se afla Jasmine. Ieșind din propria apatie, se apropie și degetele lui se crispară pe umerii Jasminei.



Mâinile care se cramponară de Jasmine și o scuturau ca s-o trezească nu semănau deloc cu cele care o îndepărtaseră de camionetă exact înainte să explodeze într-un violent jet de flăcări. Dar Jasmine se zbătu cu tot atâta putere. Trebuia cu orice preț s-o salveze pe Angie.

– Nu, nu! Angie este acolo! bâigui ea.

Apoi, deodată, înțelese că era așezată, cu degetele crispate pe încheieturile mâinilor lui Cliff.

Îl privi fără să-l vadă.

– Angie? Este…

Lumina alungă încetul cu încetul coșmarul care nu mai lăsă curând în urma lui decât o adâncă disperare și un sentiment de pierdere teribilă.

– Oh, Doamne Sfinte, Cliff.

Cliff nu-și putea desprinde ochii de fața răvășită a Jasminei. Disperarea care o vedea acolo îl bulversa. Încetul cu încetul, urmările șocului pe care-l suferise se făceau simțite. Înțelegea în sfârșit ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă în urmă cu cinci ani: Jasmine nu era mai de condamnat de accident decât ar fi fost Angie în locul ei, și ea suferea la fel de mult ca el însuși din cauza teribilelor lui consecințe. Afecțiunea care creștea în el șterse pentru totdeauna ultimele urme ale ostilității lui.

– Te rog, lăsă-mă, îl imploră Jasmine, respingându-l.

Prea agitată ca să stea locului, se ridică și se apropie de fereastră. Culorile purpurii ale apusului erau atât de asemănătoare cu imaginea ultimelor viziuni ale coșmarului încât se cutremură.



– Jasmine?

Ea se încordă, fără să se întoarcă. Niciodată imaginile și senzațiile din coșmarul ei nu fuseseră atât de puternice ca astăzi.

– Jasmine, insistă el.

Îngrijorarea lui Cliff părea sinceră și făcu să sporească lacrimile Jasminei.

– Nu te frământa pentru mine, îi aruncă ea. Du-te acasă, acum.

În loc s-o asculte, Cliff i se alătură la fereastră.

– Aceste coșmaruri în legătură cu Angie revin adesea?

Jasmine se forță să-și înăbușe un hohot de plâns. Tăcerea se prelungea, grea, strivitoare.

Ideea că, deodată, Cliff se interesa de ea era de nesuportat pentru Jasmine.

– Du-te, Cliff.

Simțind mâinile blânde ale lui Cliff pe umerii ei, începu să tremure. Vru să se îndepărteze, dar el spori strânsoarea, înainte de a începe să-i maseze liniștitor ceafa. O senzație de căldură o cuprinse încetul cu încetul pe Jasmine. Când tremurul ei se accentuă, Cliff îi ceru să se destindă sprijinind-o de el. Jasmine refuză.

– Pleacă, insistă ea, mai slab.

Lupta din toate puterile să nu se întoarcă să se arunce de gâtul lui Cliff. Acesta îi înțelese tulburarea, atât de asemănătoare cu a lui, și o imensă compasiune îi umflă pieptul.



– Îndată, Jasmine, murmură el.

Când o luă în brațe, Jasmine se agăță cu disperare de el, ca și cum nu mai avea puterea să ducă singură povara care o apăsa de cinci ani de zile. Nimeni nu se preocupase vreodată de șocul și disperarea ei în fața tragicului sfârșit a celei mai bune prietene. Nici măcar mătușa Tess.

– Nu-i nimic, totul s-a sfârșit, șopti Cliff strângând-o în brațe cu blândețe.

Jasmine se simțea brusc neputincioasă ca un mic copil copleșit de o adâncă supărare. Încet, Cliff o conduse la balansoarul de lângă fereastră și o trase pe genunchii lui. Jasmine nu se gândi o singură clipă să se împotrivească.

Minutele trecură, întunericul se îngroșă în cameră și de jur-împrejurul casei.

La căderea nopții, lacrimile Jasminei se opriră. Rămase vlăguită în brațele lui Cliff, obraz lângă obraz, legănată de balansul regulat al balansoarului. El continua s-o țină strâns în brațe și Jasmine savură un lung moment senzația de siguranță ce i-o dădea această prezență puternică și prietenoasă, fără să-și pună cea mai mică întrebare.

Când Cliff începu să vorbească, sunetul vocii lui grave și profunde reuși s-o calmeze cu totul pe Jasmine.

– Angie avea multe coșmaruri când era mică, murmură el mângâind obrazul Jasminei. Este ciudat, un singur lucru reușea s-o liniștească: balansoarul, în brațele mele.



– Angie era cea mai bună prietenă a mea, Cliff, zise Jasmine. Pentru nimic în lume nu i-aș fi pus viața în pericol.

Îl implora pe Cliff să accepte în sfârșit adevărul, în puține cuvinte. Nu era nicidecum răspunzătoare de accidentul care costase viața surorii lui. Și trebuia s-o creadă pe cuvânt, deocamdată. Să se arate mai explicită și să dezvăluie totul acum, ar fi bulversat-o atât de mult pe mătușa Tess încât Jasmine prefera să se abțină. Dar dacă Cliff întrezărea cel puțin adevărul prin aceste fraze simple, coșmarul celor cinci ani ar lua atunci sfârșit.

El clătină din cap.

– Știu, Jasmine, răspunse el, într-un murmur abia auzit.

Inima Jasminei tresări de bucurie. Cu ochii din nou plini de lacrimi, se redresă și scrută fața lui Cliff.

– Este adevărat? întrebă ea, nebună de speranță. Mă crezi?

– Nu erai decât o puștoaică, zise el cu blândețe. Înțeleg bine cât ai suferit, de atunci.

Jasmine nu putu decât să-l privească îndelung, neputincioasă și fără grai, în timp ce vederea i se încețoșă din nou. Vru să se ridice, dar Cliff o reținu.

– Angie ar fi vrut să rămânem prieteni, declară el. Acum înțeleg de ce. Poate a venit vremea să trecem cu buretele peste acești cinci ani. Să încercăm s-o facem, Jasmine. Ce părere ai?



Jasmine își dădu brusc seama de apăsarea mâinilor lui Cliff pe mijlocul ei. O emoție tandră și totodată încărcată de amărăciune o copleși: în același timp când Cliff îi ierta o crimă pe care n-o făcuse, îi oferea împăcarea la care ea renunțase de atât de multă vreme. De ce trebuia ca atâta nedreptate să continue încă să apese pe umerii ei? Când va ieși oare adevărul în sfârșit la lumină?

Totuși, temându-se prea mult să nu compromită acest armistițiu, chiar incomplet, Jasmine își puse din nou capul pe umărul primitor al lui Cliff.

– De acord, murmură ea.

– Perfect. Ce-ai spune de o cină, pentru a sărbători noua noastră înțelegere?

– Dă-mi puțin timp să-mi revin, apoi mă ocup de cină, spuse ea cu ochi strălucitori.

Se îndepărtase deja când Cliff o prinse de mână.

– Nu te grăbi. Am să pregătesc eu totul.



Capitolul 7

După ce se demachiase complet, Jasmine se stropi cu apă rece pe faţă, îşi dădu cu rimel pe gene şi cu un ruj palid pe buze.

Zgomot de veselă ajunse până la ea din bucătărie şi, la un moment dat ar fi putut jura că-l auzise pe Cliff fredonând. Întârzie cât mai mult timp posibil în baie, aşteptând să-şi domolească nervozitatea, înainte de a-l reîntâlni. Era singurul care o văzuse vreodată într-o asemenea stare. La capătul unei jumătăţi de oră, totuşi, trebui să-şi adune curajul şi să coboare la parter.

Spre marea ei uşurare, Cliff era întors cu spatele când intră fără zgomot în bucătărie.

– Îţi plac ochiurile bine prăjite? întrebă el, avertizat probabil de un al şaselea simţ.

– Exact, răspunse Jasmine, nu fără neîncredere.

O îndoială o cuprinse. Se putea să nu fie animat de un sentiment de milă? Unii bărbaţi deveneau deodată prea



sensibili în fața unei femei în lacrimi și Jasmine nu se abținuse să-și manifeste durerea. Ce punea deci la îndoială: bunăvoința lui Cliff putea să nu fie decât compasiune?

Stânjenită, nehotărâtă, Jasmine se apropie de Cliff când acesta punea câteva felii de roșii alături de carnea tăiată mărunt din tigaie.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor? propuse ea.

– Ai putea să pui tacâmurile, de exemplu.

Jasmine se grăbi să se execute. Punea farfurii și tacâmuri pe masă când un delicios miros invadă bucătăria.

– Îți place meniul meu, Jasmine?

– Din moment ce nu eu sunt la mașina de gătit, sunt în stare să înfulec orice.

– Nu prea îți place să gătești, s-ar spune.

– Nu. Din fericire, nu sunt prea des obligată să suport acest supliciu.

Ea regretă imediat că divulgase această informație, oricât de lipsită de importanță părea. Cliff risca să tragă concluzia că muncea într-o fermă de o asemenea mărime încât să justifice angajarea unei bucătărese.

– De fapt, nimeni nu mi-a spus niciodată cum îți câștigi existența, zise el pe bună dreptate.

Înainte de a veni la Cascade, Jasmine își jurase să nu dezvăluie nimic despre viața ei din Colorado. Acolo, toată lumea o stima și pentru nimic din lume nu voia să-și amestece anturajul în coșmarurile îngrozitoare pe care le trăise cu câțiva ani în urmă.



– Am lucrat în destul de multe locuri, răspunse ea în mod deliberat evaziv. Dar în principal în Kansas și în Colorado.

– Paige mi-a spus că te ocupi mai ales de cai, insistă Cliff.

Jasmine îi întoarse spatele și deschise ușa frigiderului pentru a-i inspecta conținutul.

– Îmi plac mult animalele. Ce vrei să bei la masă, lapte, suc de portocale sau coca?

Cliff trebuie să fi înțeles că Jasmine încerca să schimbe vorba, deoarece nu mai insistă. Dar când terminară de pregătit masa împreună, Jasmine surprinse în mai multe rânduri o licărire întrebătoare în privirea lui Cliff. Așezându-se imediat la masă, totuși, atmosfera se destinse și Jasmine își alungă temerile pentru a se desfăta cu această mâncare pe care n-o pregătise ea.

Aducând o farfurie cu pâinișoare de casă, Cliff avu un gest stângaci și răsturnă totul pe jos, ceea ce declanșă veselia Jasminei. Ce departe era, acum, coșmarul de adineaori! Jasmine redevenise, pentru câteva secunde, adolescenta fără griji și mereu veselă care fusese în compania lui Angie și a lui Cliff.

Simțindu-se puțin vinovată că râsese din toată inima în fața lui Cliff, la atât de puțin timp după adânca ei tristețe, Jasmine aruncă pe furiș o privire spre Cliff. Se simți stânjenită când văzu trecând peste fața însoțitorului ei o umbră întunecată! Jasmine redeveni îndată serioasă, trecând imediat în defensivă. El o observa cu o asemenea intensitate încât o teamă de neînțeles o cuprinse pe tânăra femeie. O clipă, chiar, fu cât pe ce să



se lase ispitită de farmecul ochilor lui negri și strălucitori. Din fericire, găsi forța să-și revină și întoarse capul.

Cliff nu întârzie să rupă tăcerea. El vorbi pe un ton senin, ca și cum nimic nu se întâmplase.

– Am stabilit: mâine, eu voi fi cel care va prinde caii de care ai intenția să te desparți. Am să-i duc eu însumi spre vânzare la Cascade.

Jasmine își stăpâni o strângere de inimă. Propunerea lui Cliff însemna nici mai mult nici mai puțin că avea mereu aceeași dorință să-și ia tălpășița și să dispară. De data aceasta nici măcar nu încercă să se împotrivească.

– Așa rămâne, răspunse ea.

Împingea farfuria în fața ei când o durere ascuțită îi străpunse încheietura mâinii. Dar nu lăsă nimic să se vadă. De adineaori, rana nu încetase s-o înjunghie astfel din când în când, o masa ușor pe sub masă, ca să nu-l alarmeze pe Cliff.

– O să-mi porți pică pentru că am aranjat totul în locul tău? se hazardă Cliff, surprins de aerul ei preocupat.

Jasmine reuși să zâmbească.

– Și tu o să încerci să te cerți cu mine, din întâmplare?

– Posibil.

Ea dădu în lături o șuviță din părul ei și se ridică pentru a strânge masa.

– Dacă mai iei încă o dată hotărâri privind Ringul fără să mă consulți, s-ar putea foarte bine să-ți pară rău!

Cliff se ridică în momentul în care ea se pregătea să ia farfuriile.



– Mă ocup eu, declară el ducându-le la chiuvetă. Şi de spălat, de asemenea. Tu rişti să-ţi uzi pansamentul.

Argumentul avu câştig de cauză. Amuzată, Jasmine urmări pe îndelete fiecare din gesturile lui Cliff, surprinsă de îndemânarea acestuia. În mai puţin de zece minute, terminase.

– Ce eficacitate! glumi ea văzându-l că termină ştergând cu buretele maşina de gătit.

– Mi se întâmplă deseori să mă descurc absolut singur, explică el lăsându-şi în jos manşetele cămăşii. Acum, înainte să plec, aş dori să arunc o privire la încheietura ta.

Jasmine ridică din umeri.

– De ce? Mă mai doare puţin, dar este normal, nu?

Surd la protestele ei, Cliff îi luă mâna şi începu să-i desfacă bandajul. Blândeţea gesturilor lui îi procură Jasminei o infinitate de senzaţii, una mai delicoasă decât alta. Durerea refuza să dispară complet, dar încheietura era mai puţin umflată şi de o culoare mai apropiată de normal. Satisfăcut de acest examen, Cliff refăcu bandajul fără a lăsa mâna Jasminei decât când îşi îndeplini treaba.

– Nu ţi-e teamă să rămâi singură toată noaptea? se nelinişti el.

Era atât de aproape de Jasmine încât simţi, nu fără o anume tulburare, deliciosul miros al after-shavului său.

Ea se sili cu mare greutate să-şi mascheze jena.

– Nu văd de ce. Mulţumesc pentru tot Cliff, adăugă ea.

Deodată, o senzaţie ciudată o cuprinse pe Jasmine. Ar fi putut chiar să jure că el îşi dăduse seama, deoarece o privi cu nişte ochi atât de duioşi, atât de…



Oh, nu existau cuvinte care să descrie acei ochi! După câteva secunde, Cliff o atrase pe Jasmine în brațele lui. Ea era incapabilă să reziste blândeții pe care Cliff o punea acum în fiecare din mișcările lui. S-ar fi spus că ținea să apere un moment nesfârșit de prețios și de gingaș. Și când o strânse în brațe pe tânăra femeie, ea închise ochii simțind că se lasă în voia unei dorințe pe care aproape nu mai reușea s-o stăpânească.

– Nu trebuie, îl imploră ea când buzele lui Cliff le atinseră ușor pe ale ei.

– Unele lucruri sunt inevitabile, Jasmine, murmură el, cu buzele lângă ale ei.

Fără voia ei, Jasmine își strânse brațele în jurul taliei lui Cliff. La fiecare mângâiere a acestuia, simțea un foc răspândindu-se în ea. Reuși totuși să-i scape ca să-și lipească obrazul fierbinte de gâtul lui

– Să nu mergem prea departe, bâigui ea tremurând. Te rog, Cliff.

Încetul cu încetul, el își slăbi îmbrățișarea.

– Ai fără îndoială dreptate. La ce bun să grăbim lucrurile? O să vedem mai limpede data viitoare.

– Nu va exista data viitoare, răspunse Jasmine îndepărtându-se de el.

Incapabilă să întâlnească privirea lui Cliff, își păstră capul plecat în timp ce el acceptă fără tragere de inimă.

– Dacă ai nevoie de ceva, cunoști numărul de telefon de la Orion, zise el punându-și pălăria pe cap. Pentru cai,



am să trec înainte de ora zece, mâine dimineață. Oamenii mei se vor ocupa de restul, poți să dormi până târziu dimineață, dacă te îndeamnă inima.

Cum el ezita, Jasmine își ridică ochii.

– Noapte bună, încheie el.

– Noapte bună, Cliff.

***

Jasmine perie cu meticulozitate ultimul din cei patru cai pe care se hotărâse să-i vândă. Se pusese pe treabă cu două ore mai înainte, sperând că grija deosebită ce o acordase acestei munci îi va permite să obțină cel mai bun preț pentru fiecare din ei.

Toți patru – doi roibi, unul șarg și o iapă murgă, nu mai erau la prima tinerețe. Nu peste mult timp, îngrijirile lor veterinare vor costa o avere.

De când sosise, câteva săptămâni mai înainte, Jasmine avusese timp să-și dea seama că, deși iapa murgă și cei doi roibi erau ideali pentru a fi încălecați de copii, le lipsea în special rezistența pentru a fi de mare folos într-o fermă de animale. Șargul avea o fire rea și înclinația supărătoare de a azvârli din picioare la cea mai mică nemulțumire. Jasmine avusese în mai multe rânduri ocazia s-o constate. Bărbații pe care voia să-i angajeze aveau nevoie de animale de încălecat mai viguroase și mai ascultătoare decât cele ale Ringului.

Termină de periat iapa murgă și o alăturase celorlalți cai în momentul în care Cliff sosea la volanul unui



camion care tracta în spate o remorcă pentru animale. Jasmine strânse periile și cârpele în timp ce el întorcea în curte și oprea motorul. Stăpânindu-și stinghereala subită, Jasmine aruncă toate materialele într-o găleată și se apropie.

– Ești cam palidă, observă Cliff coborând pe pământ. Mi se pare că doctorul ți-a prescris multă odihnă timp de câteva zile.

– Este adevărat.

Apoi, hotărâtă să nu ia în seamă îngrijorarea lui Cliff, întinse brațul în direcția cailor.

– După cum vezi, sunt gata.

Cliff dădu din cap. În timp ce Jasmine se întoarse și plecă să-i dezlege, Cliff deschise ușile din spate ale remorcii, gata să-i primească.

Iapa murgă și primul roib urcară fără a se împotrivi, în schimb șargul îi dădu Jasminei de furcă.

– Mă ocup eu, zise Cliff.

– Nu, lasă-mă pe mine s-o fac.

Vorbind calului cu o voce blândă, Jasmine luă hamul cu ambele mâini. Animalul își manifestă încă o dată teama, dar sfârși prin a se lăsa condus spre camion. Totuși, abia intră prima copită în contact cu podeaua metalică și enormul animal se cabră, antrenând-o pe Jasmine cu el. Răsucirea încheieturii mâinii îi smulse acesteia un țipăt de durere. Și-ar fi pierdut echilibrul și ar fi căzut dacă nu s-ar fi repezit Cliff s-o prindă. Imediat după aceea, el se apropie de cal și încercă să-l calmeze. Când acesta înțelese cu cine are de-a face, sfârși prin a se supune cu docilitate. Câteva minute după aceea, urcă în remorcă.



În timp ce Cliff închidea cu grijă zăvorul, Jasmine se sprijini de portieră, așteptând să i se potolească durerea ascuțită din încheietura mâinii.

– Pentru Dumnezeu, Jasmine! Puteai să-ți faci mult mai mult rău! strigă Cliff.

Ea își ascundea cât mai bine durerea pentru a-și reveni și-l privi drept în ochi pe Cliff.

– La ce-ți servește să fii atât de încăpățânată? continuă el.

– La același lucru ca și ție, cred, replică ea.

Întorcându-i spatele, se îndreptă spre casă.

– Ne întâlnim la târg cu certificatele cailor, îndată ce mă voi schimba.

– Du-te și le caută imediat, te aștept. N-ai de ce să faci atâta drum degeaba.

La aceste cuvinte, Jasmine încetini, înainte de a se întoarce.

– Am intenția să asist la vânzare, dacă vrei să știi, Cliff. N-ai să mai poți schimba nimic din asta.

Din experiență, Jasmine știa că dacă proprietarul este prezent, caii se vând mai bine. Și ea avea în vedere să-și acorde toate șansele de partea ei pentru a obține cel mai bun preț pe cei patru cai.

– Nimeni n-a spus niciodată contrariul, îi replică impasibil Cliff. Nu văd nici un motiv să te împiedic să vii în oraș cu mine.

Tonul Jasminei se îmblânzi.

– Hm… Bine, pleacă înainte și ne vom întâlni acolo. De altfel, aș vrea să trec pe la spital să mi se examineze rana și să-mi schimbe pansamentul.



Văzându-l pe Cliff că o măsura din cap până-n picioare, cu o expresie sumbră, Jasmine își ținu respirația, apoi roși până în vârful urechilor la amintirea îmbrățișării lor din ajun. Niciodată n-o să uite senzația buzelor fierbinți ale lui Cliff peste ale ei.

– Cade bine astăzi, am tot timpul, declară acesta din urmă cu o voce profundă și gravă.

Privirile lor se întâlniră și Jasmine rămase câteva clipe ca paralizată.

– Ești sigur?

– Absolut. Este chiar mult timp de când n-am mai avut o asemenea certitudine.

Subînțelesul o făcu pe Jasmine să se tulbure, dar se feri să lase să se vadă asta.

– N-o să întârzii mult, îi aruncă ea reluându-și drumul spre casă.

În mai puțin de zece minute, ieșea din casă, îmbrăcată în blugi curați și o bluză ecosez care-i accentua reflexele strălucitoare ale părului. Evitând cu grijă să întâlnească privirea lui Cliff, sprijinit cu nonșalanță de camion, Jasmine își aruncă geanta prin geamul deschis. Se pregătea să meargă să ia șeile puse de dimineață în camioneta Ringului când Cliff i se adresă:

– Le-am luat eu, spuse el, apropiindu-se pentru a deschide portiera din dreapta.

Jasmine șovăi, apoi se întoarse. Trecerea prin fața lui Cliff pentru a-și lua locul în mașină îi acceleră Jasminei bătăile inimii. Ușurarea ei fu de scurtă durată, căci după ce trântise portiera, el veni să se așeze la volan.



– Dacă te-ai destinde puțin, Jasmine? murmură el, întorcând cheia în contact. Nu putem oare să fim prieteni, noi doi?

Surprinsă de sinceritatea lui, Jasmine îi aruncă o privire cu coada ochiului, cu un suspin pe cât de nervos, tot pe-atât de exasperat.

– Iartă-mă, dar mi-e greu să cred în această sinceritate subită.

După o scurtă ezitare, se hotărî să nu-și mai ascundă gândurile.

– N-am ce face cu prietenia ta dacă n-o datorez decât lacrimilor mele de aseară.

– Te înșeli, Jasmine, îi replică el. Mi se pare că ceea ce ni s-a întâmplat merge mult mai departe.

Jasmine rămase câteva clipe cu gura căscată.

– Nu ți-am pretins atât.

– Anumite semne nu înșală, Jasmine. Și mi-e teamă că nu le pot găsi decât o singură interpretare posibilă. Mă înșel sau am dreptate?

Luată pe nepregătite, Jasmine nu găsi nici un răspuns. Atunci, un zâmbet apăru pe buzele lui Cliff care clătină din cap și vorbi încetișor.

– Am dreptate…



Capitolul 8

„Totul se întâmplă prea repede“, se gândi Jasmine. De pe scaunul ei din tribuna cumpărătorilor de cai, nu-l pierdea din ochi pe Cliff. Urcat în șaua calului roib, el făcea turul manejului. Într-un vacarm din care nu se înțelegea nimic, distinse vocea evaluatorului de vânzări atunci când deschise licitația.

Jasmine își stăpânea din ce în ce mai greu fascinația crescândă pentru Cliff, după împăcarea lor din ajun. Își pierdea orice bun-simț și-și reproșa asta cu amărăciune. Nici astăzi nu reușea să-l uite, nici măcar pentru câteva minute și-i urmărea cu privirea fiecare mișcare. Urcase pe calul nesupus cu o autoritate pe care animalul nici nu se gândise s-o conteste. Cliff fusese întotdeauna un bun călăreț, dacă amintirile Jasminei erau exacte, puțini au fost caii care i-au ținut piept.

Aceste mâini puternice care țineau frâiele îi atrăgeau privirea și-i aduceau aminte tinerei femei evenimentele



din seara precedentă. Derutată de lacrimile care-i încețoșară brusc vederea, se forța să-și vină în fire aruncând o privire în jurul ei. Jasmine cunoștea cea mai mare parte a vânzătorilor și cumpărătorilor prezenți, cu excepția câtorva necunoscuți care-i treziră imediat neîncrederea: unii fabricanți de mâncare pentru câini sau pisici cumpărau la prețuri bune caii bătrâni care sfârșeau în cutiile de conserve. Ea își făgăduise că animalele lui Tess nu vor cunoaște această soartă.

Unul câte unul fură vânduți curând toți patru unor oameni din regiune.

– N-ai văzut nici unul pe care ți-ar fi plăcut să-l cumperi? o întrebă Cliff când se întâlni cu ea la camion.

Ea scutură din cap. Riscul unei greșeli era prea mare în astfel de vânzări și Jasmine considera că este preferabil să nu grăbească lucrurile.

– Nu.

– Am unul sau doi cai de patru ani de care am intenția să mă despart, o informă Cliff. Nimic extraordinar, dar sunt perfect sănătoși. Am să ți-i arăt imediat, dacă te interesează.

Jasmine se forță să zâmbească.

– De ce nu?

Căldura o copleși. Rareori se simțea obosită în mijlocul zilei, dar efectul sedativului luat de dimineață pentru a-i potoli durerea de la încheietură se estompase de mult.



– Te-ai gândit să-i dai toate lămuririle contabilului pentru a-ți trimite contractele de vânzare? se informă Cliff.

– Bineînțeles. Nu așa se procedează aici?

Fără să mai aștepte să-i răspundă, înconjură camionul și urcă să se așeze pe scaun, cu un oftat de oboseală. O dată așezată, se strădui să se destindă masându-și ceafa care o durea îngrozitor. În acest timp, Cliff verifică presiunea cauciucurilor remorcii, care acum era goală. Auzindu-l că se întoarce, își încetă masajul.

O dată instalat la volan, Cliff arătă cu bărbia încheietura bandajată a Jasminei.

– Vrei să mergi să-ți verifici pansamentul? se interesă el.

– Aș prefera să prânzesc mai întâi. Și pentru că ai refuzat să contribui la cheltuielile de transport al cailor, vei fi invitatul meu.

El întoarse cheia în contact.

– Invitatul tău? De acord. Voi merge cu plăcere să încerc acel nou restaurant de pe drum. Tu nu?

***

În ascensorul care-i aducea înapoi la parterul spitalului, Jasmine se bucură la gândul că în sfârșit se întoarce acasă. Încheietura fusese din nou curățată, dezinfectată și bandajată și coborâse să-i facă o vizită mătușii Tess, însoțită de Cliff. După fruntea încrețită a



mătușii, înțelesese imediat că Tess nu uitase nimic din întâmplarea neplăcută care fusese cât pe ce să coste viața nepoatei ei. Jasmine trebuia să-și petreacă tot timpul vizitei, liniștindu-i temerile.

– Cliff, îți mulțumesc că m-ai ajutat s-o liniștesc pe mătușa Tess. Îți arată încredere în toate privințele.

– Și ție de asemenea, îți atrag atenția, răspunse Cliff, trecându-și un braț în jurul taliei Jasminei. Tess este cu atât mai mult neliniștită cu cât se simte neputincioasă să te ajute. Fără să mai socotim că își reproșează cu siguranță că te-a vârât în această încurcătură.

– Nu-mi place s-o văd atât de neliniștită. Se știe cât poate să-i dăuneze cea mai mică supărare.

La ieșirea din ascensor, Cliff își spori strânsoarea, conducând-o pe Jasmine către ieșirea ce dădea direct în parcare.

– Își recapătă forțele de pe o zi pe alta, declară el pe un ton liniștitor. Și apoi, va trebui să învețe să-și domine emoțiile.

– Lasă-i timp să se restabilească, insistă Jasmine, încă obsedată de imaginea mătușii prăbușindu-se la picioarele ei, în cimitir.

– Au trecut aproape patru săptămâni de când s-a întâmplat, îi aduse aminte Cliff. În două sau trei zile va ieși din spital Este timpul să-și revină.

Vocea Jasminei se gâtui.



– Ai văzut bine că mâinile îi tremurau încă mult.

– Da, recunoscu Cliff, trecând prin ușile automate. Îți atrag atenția că, pentru moment, nici tu nu te simți mai bine. Se poate jura că, dintr-o clipă în alta, vei izbucni în lacrimi.

Dintr-o dată vulnerabilă, Jasmine își mușcă buzele, luptându-se să se stăpânească. Nici nu se punea problema să se poarte cu Cliff la fel de prostește ca ieri seară.

Drumul se desfășură în tăcere, până când se apropiară de răspântia spre Orion.

– Te simți în stare să arunci o privire cailor despre care ți-am vorbit mai înainte?

– De ce nu?

– Putem amâna această vizită pentru mâine.

Jasmine clătină din cap a negație.

– Inutil să pierdem timpul.

Cliff se angajă pe drumul mărginit de tufișuri înalte care ducea la ferma lui. Trecură prin fața casei înainte de a se îndrepta spre țarcul de vite. Abia oprise Cliff motorul când unul din oamenii lui se apropie. Acesta discută câteva clipe cu Cliff, apoi plecă și reveni aducând doi cai pe care-i închise în țarc.

Jasmine inspectă cu minuțiozitate cei doi roibi, apoi Cliff ceru să li se pună șeile și să fie încălecați de doi oameni ai lui, care merseră până la o mică pașune unde păşteau o jumătate de duzină de vaci împreună cu viţeii lor.



Alături de Cliff, cu brațele încrucișate pe bariera care-i ajungea la înălțimea pieptului, Jasmine urmări cu interes cei doi cai la treabă. Un sfert de oră îi ajunse pentru a recunoaște că aceștia erau perfect antrenați.

– De ce spuneai adineauri că n-au nimic extraordinar? îl întrebă Jasmine.

– Voiam doar să spun prin asta că n-au nici înfățișarea și nici frumusețea cailor cu care trebuie să fii obișnuită.

Un fior de îngrijorare a străbătu pe Jasmine la aceste cuvinte. Ea își întoarse iute capul.

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea cu tonul cel mai dezinvolt posibil.

– Tess m-a făcut să înțeleg că ai lucrat pentru un mare crescător de cai din Colorado.

O vie curiozitate se ghicea în privirea lui Cliff. Jasmine fu imediat în defensivă.

– Nu atât de mare ca aceasta. Dar să revenim la caii de aici. Cât ceri pe ei?

Cliff își luă un răgaz înainte de a răspunde, în mod vădit contrariat că rămăsese destul de evazivă. Apoi îi spuse un preț atât de ridicol încât Jasmine izbucni în râs.

– Haide, Cliff! Este absurd! Ca și cum mi i-ai dărui!

– Îți atrag atenția că nu ție îți fac acest serviciu, ci Tessei.

Această precizare, cel puțin brutală, n-o descurajă pe Jasmine.

– Ai făcut deja servicii serioase mătușii Tess, Cliff. Tu o cunoști, nu acceptă acte de caritate.



Acestea fiind zise, Jasmine indică un preț pe care-l considera mai echitabil. Cliff avu un oftat de nerăbdare.

– Momentul este prost ales ca să te încăpățânezi, Jasmine.

– Nu este vorba de asta. Aceste animale valorează din plin cât ți-am propus.

– Nu mă interesează.

– De ce?

Un amestec de iritare și de jenă schimbă expresia de pe chipul lui Cliff.

– Îmi dau seama că la Ring situația este mai gravă decât îmi închipuiam. Dacă aș fi știut mai de mult, aș fi găsit un mijloc s-o ajut pe Tess.

– Nu-i ajuți niciodată decât pe cei care vor, replică Jasmine, ascuzându-și un zâmbet.

– Atunci, ce facem cu caii? insistă Cliff.

Licărirea brusc călduroasă din ochii lui tempera seriozitatea tonului. Descumpănită, Jasmine își feri privirea, asaltată de sentimentele profunde pe care Cliff i le inspirase întotdeauna. El manifestase deja multă generozitate trimițându-i doi din oamenii lui și ce să mai spună despre timpul pe care i-l consacrase astăzi? Fără să mai țină seama că-i promisese să-i găsească un șef de echipă pentru Ring. Era un motiv în plus să refuze cumpărarea acestor cai la un preț derizoriu.

După ce respiră adânc, scutură din cap.



– N-am să-ți dau o centimă în minus. Dacă refuzi, am să caut în altă parte.

Cliff nu răspunse nimic și fața lui se înăspri. Văzându-l că se întorcea spre oamenii lui, care așteptau urmarea evenimentelor Jasmine își simți inima strângându-se: urma să compromită împăcarea începută cu mai puțin de douăzeci și patru de ore mai înainte? Un val de panică îi copleși sufletul. Dacă va pune din nou la îndoială prietenia lor, ea nu va putea suporta.

– Ed, strigă Cliff omului său, domnișoara Ross îi cumpără pe cei doi. Te însărcinez să-i duci la Ring.

– Dacă nu te superi, am să profit ca să mă întorc acasă împreună cu oamenii tăi, declară Jasmine. Ei au să-ți aducă cecul tău.

Cliff se întoarse spre ea, cu o expresie care nu se îmblânzise deloc.

– Nu rămâi să cinăm?

Jasmine scutură din cap, hotărâtă brusc să fugă de atracția irezistibilă pe care o încerca pentru acest bărbat cu un farmec irezistibil.

– Ziua a fost lungă, Cliff. Aș vrea să mă întorc acasă și să mă odihnesc.

– Lasă-mă cel puțin să te conduc cu mașina. Nu-ți cer decât un minut.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie pentru a merge să-și întâlnească oamenii la intrarea în țarc. Ușurată că putuse să se sustragă atât de ușor invitației, Jasmine reluă



drumul spre casă, oprindu-se la camion pentru a-și lua lucrurile. Cliff o ajunse cu mașina și porniră fără întârziere spre Ring.

– Conducând caii, oamenii mei se vor ocupa de ultimele corvezi din seara asta, o anunță Cliff sosind la destinație.

Jasmine nu-și putu reține un oftat de nerăbdare deschizând portiera.

– Faci mult prea multe, Cliff.

O dată coborâtă, își încrucișă privirea cu Cliff.

– Am încheiat un acord, nu? se miră acesta. Tu n-ai uitat, totuși?

Jasmine trânti portiera cu o izbitură seacă, înțelegând deodată ce-l stimula pe Cliff. Era nerăbdător s-o vadă părăsind Ringul și să se întoarcă acasă la ea cât mai curând posibil.

Oboseala îi marca și mai mult trăsăturile atunci când clătină din cap.

– Am să-ți dau imediat cecul.

Cliff o urmă în casă și-i întinse certificatele de identificare ale cailor. Jasmine se instală în spatele marelui birou de stejar pentru a semna cecul lui Cliff când sună telefonul.

– Alo!

– Derek la telefon.

– Derek! Ce surpriză plăcută!

Imediat ce Jasmine recunoscu vocea interlocutorului ei, fața păru că i se luminează de o nouă prospețime.



Oboseala acestei zile grele pierise. Îi luase loc râsul și buna dispoziție. Și dacă Jasmine n-ar fi acordat un minimum de atenție lui Cliff în clipa aceea, ar fi văzut uimirea unui bărbat care n-o mai văzuse pe Jasmine râzând de cinci ani de zile.

– Ce se mai întâmplă acolo? Patroana s-a întors de la Saint-Louis?

„Patroana“ în chestiune nu era altcineva decât Ivanna. În ceea ce-l privește pe Derek, el ocupa funcțiile de șef de echipă, profesor de echitație și om de viață la D & R.

– Da, a achiziționat la întoarcere un superb pursânge de la McFerson.

– Formidabil! exclamă Jasmine. Sunt încântată. Speram că se va duce acolo să arunce o privire.

– Când te întorci, frumoasă copilă?

– Încă nu știu. Mătușa este încă în spital. Și sunt tot singură la fermă.

Cliff percepea slab vocea masculină care-i vorbea Jasminei, fără să poată totuși distinge cuvintele.

– Ne lipsești și mai ales mie, Jasmine. Vrei să-ți trimit pe cineva?

– Oh, nu, Derek! Asta ar complica totul aici. Prefer să găsesc pe cineva din zonă.

Ea se întoarse spre Cliff.

– Vecinul mătușii Tess este pe urmele unui șef de echipă care se va ocupa să angajeze ajutoare.

Convorbirea mai continuă câteva minute, apoi Jasmine închise în sfârșit.



– Acest Derek pare nerăbdător să te vadă întoarsă acasă, remarcă imediat Cliff.

– Este șeful de echipă la ferma la care lucrez, răspunse ea desprinzând cecul din carnet.

– Nimic mai mult?

Jasmine îl privi surprinsă.

– Relația noastră se oprește la prietenie, dacă asta vrei să știi.

– În ce fermă lucrezi acolo?

Jasmine își puse în ordine carnetul de cecuri, căutând să-și ascundă cât mai bine nervozitatea

– Oh, o mică întreprindere de care cu siguranță n-ai auzit vorbindu-se.

Cliff insistă, cu sprâncenele din ce în ce mai încruntate.

– Nu se știe niciodată. Spune-mi totuși.

– Prefer să nu spun.

– De ce?

Jasmine puse în ordine hârtiile și închise sertarul cu un pocnet. Sau îi spunea o minciună oarecare sau îl ruga pe Cliff să-și vadă de treburile lui.

Alese să surâdă cu un aer dezolat.

– Un gentelmen n-ar insista atât de mult ca tine.

Totuși, neîncrederea pe care Cliff și-o ascundea cu greutate, continua s-o paralizeze.

– Oamenii tăi n-ar trebui să întârzie, îngăimă ea. Trebuie mai întâi să…



Cliff o prinse de braț în clipa când trecea prin dreptul lui.

– Nici măcar Tess nu este la curent cu nimic, nu-i așa? Puținul pe care-l știe, a trebuit să-l ghicească.

Jasmine vru să se elibereze, dar în zadar.

– De ce, Jasmine? De ce te ferești atât de mult de noi încât refuzi să răspunzi la o întrebare atât de simplă?

– Neîncrederea este reciprocă.

– Credeam că lucrurile se schimbaseră.

– Nu toate.

Jasmine regretă imediat că vorbise prea repede. Vru să revină, dar Cliff i-o luă înainte.

– Poți să-mi explici?

– Nu. Acum, dacă nu te supără…

– Dimpotrivă, mă supără mult, bombăni el.

Sub strânsoarea mai blândă a degetelor lui Cliff, Jasmine își întoarse privirea. Când el îi permise în sfârșit să se îndepărteze, o străbătu un fior. Gândul că nu putea să-i dezvăluie lui Cliff detalii atât de simple despre viața ei în Colorado îi provoca o profundă emoție. Dar dacă Paige ar afla ceva despre D & R, Jasmine nu se îndoia o clipă că ea va găsi mijlocul să-i facă rău. Și Jasmine nu-și putea permite să-și ia cel mai mic risc atâta timp cât împăcarea cu Cliff nu mai era sigură.

– Când trebuie să se prezinte omul tău, Cliff? În câteva zile?

– O să-l întreb, răspunse Cliff cu o voce aspră. Am să-i telefonez în seara asta.



– Asta ar fi amabil din partea ta, Cliff. Cu cât voi angaja mai repede pe cineva, cu atât va fi mai bine.

– Crezi că este atât de simplu?

– De ce nu? Ți-am promis să nu întârzii lucrurile degeaba, nu?

– Nimeni nu ți-a cerut să angajezi pe primul venit

– Am să-l angajez pe cel care mi se va părea potrivit pentru treaba care-l așteaptă la Ring.

Cliff continuă s-o privească fix pe însoțitoarea lui, apoi trăsăturile lui se destinseră dintr-o dată.

– N-am nici un chef să mă bat cu tine, Jasmine.

Căldura tonului lui o emoționă.

– Nici eu, murmură ea.

– Și nici nu sunt grăbit să te văd întoarsă în Colorado.

Aceste câteva cuvinte avură asupra Jasminei un mare impact emoțional. Se surprinse tăgăduind imediat profunda lor semnificație.

Cliff străbătu mica distanță care-i despărțea și puse mâna pe mijlocul Jasminei.

– Nu-ți pun această întrebare ca să te sâcâi. Numai că sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre tine și pe care mi-ar plăcea să le cunosc.

Încet, ca și cum acorda Jasminei toate aceste secunde pentru a scăpa, dacă ar fi dorit, își apropie buzele de ale ei. Când o sărută în sfârșit, Jasmine se înfioră din toată ființa ei. Cu tandrețe, își duse brațele în jurul gâtului lui Cliff și i se abandonă. Tăria sentimentelor sfârși prin a-i paraliza pe amândoi.



– De azi dimineață, nu mă gândesc decât la această clipă, murmură Cliff, reluându-și cu greu firea.

Jasmine îi răspunse printr-un geamăt de fericire care-l încurajă pe Cliff să-și reia asaltul.

Nici unul nici celălalt nu auziră trântindu-se ușa de la intrare, nici zgomotul unor tocuri pe pardoseala bucătăriei, înăbușit repede de mocheta de pe culoar.

– E cineva aici?

Vocea lui Paige le produse o asemenea surpriză încât nu avură timpul să se despartă înainte ca ea să dea buzna în birou. Jasmine vru să se îndepărteze, dar Cliff se opuse.

La vederea lor, Paige împietri. Neliniștea și nesiguranța se văzură cu claritate pe trăsăturile ei grațioase înainte să-și revină în sfârșit.

– Ei bine! exclamă atunci ea cu o voce ușor mai stridentă ca de obicei. S-ar spune că oaia neagră a găsit mijlocul să se strecoare din nou acasă…



Capitolul 9

Cliff n-o mai reținu pe Jasmine care se îndepărtă un pas, parcă uluită de ostilitatea verișoarei ei.

– Jasmine și cu mine am pus capăt o dată pentru totdeauna neînțelegerilor dintre noi, dacă asta vrei să spui, afirmă calm Cliff, întorcându-se spre Paige

Paige consideră fără îndoială mai strategic să ia un aer pocăit.

– Nu-mi purtați pică pentru asta. Am uneori o dispoziție cam țâfnoasă, se sclifosi ea. Dar recunoașteți că am avut de ce să simt un șoc, văzându-vă împreună, după tot ce…

Își lăsă fraza în suspensie, lăsându-i pe ei s-o termine. Un zgomot de motor apropiindu-se de casă aduse o diversiune la momentul potrivit.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă duc să mă ocup de cai, declară Jasmine.

Observă cu plăcere cum Cliff o însoțea afară.



– Nu rămâi cu ea? întrebă Jasmine.

– De ce?

– Nu știu. La urma urmei, n-ai văzut-o de câteva zile și...

– Am impresia că încă n-ai înțeles bine ce ni se întâmplă, Jasmine.

Luând-o de braț, o obligă pe tânăra femeie să-l privească drept în ochi. Simțindu-se stingherită, ea se prefăcu interesată de coborârea cailor. Oamenii lui Cliff fiind prea ocupați ca să le acorde atenție, Cliff profită s-o conducă pe Jasmine până la stejarul care umbrea o parte din curte. Acolo, sigur că nimeni nu putea să-i vadă, o sărută pe Jasmine gata să-și piardă respirația.

– Acum, că totul este limpede, murmură el când o eliberă în sfârșit, putem merge să ne ocupăm de cai.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Jasmine se simți copleșită de o dulce căldură interioară în fața expresiei liniștite și totodată tandre a lui Cliff. Cu un zâmbet în colțul buzelor, strecurându-și mâna în cea întinsă de el, Jasmine îl urmă.

***

Când Cliff plecă acasă la el, Paige nu mai așteptă nici o secundă ca să-și lanseze ofensiva.

– Ori ai memorie scurtă, Jasmine, ori îți bați joc nebunește de sănătatea mamei.

Jasmine termină de descălțat cizmele, nemulțumită că Paige nu-i lăsa nici măcar un minut să răsufle.



– Ce-ai spune dacă am aștepta până mâine ca să vorbim despre toate astea?

Cu aceste cuvinte, Jasmine trecu prin fața verișoarei ei fără măcar să se sinchisească de răspunsul acesteia și se îndreptă spre scară, foarte hotărâtă să meargă la culcare. Dar Paige o urmă și începu s-o sâcâie cu întrebări.

– Nu, tocmai asta e. Jasmine, spune-mi ce s-a întâmplat după plecarea mea? Unde ați ajuns, Cliff și cu tine? Cum vezi viitorul Ringului?

Cum Jasmine continua să urce, Paige o reținu prinzându-i încheietura rănită. Jasmine scoase un țipăt de durere și Paige îi dădu imediat drumul, descumpănită.

– Ce ți s-a întâmplat?

Palidă, Jasmine îi aruncă o privire ostilă, profitând de ocazie ca să-și reia urcușul.

– Nimic interesant, te asigur, mormăi ea.

Dar nu se putea descotorosi atât de ușor de Paige. Aceasta o urmă pe Jasmine până la etaj.

– De ce nu vrei niciodată să-mi spui nimic?

– N-ai nimic mai interesant de făcut decât să te ocupi de sănătatea mea?

– Ba da, tocmai: mi se pare că ți-am pus niște întrebări la care aștept răspunsuri. Cu aceeași ocazie, să-mi explici cum ai reușit să-l îmbrobodești pe Cliff. Așadar, ce i-ai povestit?

Plictisită, Jasmine se îndreptă spre baie.

– Nimic în legătură cu tine, în orice caz, dacă asta te frământă.

Informația n-o liniști pe Paige.



– Încă nu mi-ai spus ce-a fost între voi doi.

– Atracție reciprocă, ai auzit de asta? o ironiză Jasmine scoțând periuța de dinți din dulap.

– Păcat, fiindcă n-o să întârziați să vă despărțiți, remarcă Paige pe un ton autoritar.

O profundă amărăciune o cuprinse pe Jasmine la gândul că o asemenea ostilitate exista între ea și verișoara ei.

– Rămâne de văzut, replică ea, conștientă că lansa o provocare pe care Paige nu va șovăi cu siguranță s-o primească.

***

După cum era de prevăzut, cele două zile care urmară nu trecură fără dificultăți. Nu numai că Jasmine trebui să se obișnuiască din nou cu prezența lui Paige, dar și să pregătească întoarcerea mătușii de la spital. Planurile Tessei se schimbaseră în ultima clipă: în loc să petreacă câteva săptămâni la prietena ei Mabel, se va întoarce direct la Ring. Fără îndoială, o obosiseră nesfârșitele bârfe ale Mabelei și profita de prezența lui Paige, timp de câteva zile, pentru a declina invitația fără a supăra pe nimeni. Mabel insistă cu toate acestea s-o însoțească pe Tess acasă.

– Când Jasmine va angaja oameni, n-o să mai aibă nici un motiv să nu se ocupe de menaj îi spunea Mabel Tessei. Și Dumnezeu știe câtă nevoie are casa de asta!.



Tot vorbind, nu înceta să arunce priviri dezaprobatoare în direcția Jasminei care punea pe comodă florile aduse de la spital de mătușa ei. Jasmine se feri să răspundă provocării.

– Jasmine are deja atâtea de făcut, Mabel, declară Tess pe un ton liniștitor. Fără ea, sincer nu știu ce m-aș fi făcut.

Mișcată de dragostea necondiționată a mătușii ei, Jasmine se întoarse la mașina în care rămăseseră de luat câteva lucruri ale Tessei. Spre marea ei ușurare, când reveni, Mabel se pregătea să plece.

– Mătușa ta trebuie să se odihnească, o anunță ea cu un aer dojenitor. Nu-i trebuie nici cel mai mic zgomot. Vei continua toate astea mai târziu.

– Încetează s-o mai sâcâi astfel, Mabel, protestă Tess fără să-și ascundă iritarea. Puținul zgomot care-l va face Jasmine n-o să mă deranjeze.

– Preocuparea dumneavoastră pentru mătușa mea mă mișcă, doamnă, zise Jasmine, nicidecum hotărâtă să se justifice. Vă promitem că o să avem grijă.

Mabel clătină din cap fără tragere de inimă, apoi se întoarse spre Paige.

– Însoțește-mă la mașină, dacă ești amabilă. Sunt două sau trei lucruri despre care aș vrea să-ți vorbesc înainte să plec.

Paige nu se lăsă rugată.

– Ce guralivă insuportabilă! bombăni Tess imediat ce ușa să închise. Mă întreb cum am putut dori să petrec câteva săptămâni la ea. N-aș putea-o suporta mai mult de o jumătate de zi!

Jasmine râse din toată inima.



– Fără să mai ținem cont că ți-a vorbit pe un ton care mi-a displăcut mult, continuă Tess. N-am vrut să agravez situația, dar am să-i spun vreo două, fii sigură.

Cu un aer brusc îmblânzit, înclină capul într-o parte.

– Și acum, o mângâiere.

Jasmine i se aruncă de gât, cu lacrimi în ochi.

– Bine ai venit în casa ta, mătușă Tess, murmură ea cu un sărut pe obraz.

– Și ție același lucru, afirmă Tess luând fața Jasminei în mâini. Nu poți ști cât sunt de mândră de tine și fericită că te-ai întors.

Jasmine simți un nod în gât și nu putu să răspundă.

– Acum, trebuie într-adevăr să mă duc să mă odihnesc, încheie Tess, lăsându-și nepoata.

Rămasă singură, Jasmine se îndreptă spre bucătărie când sună telefonul.

– Tess este bucuroasă că s-a întors acasă?

Jasmine recunoscu imediat vocea lui Cliff.

– Da. Eu…

El n-o lăsă să termine.

– Vroiam numai să te previn că Phil Spencer sosește de la Sheridan și că este disponibil astăzi după ora trei după-amiază, pentru o întrevedere și o vizită la Ring.

După tonul lui Cliff, Spencer deja sosise la Orion.

– Trimite-l la mine când vrei, declară ea.

Prin asta, înțelegea că prefera să-l vadă pe Spencer, între patru ochi și deci nu ținea să fie însoțită de Cliff.



El trebuie s-o fi înţeles, deoarece nu formulă nici un protest. Jasmine nu spera decât un lucru, ca Spencer să accepte munca şi să înceapă să administreze ferma chiar din luna următoare. Tocmai închidea telefonul, când Paige intră, cu un aer mai agresiv ca niciodată. „Şi acum, se gândi Jasmine, vom avea o după-amiază agitată“.

***

La patruzeci de ani, Phil Spencer era un bărbat de statură mijlocie a cărui fire jovială spori aprecierea pe care Jasmine şi-o făcu foarte repede despre experienţa şi calificarea lui. Chiar înainte de a termina turul fermei, se hotărâse deja să-l angajeze. Cum îi citise deja referinţele şi parcursese în detaliu cu el C.V.-ul lui, nu le mai rămânea decât să abordeze problema salariului. Îşi beau cafeaua în birou când intră Paige.

– N-am fost prezentaţi, domnule, zise ea cu un surâs forţat.

Acesta din urmă păru atât de impresionat de frumuseţea acestei tinere graţioase încât Jasmine consideră mai prudent să se debaraseze de Paige cât mai repede.

– Phil, iat-o pe verişoara mea, Paige Harding. Paige, ţi-l prezint pe Phil Spencer. Dacă nu te superi, nu mai avem decât câteva minute… adăugă ea, sperând că Paige va sesiza aluzia.

Bineînţeles, prefăcându-se că nu înţelege, Paige merse şi se aşeză în spatele biroului. Acolo, începu să studieze C.V.-ul lui Phil şi referinţele lui. Jasmine îşi mai încercă o dată norocul.



– Paige, Phil și cu mine n-am terminat. Vrei să ne lași?

Paige o măsură cu o privire glacială.

– Aș vrea să-l examinez eu însămi, dacă-mi dai voie.

Jasmine trebui să se resemneze, preocupată înainte de toate să evite un conflict. De altfel, dacă Phil accepta propunerea ei, va trebui să se aștepte la intervenții frecvente din partea lui Paige. Mai bine să se obișnuiască de pe acum.

– După câte am citit, declară Paige după un timp, s-ar spune că sunteți omul pe care-l caut. Când puteți începe?

Jasmine tuși ușor, iritată să-și vadă autoritatea astfel uzurpată.

– Ne-au mai rămas câteva mici detalii de precizat înainte de a lua unul sau altul o decizie, interveni ea.

– Dar eu discut cu domnul, după cum vezi, Jasmine, zise Paige, înconjurând biroul pentru a veni să-i strângă mâna lui Phil. În ce mă privește, avem un nou șef de echipă.

Phil se ridică politicos, deși stânjenit și le mulțumi celor două tinere femei.

***

Jasmine încetini pasul roibului în vecinătatea iazului, pentru a-i permite să se răcorească și să-și recapete suflul. Dezolată că-i impusese această mișcare la sfârșitul zilei, îl mângâie pe gât spunându-i la ureche cuvinte drăgăstoase. Din nefericire, figura urâtă care i-o făcuse Paige o obligase la această plimbare ca să-și potolească furia.



După plecarea lui Spencer, Paige întârziase în birou sub pretextul de a se informa asupra ultimelor tranzacţii financiare. Cu insolenţa ei obişnuită, scosese registrele şi facturile din sertar cu riscul să amestece totul. Apoi îi ceruse Jasminei nu numai să-i explice totul, ci să-i justifice cheltuielile până la ultima centimă, criticând din plin fiecare hotărâre luată.

Curând, Jasmine îşi pierduse răbdarea şi pusese rapid toate lucrurile la punct. Apoi ieşise să ia aer, trântind uşa în urma ei. Zece minute mai târziu, îi telefonase lui Cliff pentru a-şi anunţa vizita.

Jasmine îşi conduse calul către bariera păşunii şi se aplecă să deschidă. Cu o cană cu apă minerală în mână, Cliff o aştepta.

– Nu te-am mai văzut de mult timp galopând astfel.

– Este adevărat.

Îl privi pe Cliff aşezându-se la o masă de lemn, cu lungile-i picioare încrucişate şi părul negru încă ud, după duş. Părea atât de destins încât nu se putu împiedica să zâmbească.

– Mă faci să mă gândesc la o reclamă televizată pentru o marcă renumită de apă minerală, glumi ea. Recompensă după o zi grea de muncă.

– Tu, în orice caz eşti o adevărată plăcere pentru ochi, replică el cu un zâmbet tandru. Apropo, nu mai ai frumoasa rochie pe care o purtai la aniversarea lui Angie?

Descumpănită de întrebare, Jasmine roşi. Ştia bine la ce rochie făcea aluzie şi ridică din umeri.



– Mătușa Tess a aruncat-o cu siguranță la gunoi. Era furioasă că îndrăznisem să îmbrac ceva atât de decoltat în seara aceea.

Cliff râse pe sub mustață.

– Este adevărat că păreai o ușuratică. Ți-e sete? Mai am în frigider.

Jasmine clătină din cap.

– Nu, nu acum.

– Stai jos, atunci.

Jasmine apropie un scaun de cel al lui Cliff și se așeză alături de el.

– Cât timp a trecut? O săptămână? întrebă el.

– Despre ce vorbești?

– De la ultima noastră întâlnire.

Jasmine nu-l văzuse într-adevăr de la întoarcerea Tessei.

– Patru zile, preciză ea.

Cliff luă o înghițitură, fără să-și ia ochii de la Jasmine.

– Mă eviți, din întâmplare?

– Nu, am fost foarte ocupată, răspunse Jasmine, în defensivă. Te-am înștiințat totuși, că l-am angajat pe Spencer, nu?

– Dar te-am sunat de mai multe ori și niciodată n-ai dat urmare telefoanelor mele.

Jasmine păru surprinsă.

– Care telefoane?

– Înțeleg. Paige n-a considerat fără îndoială, util să te înștiințeze că am trecut ieri pe la tine. Erai plecată, se pare, să verifici turmele.



Furia și frustrarea pe care Jasmine le crezuse în sfârșit stăpânite, izbucniră din nou, mai tare. Se forță să le domine.

– Cred că a uitat, cu Tess care abia s-a întors, zise ea pe un ton cât mai indiferent posibil.

Deloc păcălit, Cliff înghiți o gură de apă.

– Voi aveți încă serioase dificultăți să locuiți sub același acoperiș, nu-i așa?

Surprinsă de emoția care-i pusese deodată un nod în gât, Jasmine îl privi pe Cliff drept în ochi, ezitând încă să se destăinuie.

– N-o să se mai întâmple mult timp. Sau ea se întoarce la New York sau eu mă întorc în Colorado.

– Mi se pare că ți-am spus că nimic nu ne grăbește, în ceea ce te privește

Un amestec de speranță și de neîncredere se strecură în sufletul Jasminei.

– În două săptămâni, Phil Spencer preia conducerea. Nu mai pot face nimic aici.

Cliff o privi atent o clipă.

– Să nu ne jucăm cu vorbele, Jasmine. În două săptămâni n-o să mai fii aici.

Pentru prima dată, Jasmine se gândi la responsabilitățile ei față de ferma D & R.

– Am o slujbă, suspină ea. Nu pot s-o neglijez la nesfârșit.

– Dacă ai vrea, ai putea găsi cu ușurință altceva, mult mai aproape de Cascade. Mai cu seamă dacă ești competentă în domeniul cailor.



Jasmine consideră prematur să-i dezvăluie lui Cliff natura adevăratelor ei responsabilități la D & R. Dacă va insista totuși, îi va dezvălui totul.

– Nu doresc s-o schimb, răspunse ea evaziv.

– Te temi să nu fii mai puțin fericită la un alt patron?

– Posibil.

– Două săptămâni, este puțin.

Cum el se aplecă foarte aproape, Jasmine își simți inima bătând mai repede.

– Pentru?

– Pentru a ne aprofunda sentimentele.

Când el îi luă mâna, Jasmine își reținu răsuflarea.

– Să intrăm.

Jasmine încremeni, înspăimântată. Unde putea să-i conducă intimitatea unei case goale, la apropierea serii? Încercă să evoce toate obiecțiunile posibile ca să refuze invitația lui Cliff. Dar nici trădarea acestuia, cu cinci ani în urmă, nu mai conta astăzi. Și nu se mai temea atât de mult să-și piardă încrederea pe care el părea să i-o acorde de acum înainte. De aceea, simți sporindu-i siguranța.

– Pari foarte timidă, Jasmine? murmură el strângându-i ușor mâna. Erai mult mai îndrăzneață, acum șase ani.

– Miza nu era aceeași.

Cliff clătină din cap.

– Sunt fericit că ești conștientă de asta.

În fața expresiei lui tandre, Jasmine simți ultimele bariere căzând una câte una. Ceda cu totul farmecului lui Cliff și nu mai încerca să i se opună. O reînsuflețire a



iubirii – niciodată stinsă în întregime – îi umplu inima. La ce bun să lupte împotriva inevitabilului? Fără să mai ezite, trecu în urma lui Cliff prin ușile glisante ale salonului.

– Așteaptă-mă aici, Jasmine. Mă duc să-i cer lui Franck să se ocupe de calul tău.

Cliff reveni câteva minute mai târziu.

– Gata, s-a aranjat totul. Ți-e foame?

Ca să-și ascundă tulburarea, Jasmine începu să măsoare camera, evitând cu grijă să întâlnească privirea lui Cliff.

– Și ție?

– Nu în mod deosebit.

Cliff trecu pe lângă ea pentru a merge la bar și Jasmine simți fără voia ei un pic de decepție că evitase fățiș s-o atingă.

– Cu ce să te servesc?

Ea spuse primul lucru care-i veni în minte.

– Un scotch.

Cliff ridică din sprâncene.

– Ai nevoie de un stimulent?

– Asta trebuie să fie.

Înfundându-și mâinile în buzunarele blugilor pentru a ascunde că tremura puțin, se apropie de uriașul șemineu.

Câteva clipe mai târziu, Cliff îi întinse un pahar, apoi îl ridică pe al său.

– Să bem pentru noi, Jasmine, spuse el încet.

Senzualitatea privirii lui o fascină atât de mult încât, încetul cu încetul își uită temerile.



– E mai bine? întrebă Cliff.

Jasmine răspunse printr-o înclinare a capului și un surâs. Luându-i paharul din mână, Cliff îl puse pe placa de deasupra șemineului ca s-o atragă pe Jasmine lângă el.

– Cu atât mai bine, murmură el. Pentru că știi ceva? Dacă n-am la dispoziție decât două săptămâni pentru a te face să-ți reexaminezi planurile, n-am intenția să pierd un singur minut.

În adâncul ochilor lui negri juca lumina unui foc care nu lăsa nici o îndoială asupra dorinței lui. Încet, micșoră distanța dintre fețele lor, apoi atinse o clipă buzele Jasminei.

– Sper că știi acum că țin la tine, draga mea. N-am să mă hotărăsc să te las să pleci fără să mă lupt.

Mângâierile lui sporind, Jasmine se topea literalmente în brațele lui. Incapabilă să mai suporte o clipă provocările lui Cliff, își strecură degetele în părul lui des și luă inițiativa sărutului următor. Fără să-i lase timp să-i înțeleagă intenția, el își strecură un braț pe sub ale Jasminei și celălalt pe sub genunchi și o ridică în brațe.

Surprinsă, Jasmine clipi din gene, dar nu se gândi să protesteze când Cliff o duse spre dormitor. El nu se opri decât lângă pat, lăsând-o încet jos pentru a schimba cu ea un sărut arzător. Apoi, cu o încetineală care le spori și mai mult dorința pe care o încercau deja, Cliff începu să descheie unul câte unul nasturii bluzei ei.

Pentru Jasmine, nimic nu mai conta în afara contopirii care sperase atâta timp că va avea loc.



Pe neașteptate, niște bătăi zgomotoase le parveniră de la parter. La început, nu le acordară nici o atenție, deja prizonieri ai unei aure de senzualitate de neînvins. Dar când vizitatorul inoportun insistă, scoaseră împreună un adânc suspin.

Blestemând printre dinți, Cliff se îndepărtă de Jasmine care alunecă pe marginea patului ca să se așeze.

– Mă duc să văd ce este, o anunță Cliff. Nu întârzii mult, promise el aplecându-se s-o sărute. Ai să mă aștepți?

Ea clătină din cap cu un zâmbet și-l urmări pe Cliff cu privirea. Atunci când, puțin după aceea, un murmur confuz de voci bărbătești ajunse până la ea, o senzație de neliniște inexplicabilă străpunse aura de fericire care o învăluia. Se petrecea ceva neobișnuit, ar fi putut să jure. Fără să mai aștepte, se îmbrăcă.

Ajungea în vestibul când auzi pașii grăbiți ai lui Cliff care revenea din curte. Dumnezeu știe de ce, avu imediat un presentiment rău. Zărind-o el încetini și o profundă tandrețe îi îmblânzi trăsăturile. Jasmine își simți inima bătând mai repede când el străbătu din doi pași mari mica distanță care-i mai despărțea.

– Mătușa Tess, nu-i așa? șopti ea când o prinse în brațe.

Pe Jasmine o încerca o spaimă atât de mare încât o mare slăbiciune o cuprinse, înainte ca el să-i răspundă. Cliff își spori strânsoarea degetelor pe umerii Jasminei, apoi încuviință cu un semn din cap.



Capitolul 10

Văzând lacrimile încețoșând vederea Jasminei, Cliff o îmbrățișă pe tânăra femeie cu dragoste, ca s-o încurajeze.

– A scăpat cu bine. A avut doar o pierdere momentană a cunoștinței, adineauri, dar deja este mai bine. Paige tocmai m-a sunat să ne prevină că doctorul Elliot a văzut-o.

– Trebuie să mă întorc acasă, zise Jasmine, deloc liniștită.

Cliff clătină din cap.

– Te conduc.

Drumul de la Orion la Ring îi păru Jasminei interminabil. Cliff abia oprise camioneta și ea deschidea portiera și se repezea spre casă. Cliff o ajunse exact în momentul în care se pregătea să deschidă ușa.

– Cu calm, îi porunci el barându-i drumul.

Furia străluci în ochii Jasminei.

– Ce te-a apucat?

– Dacă te-ai vedea, ai înțelege imediat.

Jasmine sesiză aluzia și se calmă imediat.



– Nu trebuie să intri într-o asemenea stare, de fiecare dată când i se întâmplă ceva mătușii tale, Jasmine.

– O iubesc, protestă ea.

– Tocmai. Crezi că-i faci bine apărând așa?

– Ai dreptate, desigur. Dar nu voi accepta s-o pierd acum. Poate par egoistă, dar…

Cliff culese cu o mângâiere o lacrimă care aluneca pe obrazul Jasminei.

– Tess are încă ani frumoși de trăit, crede-mă. Dar dacă te va ghici că ești mereu în alertă, mă îndoiesc că-i va face mare plăcere.

Atinse cu tandrețe buzele Jasminei cu un sărut ușor și ea zâmbi. Cu mare greutate,desigur, dar se simțea deja mai bine. Cliff îi dădu drumul și o urmă înăuntru, ținând-o de talie. O găsiră pe Paige în bucătărie.

– De când pleci fără să anunți pe nimeni? atacă ea fără nici o introducere. Mama era moartă de îngrijorare! Te vedea rănită undeva, mușcată încă o dată de un șarpe sau mai știu ce!

– Așadar, asta a neliniștit-o? întrebă ea cunoscând răspunsul.

– Bineînțeles, ce credeai? Într-o zi, o să moară din cauza asta!

– Taci, Paige!

Paige tresări auzind tonul lui Cliff, dar își reveni repede.

– O aperi, acum?

– De ce o acuzi pe Jasmine pentru ce i se întâmplă mamei tale? Ea n-are nici o vină, Paige.

Tânăra femeie se înroși de furie.



– Într-o zi, Jasmine ți se va arăta în adevărata ei lumină. Se va vedea atunci dacă mama și cu tine veți continua să-i găsiți scuze.

Jasmine se înfioră la amenințarea care strălucea în ochii lui Paige. Își ascunse cât de bine putea panica pe care o simțea: Paige părea în stare de orice.

– Aș vrea s-o văd pe mătușa, șopti Jasmine trecând pe lângă verișoara ei.

Negăsind-o pe Tess în salon, se grăbi să urce la etaj și o descoperi în patul ei, așezată între perne, cu capul dat pe spate și ochii închiși, cu o carte deschisă pe genunchi. Ușurată, Jasmine văzu că respira liniștit. Ezită să intre, când auzi vocea Tessei.

– Jasmine? Nu-mi place când mă privești cu aerul ăsta îngrijorat.

Jasmine se apropie de pat și luă mâna întinsă de Tess.

– Cum te simți?

– Mult mai bine. Sunt doar puțin obosită. Rămâi puțin?

– Bineînțeles, încuviință Jasmine așezându-se pe marginea patului. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. N-ar fi trebuit să plec fără să te anunț și să-ți spun unde mă duceam. Mă necăjește că ți-ai făcut griji.

– Griji? Se miră Tess. De ce vrei să-mi fi făcut griji?

Jasmine nu-și ascunse confuzia.

– Am crezut că, neștiind unde am plecat, te-ai frământat și ai avut o indispoziție.

– Cine ți-a spus asta?

Jasmine consideră preferabil să nu răspundă.



– Așadar, nu te-ai temut pentru mine?

Tess ridică din umeri.

– Dacă trebuia să-mi ies din fire de fiecare dată când te urcai pe cal, n-aș fi supraviețuit multă vreme! Aveam oare motive să mă frământ, de data asta?

Jasmine scrută fața mătușii ei, neștiind ce să-i spună. Cu siguranță, Paige punea la cale o josnicie. Dar care? Până atunci, Tess avusese o indispoziție. Și dacă Jasmine nu era cauza, ce sau cine trebuia acuzat?

Tess păru să ghicească gândurile care treceau prin mintea Jasminei, deoarece făcu semn nepoatei să se apropie mai mult, aparent pentru a nu vorbi prea tare.

– Paige și cu mine ne-am certat puțin, mai devreme, și am fost destul de proastă să mă indispun. Nu-mi place să mă ciondănesc cu ea.

Cu o privire blândă adăugă:

– Paige este cel mai frumos lucru care ni s-a întâmplat lui Calvin și mie, înțelegi?

Inima Jasminei se strânse, dar reuși să-și ascundă tulburarea.

– Tu mă cunoști, mă supăr din nimic, continuă Tess. Doctorul Elliot m-a făcut atentă. Dar o să-mi promiți că n-ai să te mai gândești la asta, draga mea, mă auzi?

– Da.

Tess își regăsi puțin din buna ei dispoziție.

– Acum că totul s-a aranjat, dacă mi-ai spune unde te-ai plimbat atât de târziu?

Jasmine nu-și putu stăpâni un zâmbet.



– Am făcut o plimbare până la Orion.

– Dacă te-ai dus în vizită la Cliff la această oră, presupun că sunteți în cei mai buni termeni.

– Hm… posibil, mătușă.

Tess pufni în râs.

– După mutra ta, am impresia că n-a fost decât o întâlnire de afaceri.

Jasmine se îmbujoră.

– Este adevărat.

Tess zâmbi, uitându-și toată oboseala.

– Ești îndrăgostită de el?

Jasmine nu ezită nici o secundă.

– Oh, da, mătușă Tess.

– Și el?

– Sper.

Luându-și de umeri nepoata, Tess o îmbrățișă cu dragoste.

– Și el, cu siguranță. În ceea ce mă privește, sunt de părere că formați o pereche perfectă.

Ea cercetă cu atenție fața Jasminei.

– N-am nevoie să-ți spun cât m-aș bucura să vă văd căsătoriți. Cred că atunci, totul va reintra în sfârșit în ordine.

„Măcar de-ar fi așa“, se gândi Jasmine. Dar o neînțelegere profundă îi despărțea încă: pentru Cliff, împrejurările morții lui Angie rămâneau un secret. Până acum, Jasmine evitase cu grijă să abordeze acest subiect cu el, dar lăsând astfel să planeze îndoiala, acest lucru nu putea decât să le dăuneze.



– Sper să ai dreptate, șopti ea.

– Acum că ți-am spus tot ce aveam pe suflet, mi-ar plăcea să citesc puțin înainte de a dormi.

– Foarte bine, Tess. Îți doresc o noapte bună.

– Și eu la fel, draga mea.

Jasmine ieși, având grijă să lase ușa întredeschisă. După un ultim zâmbet adresat mătușii, luă drumul bucătăriei. Spre marea ei ușurare, Cliff era singur, gata să bea o ceașcă de cafea.

– Cum se simte?

– Bine. Este doar puțin obosită. Unde s-a dus Paige? adăugă ea umplându-și o ceașcă.

– Tocmai a plecat, acum câteva minute. Cu mașina.

La zâmbetul lui Cliff, Jasmine își încruntă sprâncenele întrebător.

– Dacă înțeleg bine, ceva a supărat-o.

– Sau mai curând cineva, răspunse Cliff punând ceașca deoparte ca s-o atragă pe Jasmine în brațele lui.

– Atenție! strigă ea împroșcând cu cafea cămașa lui Cliff.

– Liniștește-te, îmi trebuie mai mult decât câteva picături din această băutură pentru a potoli focul care arde în mine.

Jasmine bău o înghițitură, forțându-se să-și calmeze bătăile inimii când Cliff o trase pe genunchii lui. Dacă adineauri s-ar fi dăruit unul altuia, n-ar fi avut nici un regret. Dar pentru că soarta decisese altfel, bunul-simț își recăpăta treptat întâietatea. Cum să se bucure că erau din



nou prieteni și că o iertase pentru moartea lui Angie, dacă o credea în continuare răspunzătoare? Dar oricât de mult ar fi vrut să-i spună adevărul, reacția mătușii o împiedica s-o facă. Tess n-avea puterea să suporte nici cea mai mică iritare.

– Ce-ar fi să-ți lași ceașca acum? o întrebă Cliff.

Abia răspunse Jasmine invitației că, fără să-i lase timp să protesteze, o strânse în brațele lui. Cugetările adânci ale Jasminei se risipiră în vânt. Și când sărutul luă sfârșit, amândoi tremurau.

– Presupun că este inutil să sperăm să reluăm… „conversația“ pe care am întrerupt-o adineauri, se aventură el.

– Hm… de acord.

– Nu trebuie să mă grăbesc, așa este?

Jasmine își plecă privirea și se jucă un timp cu nasturii lui Cliff.

– Cliff există și alte moduri să ne apropiem unul de altul.

– Am fără încetare impresia că-mi scapi printre degete. Iată de ce am tendința de a dori să te păstrez aproape de mine.

Spunând acestea, se apropie din nou de buzele Jasminei și le sărută cu o înflăcărare care spunea totul despre pasiunea pe care o încerca pentru tânăra femeie. Aceasta din urmă n-avu nici tăria și nici dorința de a-l respinge. La ce bun să lupte, își spunea ea, împotriva acestei atracții irezistibile?



– Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă, declară în sfârșit Cliff, sărutând fața Jasminei, cu o privire arzătoare. Din acest moment, nu mai răspund de mine.

Jasmine îl conduse la ușă, decepționată că nu-i acordase decât un sărut scurt, înainte de a dispărea în noapte.

***

Săptămâna următoare trecu repede. Jasmine trebui să mai pună la punct clădirea anexă în vederea viitoarei sosiri nu numai a lui Phil Spencer ci și a celor două ajutoare pe care Cliff le angajase după aceea. Viitorul Ringului părea mai surâzător și Jasmine era încântată de întorsătura pe care o luau evenimentele.

Cliff și cu ea se întâlneau în fiecare seară, spre marea dezamăgire a lui Paige, care devenea tot mai irascibilă și mai încruntată. Cearcănele care-i mărgineau ochii vădeau o lipsă evidentă de somn. Jasmine vedea toate acestea, dar cu euforia permanentă pe care i-o procurau noile ei raporturi cu Cliff, avea inima prea ușoară ca să-i pese.

Totuși, sosirea lui Phil Spencer se apropia și optimismul cu care Jasmine se trezea în fiecare dimineață lăsa treptat locul unei neliniști pe care i-o provoca propria ei plecare, de acum foarte apropiată.

Cliff și Tess sperau amândoi că se va hotărî să rămână, ei încă neștiind că era coproprietară a fermei D & R din Colorado și cu cât Jasmine întârzia momentul să-i



informeze cu atât îi era mai greu s-o facă. În mai multe rânduri fusese cât pe ce să-i spună lui Cliff, dar de fiecare dată ceva o reținuse. De atunci, ocazia nu mai apăruse.

Între timp, Phil sosea în ziua următoare, se gândea Jasmine periind calul pe care-l călărise o bună parte a după-amiezii și pe care se pregătea să-l ducă la grajd ca să-i dea rația de grăunțe și apă proaspătă. Un zâmbet satisfăcut îi apăru pe buze; datorită oamenilor lui Cliff, întârzierea la reparațiile fermei fusese recuperată. Și acum, când și clădirea anexă era gata să-și primească noii oaspeți, Jasmine putea să se felicite de treaba realizată.

Întorcându-se acasă, zări camioneta lui Cliff parcată în fața casei și zâmbetul ei se lărgi. Nu se așteptase să-l vadă atât de curând. Grabi pasul și intră în bucătărie cu gândul de a-l reîntâlni pe Cliff în salon.

Surprinsă că nu găsea pe nimeni acolo, se pregătea să strige când un zgomot de voci îi parveni din birou. Cu toate că nu distingea cuvintele, după tonul mușcător al lui Paige, ghici că ceva nu era în ordine. Brusc îngrijorată, se apropie de ușa întredeschisă, întărind zgomotul pașilor ca să-și anunțe sosirea.

– Ah, iată-te, în sfârșit!

Ostilitatea lui Paige o făcu pe Jasmine să șovăie în pragul ușii. Tess era acolo și, de unde era așezată, îi aruncă Jasminei o privire preocupată. Tânăra femeie simți în suflet o profundă teamă. Cu pași înceți, se apropie de Cliff, așezat pe colțul mesei, cu picioarele lui lungi întinse



în față. Sprâncenele lui încruntate provocară Jasminei un val de panică și o împiedicară să meargă mai departe.

– Bine, reluă Paige, nu văd nici un motiv să amân pe mai târziu acest moment penibil.

Trecând în spatele biroului, scoase dintr-un sertar marele registru de conturi. Jasmine se întrebă ce farsă de prost gust se pregătea să-i joace și avu o presimțire urâtă vazând-o răsfoind ultimele pagini.

Cu un simț acut al punerii în scenă, Paige își drese vocea, înainte de a inspira profund și de a o privi mai întâi pe Jasmine, apoi pe mama ei. Cliff era întors cu spatele și nu-i putea vedea aerul îngrijorat. Jasmine, în schimb, înțelese imediat despre ce era vorba.

– Cum știm cu toții, începu Paige, Jasmine ține contabilitatea și are acces la conturile bancare ale Ringului de când a venit aici.

Jasmine vru imediat s-o întrerupă, dar Paige nu se lăsă intimidată.

– În mai multe rânduri, am încercat să fiu la curent. Dar Jasmine a găsit întotdeauna o scuză ca să se sustragă. M-am hotărât să mă lămuresc. Și urmărind extrasele de cont, am început să bănuiesc ceva.

– Paige, nu, murmură Jasmine, conștientă de îngrozitoarea mașinație a verișoarei sale.

– Nu, ce? replică Paige, agresivă.

Jasmine își întoarse fața spre Cliff, dar expresia lui rămânea de nepătruns. Paige reluă.



– Cum poți constata, Cliff…

Ea înconjură biroul pentru a-i întinde lui Cliff registrul.

… câteva cecuri de câte o sută de dolari sunt înscrise în paginile de la sfârșit, informații pe care nu le-am fi găsit atât de repede, se grăbi ea să adauge.

Ridicând capul, o măsură pe Jasmine cu o privire triumfătoare, în timp ce Cliff începea să răsfoiască paginile.

– Fiecare cec este emis pe numele Jasminei.

Geamătul speriat al Tessei spori șocul Jasminei. Neliniștită se întoarse spre mătușa ei. Neîncrederea se citea în ochii Tessei, care rămânea cu privirea ațintită asupra lui Paige. Aceasta continuă:

– Înainte de a lansa cea mai mică acuzație, am aruncat o privire pe extrasul bancar pe care Jasmine l-a primit astăzi referitor la contul personal pe care l-a deschis în oraș, la sosirea ei.

– Paige, n-ai mers până acolo încât să scotocești în lucrurile personale ale Jasminei! gemu Tess.

Paige rămase surdă la strigătul inimii mamei sale. Cliff tocmai termina de citit. Punând registrul pe birou, el se ridică. Paige îi întinse imediat trei buletine de încasare de cecuri.

– Cum poți vedea, Cliff, sumele corespund și scrisul de asemenea, nu numai pe cecurile pe care le-a completat cu mâna ei și pe care le-a andosat, dar și pe foile de vărsământ.

Paige își recăpătă respirația, simulând o adâncă decepție.



– Sunt foarte tristă gândindu-mă că Jasmine a putut ajunge până aici, dar totul dovedește că și-a vârât din plin mâna în banii mamei. Și cum știa că nu va rămâne aici la nesfârșit, a avut grijă să înscrie aceste sume pe ultimele pagini ale registrului, ca să nu le găsim imediat. Cine știe, poate spera ca Phil Spencer să nu-și pună întrebări dând peste ele, știind că făcea parte din familie.

Vocea lui Paige deveni mai gravă, acuzatoare.

– Până atunci, Jasmine a luat bani care nu-i aparțineau. Să adăugăm la aceasta faptul că nici unul dintre noi nu-i cunoaște adresa. Vă las să trageți concluziile: există mari șanse ca, în aceste condiții, să fi crezut că poate scăpa ieftin.

Acuzațiile lui Paige și efortul evident cu care se străduise să pună la punct această înscenare o reduseră pe Jasmine la tăcere. Paige trebuie că scotocise temeinic în lucrurile ei pentru a-i găsi carnetul de cecuri; imitase după aceea semnătura verișoarei ei pe cecurile fermei, pe urmă folosise foile de vărsământ din care Jasmine avea totdeauna câteva exemplare dinainte, pentru a depune bani în contul ei. După aceea, fusese suficient să aștepte momentul potrivit pentru o confruntare. Trebuia ca Paige să-și stăpânească cu greu neliniștea ca să ajungă aici!

– Poate ai ceva de spus, Jasmine, zise Cliff.

Jasmine rămase o clipă paralizată de răceala din tonul lui. O credea capabilă de furt? Nu se întrebă mult timp, atenția ei fiind atrasă de un geamăt de spaimă din partea Tessei.



– Așadar, Jasmine? reluă Paige. Te ascultăm! Explică-ne cum ai putut să-i faci mamei așa ceva. Cum ai îndrăznit să-i trădezi astfel încrederea?

Paige se întoarse spre Tess.

– Va trebui să depui plângere, mamă.

Jasmine întâlni privirea încețoșată de lacrimi a mătușii ei. Aerul ei rugător și profund nefericit tăie scurt protestele de indignare pe care se pregătea să le formuleze. Într-o străfulgerare, înțelese consecințele teribile pe care le putea avea o asemenea tulburare asupra sănătății fragile a Tessei. Nu-i spusese ea, abia cu o săptămână în urmă: „Paige este cel mai frumos lucru care ni s-a întâmplat, lui Calvin și mie?“ Să afirme astăzi că Paige nu montase aceste scenariu decât ca să se apere și să continue să fugă de responsabilitățile ei putea însemna moartea Tessei.

– Jasmine? insistă Cliff.

Dar cuvintele rămaseră prizoniere în gâtul acesteia. Viața Tessei îi era mai prețioasă decât propria reputație. Tess pălea tot mai mult cu fiecare secundă. Cu ostentație, Paige îngenunche la picioarele ei și-i luă mâinile.

– Fii curajoasă, mamă.

Vocea lui Cliff răsună în cameră.

– Tu nu ești o hoață Jasmine. Nu mai mult decât o mincinoasă.

Convingerea cu care pronunțase aceste cuvinte o surprinse pe Jasmine. Ea întredeschise buzele, dar o privire scurtă spre mătușa ei o reduse din nou la tăcere.



Pentru Tess, ce era oare mai rău? Să-și dea seama că fiica ei adorată o mințise sau că nepoata ei, oaia neagră, era o hoață? Jasminei îi revenea să hotărască.

Nu-i trebui prea mult timp să decidă. Lacrimile îi încețoșară vederea când luă singura și unica hotărâre care se impunea.

– Îmi pare rău, mătușă Tess, șopti ea. Plecând, am să mă opresc la bancă, pentru ca banii să fie transferați din contul meu în al tău.

La aceste cuvinte, Tess se ghemui mai mult în ea însăși și Paige o luă în brațe. Jasmine nu îndrăzni nici măcar să întoarcă ochii în direcția lui Cliff. Mânia care se propaga până la ea îi ajungea. Fără să mai întârzie, urcă în fugă până în camera ei.

Acolo, străbătu camera în lung și-n lat ca să-și alunge disperarea care o învăluia încetul cu încetul. Apoi, complet zdrobită, scoase valizele din dulap și-și adună repede lucrurile. Putea dovedi cu ușurință că afirmațiile scandaloase ale lui Paige erau false. Dar nu va face nimic, știind că o asemenea dezvăluire ar fi omorât-o pe mătușa ei.

Cu toate acestea, părăsind Ringul se despărțea – și pentru totdeauna – de două ființe pe care le iubea cel mai mult pe lume.



Capitolul 11

Jasmine privi lung, fără poftă, ouăle cu șuncă și pâinea prăjită unsă cu unt pe care Ruth Miller, bucătăreasa fermei D & R tocmai le pusese în fața ei. N-o mai tentau delicioasele mâncăruri pe care Ruth i le oferea de la începutul săptămânii. Ca întotdeauna, gândul ei zbura la sute de kilometri de acolo, nu departe de Cascade, într-un loc cu o fermă numită Orion.

Cu un suspin, Jasmine reveni cu gândurile în prezent. Ziua se anunța grea și era preferabil să prindă forțe. Douăzeci de minute mai târziu, înghițea cu jumătate de gură ultimele îmbucături, când intră Ivanna.

– Și astăzi te-ai trezit foarte devreme.

Ivanna traversă camera și-și umplu o cană de cafea.

– Nu mai devreme ca de obicei, răspunse Jasmine.

Degeaba își ascunsese cât mai bine amărăciunea, toată lumea de la fermă îi simțise suferința și Jasmine evitase să-și impună prezența lui Derek și celorlalți angajați, la ora meselor.



– O să lucrezi imediat cu mânzul negru sau ai câteva minute să-mi acorzi? întrebă Ivanna. Aș vrea să discut cu tine două sau trei lucruri.

Bând o înghițitură de cafea, Ivanna așteptă ca asociata ei să-i răspundă. Până acum, Jasmine reușise să evite orice confruntare cu ea, în legătură cu drama care se petrecuse la Ring. Dar cunoscând-o pe Ivanna, Jasmine ghici că era la capătul răbdării. Ea îi adresă o înclinare din cap rezervată.

– Ceva care mă privește?

– Da, întocmai.

Aerul hotărât al Ivannei era revoltător. În mod ciudat, Jasmine încercă o mare ușurare. Să se destăinuiască unei prietene, poate o va ajuta să-și panseze rănile inimii ei bolnave. Era vremea să ceară părerea și sfaturile ei.

– Bine. Ne întâlnim în salon când îți termini micul dejun.

După ce-și mai luă o cafea, Jasmine merse să se instaleze în bătrânul fotoliu adânc și confortabil de piele din camera vecină. După zgomotele care-i parveneau din bucătărie, înțelese că Derek și cei trei lucrători tocmai sosiseră. Jasmine închise pleoapele, obosită. Își aminti că citise undeva că multe deprimări se datorau unor violente mânii înăbușite. În cazul ei putea fi vorba cu siguranță de așa ceva.

Cum putuse s-o lase pe Paige să-i joace a doua oară o farsă urâtă? Cum naiba nu putuse să bănuiască? De ce, în timp ce Tess era încă în spital nu-și putuse înăbuși



orgoliul și să-și adune curajul pentru a-i povesti lui Cliff cum se petrecuse în realitate accidentul care costase viața lui Angie? El ar fi înțeles perfect că, pentru a menaja sănătatea precară a mătușii ei, își impusese să nu dezvăluie adevărul.

O imagine aproape tangibilă a lui Cliff îi trecu prin minte. Vrând s-o ferească pe mătușa ei de un șoc teribil, își sacrificase pentru totdeauna viitorul cu el.

– Tu nu ești o hoață, Jasmine. Nu mai mult decât o mincinoasă, spusese el.

Ea își repeta aceste cuvinte de când se întorsese la ferma D & R. Visase oare sclipirea neașteptată de înțelegere din ochii lui Cliff? Sau numai își luase dorința drept realitate. De disperare, Jasmine își dădu seama că niciodată nu va afla răspunsul la aceste întrebări.

Auzi curând zgomot de scaune în bucătărie și înțelese că oamenii plecau la muncă. Auzind-o pe Ivanna intrând în încăpere, nici măcar nu-și dădu osteneala să-și ridice capul. După ce închise ușa în urma ei, Ivanna se apropie.

– Foarte bine Jasmine, zise ea pe un ton ferm, așezându-se pe canapea. Acum între noi două.

Jasmine scoase un oftat adânc.

– Te ascult, insistă Ivanna.

Jasmine nu mai încercă să tergiverseze și începu să-i relateze scandalul provocat de Paige în ultima zi la Ring. Dar Ivanna o întrerupse imediat pentru a-i cere s-o ia mult



mai de departe. Împăcarea lui Cliff cu Jasmine o interesa în mod deosebit și voia să înțeleagă ce se petrecuse după aceea. Când Jasmine reluă relatarea, Ivanna continuă s-o întrerupă pentru a-i cere fără încetare mai multe amănunte.

Când Jasmine termină în sfârșit, Ivanna nu întârzie să-și manifeste sentimentul de revoltă, apoi rămase tăcută câteva clipe, adâncită profund în gândurile ei.

– Paige a știut cu siguranță să profite de punctul tău slab, remarcă ea în cele din urmă. Vei accepta să n-o mai revezi niciodată pe Tess? Ca toți cei pe care-i cunoști acolo să răspândească asemenea orori despre tine? Și în mod deosebit Cliff?

– Ce altceva aș putea face?

Ivanna se aplecă pentru a strânge mâna prietenei sale.

– După părerea mea, Tess este mai puțin înșelată și poate chiar mai puțin fragilă decât îți închipui. În locul ei, să mă despart încă o dată de nepoata mea preferată m-ar supăra mai mult decât aflarea adevărului.

– Singura ei nepoată, preciză Jasmine.

– Un motiv în plus! Nu crezi că pierderea ta ar fi tot atât de nefastă pentru sănătatea ei?

– Am reflectat bineînțeles la asta, Ivanna. Și am ajuns la concluzia că era preferabil să-și păstreze părerea pe care o are despre fiica ei. Ea o adoră, tu nu poți înțelege.

– Părerea mea este că te adoră la fel de mult!

Jasmine scutură din cap.



– Nu-mi pot asuma nici cel mai mic risc.

– Ți-ai asumat un risc blestemat fugind ca o hoață! În locul ei, aș fi mâhnită că nepoata mea mă crede atât de vulnerabilă.

Tonul Ivannei se îmblânzi și-i scăpă un suspin.

– Dar îți spun că înțeleg, să știi.

Urmară câteva clipe de tăcere înainte ca Ivanna să continue.

– Și acest Cliff Cantrell? Crezi că s-a lăsat din nou păcălit?

– Sper că nu.

– Este imposibil să-și închipuie că ești capabilă să-ți furi mătușa. Altfel, iartă-mă, dar nu-i mare lucru de capul lui!

Jasmine își masă fruntea.

– Am crezut o clipă că nu s-a lăsat înșelat de minciunile lui Paige și chiar în legătură cu accidentul. Dar când a văzut că nu mă revolt, am simțit că-l cuprinde o furie teribilă.

Jasmine nu mai vorbea decât în șoaptă și își ridica ochii încețoșați de lacrimi spre prietena ei.

– Mi-am făcut-o cu mâna mea, Ivanna, asta-i tot.

Aceasta clătină încet din cap.

– Așa se pare. Ajutată din plin de afurisita ta verișoară.

Jasmine încercă să-și revină în fire.

– Ai să-mi dai un sfat pe care oricum nu-l voi urma? încercă ea să glumească.



– Știi bine că asta-i inevitabil cu mine, răspunse Ivanna cu un zâmbet. Serios vorbind, Jasmine, nu te-ai gândit niciodată s-o suni pe Paige sau să te întorci acolo să-i dai un ultimatum, de genul: „Îți dau zece zile să spui tu însăți adevărul sau o s-o fac eu?“

Jasmine se încruntă.

– Nu va merge, Ivanna. Paige nu va recunoaște niciodată, nici în legătură cu banii, nici privind accidentul. Recunoaște ea însăși că n-ar fi avut curajul să suporte ce am îndurat eu după moartea lui Angie.

Jasmine încercă brusc o profundă compasiune pentru verișoara ei.

– Paige n-a știut niciodată să trăiască fără ca toată lumea să fie la picioarele ei. Așa este ea și n-am s-o schimb eu.

– Să nu-mi spui că, în plus, ți-e milă de ea!

– Da, puțin, mărturisi Jasmine.

Ivanna se prefăcu că-și smulge părul din cap.

– Inima ta bună îți joacă feste, păpușica mea.

– Mulțumesc de compliment.

Ivanna o privi lung înainte să-i scape din nou un oftat.

– Sunt cu adevărat foarte mâhnită, Jasmine. Am crezut că în sfârșit lucrurile aveau să se clarifice pentru tine. Înainte de a vedea anunțul privind moartea unchiului tău, începeam să cred că te eliberai de acei ani dificili și că te vei putea gândi la viața ta. Dacă aș fi știut că lucrurile se vor termina astfel, m-aș fi ferit să-ți dau acel ziar.



– Nu-mi pare rău de nimic, Ivanna. În locul tău, aș fi avut aceeași reacție.

Jasmine se redresă în fotoliu înainte de a se ridica.

– Inutil să mă lamentez: ce-i făcut e bun făcut, încheie ea luându-și ceașca goală de pe măsuță. Se pare că lucrurile sfârșesc prin a fi uitate, după un anumit timp. Și de asemenea, că munca este cel mai bun mijloc ca să ajungi la asta. Acum, trebuie să plec.

– Fii atentă cu mânzul acela. Nu este decât a doua oară când cineva îl încalecă. Îți garantez că nu-i curge sânge în vene, ci oțet! Un ultim lucru. Sper că vei accepta să-ți petreci o zi cu mine la Denver, la sfârșitul săptămânii. Asta o să-ți facă bine. Te obosești prea mult de când te-ai întors. Să mergem puțin la cumpărături și la un restaurant bun, o să te destindă.

Jasmine încuviință, emoționată de tandrețea prietenei sale.

– De ce nu?

***

– Mai cu seamă să nu ne descurajăm, bombăni Jasmine ridicându-se pentru a treia oară, plină de noroi.

Se apropie încet de Tonnerre pentru a lua din nou frâiele și a-i mângâia gâtul. Mânzul nu se potolise deloc din ajun și Jasmine se urcă din nou în șa, cu prudență.

– O să vedem care dintre noi doi este mai încăpățânat, voinicule, șopti ea la urechea frumosului roib.



Dintr-o clipă în alta, va azvârli din nou din picioare. Dar, lucru straniu, de data asta el nu făcu nimic și păru că acceptă greutatea Jasminei, pe spatele lui. Cu infinite precauții, aceasta îi ordonă să înainteze. Trebuia să fie atentă: unii dădeau impresia că se îmblânzesc, dar era vorba adesea doar de un șiretlic. Era mult timp de când un mânz nu-i dăduse atât de furcă Jasminei.

Următoarea jumătate de oră se desfășură fără incidente. Jasmine se bucura că Tonnerre începea deja să înțeleagă sensul diferitelor trageri de hățuri. Apăsarea genunchilor și a cizmelor îi displăceau încă, totuși fără să-l supere în întregime. Jasmine îi șoptea fără încetare în urechi laude blânde pentru a-l liniști și a-l încuraja să facă din nou mai bine.

Când veni momentul să-l conducă la grajd, consideră satisfăcător bilanțul ședinței. Îndată ce mânzul nu-i mai reclamă toată atenția, Jasmine fu din nou asaltată de melancolia de care reușise să scape în timpul celor două ore. Poate nu-l va revedea niciodată pe Cliff și nici pe mătușa ei. În aceste condiții, cum va putea să spere să-și regăsească într-o zi bucuria de a trăi?

Cufundată în gândurile ei, se apropia de grajd și își masa distrată un loc dureros la nivelul șoldului. Urâtă căzătură… Dar cel puțin, de data asta durerea nu era decât fizică.

– Dă-mi voie să-ți spun că te descurci strașnic de bine la călărie.

Oh, Dumnezeule, această voce!



Era Cliff! Jasmine ridică brusc capul, surprinsă să-l vadă pe Cliff ieșind din umbră. Încremenind locului, se simți copleșită de dragoste și de nesiguranță. O pălărie cu boruri largi ascundea privirea bărbatului. Cu o cămașă albă, umerii lui păreau de două ori mai lați, bronzul pielii mai pronunțat. Jasmine avu o strângere de inimă. Frumosul Cliff îi lipsise atât de mult! Se stăpâni cu mare greutate să nu alerge și să-i sară de gât.

Tăcută, încercă să descifreze expresia feței lui Cliff, îngrozită la gândul să descopere ură și respingere și cu toate acestea hotărâtă să lămurească o dată pentru totdeauna situația

– Păcat că nu dovedești aceleași aptitudini cu oamenii, adăugă el.

Jasmine avu impresia că primise o lovitură direct în piept. Cu mare greutate, se sili să-și domine emoțiile.

– Cum m-ai găsit? reuși ea să articuleze.

– Numărul tău de înmatriculare este înregistrat în acest district din care am parcurs cel puțin o jumătate sâcâind sute de locuitori întrebându-i dacă te cunosc. A durat cam mult, dar a dat rezultate, după cum vezi.

– Paige și mătușa Tess s-au hotărât să depună plângere? reuși cu greutate să articuleze Jasmine.

Mânia o cuprindea încetul cu încetul: dacă Paige mersese atât de departe, de data asta era hotărâtă să se lupte.

– Nu, răspunse Cliff.

Ușurată, Jasmine strânse mai tare degetele pe frâul lui Tonnerre care, cu botul, îi împinse cotul cu nerăbdare.



– Atunci, ce cauți aici?

– Am venit să-ți cer datoria.

Jasmine păli.

– Dar mai întâi du calul la grajd.

Îndepărtându-se, îi cedă trecerea Jasminei care trecu prin fața lui și se opri doar înăuntru, pentru a scoate șaua. Când termină reveni la Cliff, ferm hotărâtă ca de data asta să nu tacă.

Abia ajunsă în fața lui, o îmbrățișă și puse stăpânire pe buzele ei cu o aviditate tulburătoare. Primul moment de surpriză trecut, Jasmine își înnodă brațele în jurul gâtului lui. Dumnezeule, cât îi lipsise Cliff! Cum putuse oare o singură secundă să creadă că nu-l va mai vedea niciodată?

Sărutul se temperă încetul cu încetul, dar Cliff continuă să se joace cu buzele Jasminei, ca și cum nu se mai sătura. Pentru nimic în lume Jasmine nu l-ar fi respins. Timp de câteva clipe, nu mai exista decât acest univers creat de ei, numai pentru ei înșiși. Restul dispăru, în timp ce o fericire fără margini umplu pieptul Jasminei. Cliff era acolo, și acest sărut pecetluia pentru ei o legătură indestructibilă.

Cliff se îndepărtă fără să-și slăbească o clipă îmbrățișarea.

– Cum ai putut să-mi faci așa ceva, Jasmine?

Incapabilă să împace cuvintele pe care le auzea cu emoțiile care-i copleșiseră pe amândoi, Jasmine încremeni.



– De ce naiba ai fugit fără să-mi dai nici cea mai mică șansă?

El își cufundă privirea în ochii Jasminei.

– Mă credeai destul de nebun să cad în capcană și să cred acuzațiile lui Paige?

O adâncă amărăciune o cuprinse pe Jasmine, care păli. Suferința îi umbri privirea, amintindu-și că, în primul moment, Cliff crezuse în minciunile lui Paige. Cu o înjurătură, Cliff o strânse din nou în brațe.

– De data asta, nu eram copleșit de durere și de șoc, ca acum cinci ani. La vremea aceea, dacă durerea nu m-ar fi înnebunit, aș fi restabilit repede adevărul. În sinea mea, am impresia că niciodată nu te-am crezut cu adevărat vinovată. Nu-mi lipsea decât o ultimă dovadă: aceea care mi-a furnizat-o Paige deunăzi! În acel moment, totul a devenit limpede.

Cliff depuse dulci sărutări pe părul Jasminei.

– Ce infern trebuie să fi trăit din vina noastră, draga mea! Nu cunosc cuvinte destul de puternice pentru a-ți spune cât de mult regret.

Jasmine sesiză lacrimi în vocea lui și toată greutatea pe care o purta de atâta timp pe umeri dispăru brusc. Își apăsă cu toată puterea obrazul pe pieptul lui Cliff în timp ce el vorbea.

– Cât de mult regret…

El tremura aproape la fel de tare ca ea când îi ridică bărbia pentru a-i atinge ușor buzele cu nesfârșită dragoste.



– Ar fi trebuit să te cred. Îmi voi reproșa asta toată viața.

Un adânc regret îi marca trăsăturile.

– Nu pot să-ți redau acești ani pierduți, nici să-ți ușurez durerea pe care a trebuit s-o înduri. Dar sper că într-o zi vei găsi totuși puterea să mă ierți.

Jasmine îi răspunse fără ezitare.

– Am făcut-o deja, Cliff.

El o sărută încă și încă o dată și Jasmine se îmbătă de fericirea și de dragostea pe care i le transmitea.

– Ce voiai să spui adineauri, prin „să-ți cer datoria?“ murmură ea.

– Îți reproșam că n-ai încercat totul ca să pui capăt neînțelegerii privind accidentul. Și de asemenea, că o lăsai pe Paige să scape prea ușor a doua oară, fără să te opui. În realitate, mai curând noi toți, din Cascade, avem o datorie față de tine.

El își cufundă privirea în ochii ei.

– Am crezut că înnebunesc când mi-am dat seama că plecaseși. Mă temeam atât de mult că n-am să te regăsesc niciodată. Când în sfârșit am aterizat aici, am crezut că asociata ta o să mă omoare pe loc.

Jasmine izbucni în râs. Și-o închipui cu ușurință pe Ivanna copleșindu-l pe Cliff cu injurii. Era chiar uluitor că-i îngăduise să aștepte întoarcerea ei.

– După cum o cunosc, mă întreb ce a împiedicat-o să te trimită rapid la plimbare.



– A acceptat în cele din urmă să mă asculte când i-am spus că am intenția să te duc înapoi la Orion ca să mă căsătoresc cu tine, răspunse Cliff, cu cea mai mare seriozitate.

Jasmine îi scrută fața.

– Să te căsătorești cu mine? Ca o… compensație? întrebă ea, cu o voce care tremura puțin.

– Doamne Sfinte, nu! exclamă Cliff. Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că puștoaica de șaisprezece ani de care am încercat cu toată puterea să mă îndrăgostesc a devenit o femeie pe care am s-o iubesc până la sfârșitul zilelor mele. Chiar în clipa când te-am revăzut la înmormântarea lui Calvin Harding, am înțeles că dragostea mea pentru tine va fi veșnică. Mă hotărâsem să-ți cer mâna în seara în care Paige a stricat totul cu mârșava ei uneltire.

La aceste cuvinte, Jasmine văzu privirea lui Cliff întunecându-se și mânia aprinzându-i ochii.

– Ce s-a întâmplat cu Paige? șopti ea. Și mătușa Tess, cum se simte?

– E sănătoasă tun, în afară de faptul că se neliniștește pentru nepoata ei iubită. A trecut deja un timp de când a ghicit totul despre accident. Dar spera încă să se înșele. După plecarea ta, a petrecut două sau trei zile destul de îngrozitoare, dar și-a revenit. Și cred că se va simți și mai bine când va putea în sfârșit să te strângă din nou în brațe.

Aceste vești minunate luară încă o povară de pe sufletul Jasminei.



– Și Paige?

Cliff își încruntă sprâncenele.

– Abia ieșiseși din birou când a și schimbat tonul, crede-mă. Am început prin a-i spune că mințea, că nu eram nicidecum păcălit, nici în legătură cu moartea lui Angie. La asta, s-a prăbușit și ne-a mărturisit totul. Era disperată. Tess a făcut tot posibilul s-o liniștească spunându-i că o mamă nu va înceta niciodată să-și iubească fata, dar pretinzându-i deopotrivă să-i promită că va avea o explicație cu tine. După aceea, am auzit spunându-se că Paige a plecat din nou la New York.

Cliff făcu o pauză înainte de a continua:

– Mă întreb dacă o voi ierta într-o zi, atât pentru moartea lui Angie cât și pentru monstruozitățile pe care le-a spus despre tine. Dar am eu însumi atâtea lucruri pentru care să-mi cer iertare.

Jasmine sesiză în aceste cuvinte o adâncă incertitudine și în același timp o implorare.

– Te iubesc Cliff, spuse ea fără nici o ezitare. Ți-am spus că nu-ți port pică pentru nimic și sunt sinceră. Niciodată nu voi mai lăsa trecutul să ne obsedeze.

– În cazul acesta, pot spera să accepți să devii soția mea?

Jasmine scrută fața lui Cliff, pentru a fi sigură că propunerea de căsătorie nu-i fusese insuflată de remușcări. Dar nu văzu în ochii lui decât dragoste și o dorință egale cu ale ei.



– Dacă vrei să păstrezi partea ta din D & R, n-am să mă opun, zise Cliff, înșelându-se asupra ezitării Jasminei.

Aceasta îi răspunse cu un surâs dulce.

– Îți mulțumesc pentru delicatețea ta, Cliff. Este adevărat că această fermă a fost mult timp tot ce aveam pe lume.

Agățându-se de gâtul lui Cliff, îl sărută ușor pe obraz.

– Atunci? insistă el, stăpânindu-și cu greu nerăbdarea.

Jasmine râse din toată inima și, între două sărutări, Cliff obținu în sfârșit confirmarea pe care o aștepta.

După toți acești ani de suferință și neînțelegeri, de minciuni și de tristețe, viitorul îmbrăca, în sfârșit, pentru Jasmine și Cliff, veșminte frumoase, împodobite cu sărutări și îmbrățișări pasionate. Îndrăgostiții în cele din urmă regăsiți, vor trăi de acum înainte după legile încântătoare ale fericirii și dragostei.

Sfârșit